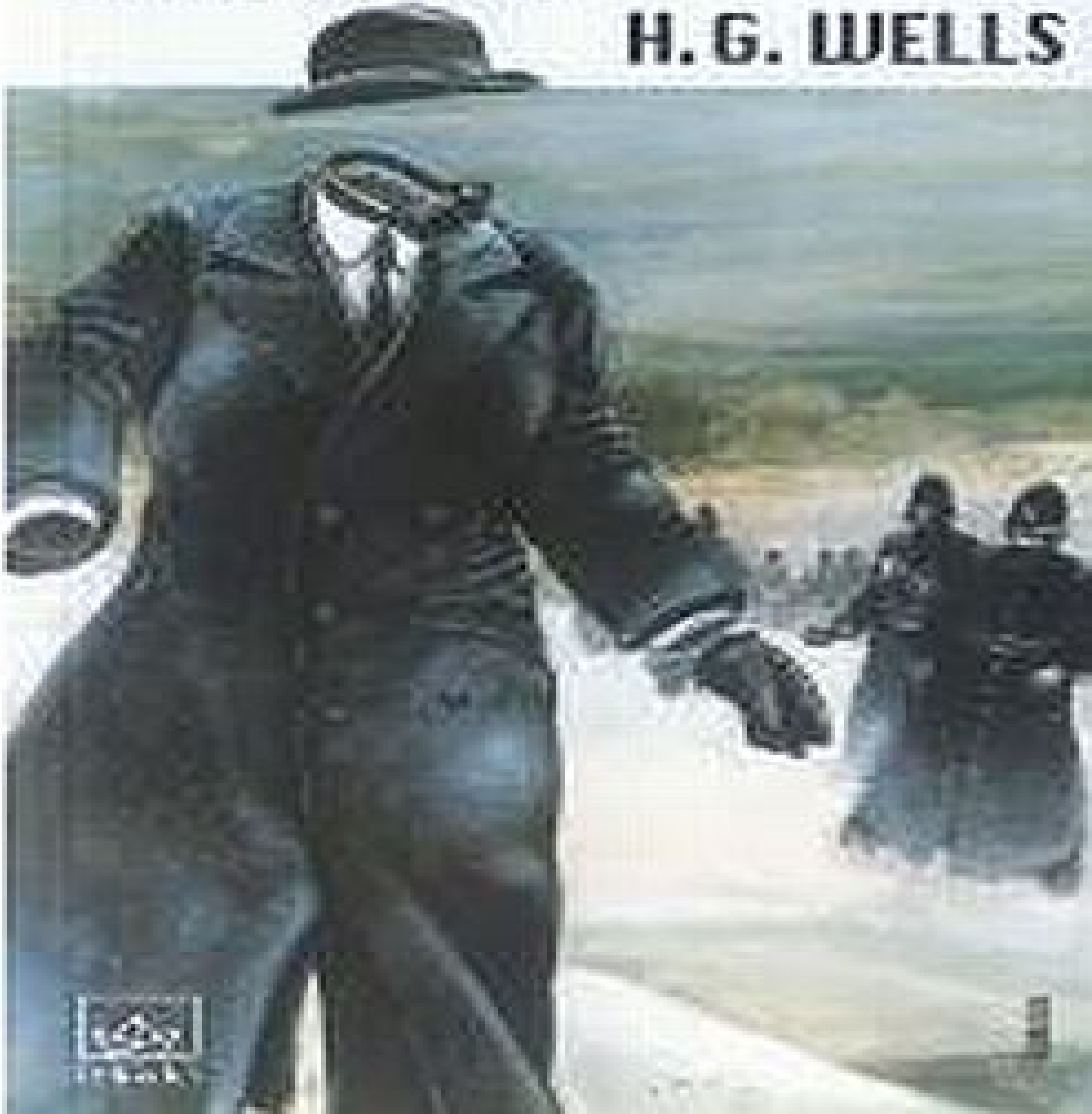
Görünmez Adam

H.G. WELLS

GÖRÜNMEZ ADAM

H.G. Wells

Çeviren: **Ali Kaftan**

Orijinal Adı: ***The Invisible Man***

Herbert George Wells, (1866-1946) Bromley, Kent’te doğdu. Bir manifaturacı dükkânındaki iki yıllık çıraklık dönemi de dahil olmak üzere yaşama birkaç "yanlış başlangıç" yaparak başladıktan sonra, Güney Kensington’daki Normal Bilim Okulu’nun bursunu kazandı. Burada T.H. Huxley’den biyoloji dersleri aldı. 1890’da mezun olduktan sonra başladığı öğretmenlik kariyeri, sağlık sorunları nedeniyle pek de uzun sürmedi. 1893’te yaşadığı iç buhranı atlatmaya başladığı sıralarda çeşitli makaleler ve kısa öyküler yazmaya ve çok geçmeden de yaşamını gazetecilikten kazanmaya başladı.

İlk romanı Time Machine (Zaman Makinesi) 1895’te yayımlandı. Bu romanı, 1897’de The Invisible Man (Görünmez Adam), 1898’de The War of the Worlds (Merihliler Yeryüzünde), *1901’de The First Men in the Moon (Ayda İlk İnsanlar), Anticipations, Mankind in the Making, A Modem Utopia* ve *diğer bilimsel yapıtları izledi. Bunların yanı sıra, Dickens geleneğine bağlı kalarak 1900’de The Wheels of Chance, Love and Mr. Lewisham, 1905’te Kipps, 1909’da Tono-Bungay ve 1910’da The History of Mr. Polly* gibi romanlar da yazıyordu.

Ölümüne kadar romanlar, kısa öyküler, bilimkurgu, biyografik ve tarihi yazılar kaleme aldı. 1934’te yazdığı *Experiment in Autobiography*, yaşamını, yapıtlarını, düşüncelerini gözden geçirdiği otobiyografik bir yapıttır.

Herbert George Wells

GÖRÜNMEZ ADAM

Grotesk Bir Macera[0]

‘Yarı saydam yapılmış olsa da, özü kara topraktır’[2]

YAZARIN ÖNSÖZÜ[1]

Bay Gollancz, fantastik hikâyelerimden yapılan bu derlemeye bir önsöz yazmamı istedi. Hikâyeler kronolojik olarak sıralanmışlardır, ama burada daha kitabın başında söylemeliyim ki, benim eserlerimle ilgili hiçbir şey bilmeyen birinin *Görünmez Adam* ya da *Dünyaların Savaşı* ile başlaması daha uygun olacaktır. *Zaman Makinesi* dördüncü boyutla ilgili olduğu için biraz ağırdır ve *Dr. Moreau’nun Adası* da oldukça acıklıdır.

Bu hikâyeler daha önce Jules Verne’in eserleri ile kıyaslanmışlardı, bir ara edebiyat gazetecileri arasında bana Ingilizlerin Jules Verne’i demek gibi bir eğilim vardı. Aslında o büyük Fransız’ın gelecekte gerçekleşecek buluşları da içeren hikâyeleri ile benim fantezi hikâyelerim arasında edebi açıdan hiçbir benzerlik yoktur. Onun çalışmaları neredeyse her zaman için gerçek buluş ve keşif olasılıklarıyla ilgili idi ve gerçekten de kayda değer birkaç öngörü yapmıştı. Onun uyandırmaya çalıştığı ilgi pratik amaçlara yönelikti; o zaman için henüz yapılmamış, ama yapılabilecek şu ya da bu şeylere inanıyor, onları yazıyor ve anlatıyordu. Okurunun bunların gerçekleştiğini hayal etmesine ve bu buluşların ne tür bir eğlence, heyecan ya da fesatlık getirebileceklerini anlamasına yardımcı oluyordu. Buluşlarının pek çoğu “gerçekleşti.” Ama benim bu kitapta toplanan hikâyelerim olası şeylerle uğraşıyormuş iddiasında değiller; bunlar bambaşka bir alanda gerçekleştirilen hayal gücü alıştırmalarıdır. Bunlar *Golden Ass of Apuleius,* Tine *Histories of Lucian. Petcı Schlemil* gibi eserleri ve *Frankenstein*'ın öyküsünü içeren bir vazı tarzına aittirler. İçlerinde, örneğin, Bay David Gamett'in *Lady into Fox* eserinde gerçekleştirdiği birkaç takdire değer buluş da yer almaktadır. Bu hikâyelerin tümü fanteziye dayalıdır, ciddi bir olasılığın nasıl gerçekleşebileceğini göstermeye çalışmak gibi bir amaç güdülmez; aslında bunlarda amaçlanan sadece insanın sürükleyici bir düşte duyacağı inanç kadar bir inandırıcılığa sahip olmaktır. Hikâyelerin amacı okuru kitabın sonuna kadar ispatlarla ya

da tartışmalarla değil bir yanılsamaya çekerek tutmaya çalışmaktır ve okur kitabın kapağını kapatıp, olanları düşündüğünde de bunların olanaksızlığının farkına varacaktır.

Bu tür hikâyelerin tümünde, ilgiyi canlı tutan şey, yapılan buluşun kendisi değil, fantastik olmayan öğelerdir. Bunlar insanlarda herhangi bir "sempatik" romanın uyandıracağı kadar duygudaşlık uyandıracaklardır; fantastik öğeler, tuhaf nesneler ya da tuhaf dünyalar sadece hayret, korku ya da şaşkınlık gibi doğal tepkilerimizi uyandırmak ya da bu tepkileri güçlendirmek için kullanılacaktır. İcadın kendisi başlıbaşına bir anlam ifade etmez, bu temel ilkeyi anlayamayan acemi yazarlar böyle bir şeye kalkıştıklarında ortaya çıkan şeyden daha budalaca ve abartılı bir şey de düşünülemez. Herkes içi dışına çıkmış insanlar, jimnastik güllesi gibi dünyalar, ya da çekmek yerine iten yerçekimi gibi buluşlar yapabilir. Bu tür hayale dayalı kurgulan ilginç kılan şey, bunların sıradan ifadelere çevrilebilmesi ve başka birtakım mucizelere de hikâyenin içinde kesinlikle yer verilmemesidir. O zaman hikâyeler insani bir hale gelirler. "Bu başınıza gelseydi ne hissederdiniz?" sorusudur asıl soru, örneğin domuzlar uçabilse ve bir çitin üzerinden dosdoğru sizin üzerinize gelselerdi ne hissederdiniz gibi. Birdenbire bir eşeğe dönüşseydiniz ve bunu kimseye söyleyemeyecek durumda olsaydınız ne hissederdiniz? Ya da görünmez olsaydınız?

Ama kimse hem çitlerin hem evlerin uçmaya başlamasıyla, ya da sağda solda bütün insanların aslanlara, kaplanlara, kedilere, köpeklere dönüşmeye başlamasıyla ya da her önüne gelenin bir şekilde ortadan kayboluvermesiyle iki kez üst üste ilgilenmek istemez. Her şeyin olabileceği bir yerde ilginç bir şey kalmaz.

Fantastik hikâyeler yazarının, okurunun oyunu doğru bir şekilde oynamasına yardımcı olabilmesi için, onun alçakgönüllüce mümkün olabilecek her türlü yoldan, söz konusu imkânsız varsayımı*ehlileştirmesine* de yardımcı olması gerekir. Okurunu makul bir varsayıma ulaştığını düşündürerek gafil avlayıp, henüz yanılsamadan kurtulamadığı süre içinde de hikâyesini anlatmaya devam etmelidir. İşte hikâyelerimdeki kimi küçük yenilikler bu noktada ortaya çıkmışlardır. Şimdiye kadar, keşiflerle ilgili birtakım fanteziler dışında, fantastik öğeler hikâyenin içine sihirbazlık kullanılarak sokulmuştur. Frankenstein bile,

kendi yaptığı canavarı canlandırmak için bir tür abrakadabra sihirbazlığı kullanmıştır. Çünkü yaratığın ruhu ile ilgili bir sorunu vardı. Ama geçen yüzyılın sonuna doğru, insanları artık sihir kullanarak para yapıldığına inandırmak bile çok zor hale gelmişti. Benim aklıma da o geleneksel şeytanla ya da büyücüyle görüşme meselesi yerine, bilimsel abrakadabraları hünerli bir şekilde kullanmanın daha avantajlı olabileceği geldi. Bu öyle büyük bir keşif değildi. Sadece her zamanki fetiş malzemeyi günümüze uyarlamış ve mümkün olduğunca şimdiki kuramlara yaklaştırmaya çalışmıştım.

Sihir numarasından sonra, fantezi yazarının yapacağı tek iş, geri kalan her şeyi insani ve gerçek tutmaya çalışmaktır. Arada sırada can sıkıcı ayrıntıların kullanılması zorunlu ve varsayımla sıkı sıkıya bağlantılı olacaktır. Asıl varsayımın dışında *fazladan* bir fantastik öğenin kullanılması, buluşa güvenilmesi mümkün olmayan bir saçmalık havası verecektir. Varsayım bir kere öne sürüldükten sonra, ilgilenilmesi gereken tek şey elde edilen yeni bakış açısından insanların neler hissedebileceklerinin ve neler yapabileceklerinin araştırılması olacaktır. Hikâye ya Chamisso’nun *Peter Schlemi'*de yaptığı gibi birkaç kişisel deneyimin sınırları içinde tutulabilir ya da *Guliver’in* Geci/eri’nde olduğu üzere insanogullarının kurumlarının ve sınırlamalarının geniş bir eleştirisi olacak şekilde genişletilebilir. Benim Swift’e karşı ta başından beri duyduğum, son derece büyük ve yaşam boyu süren hayranlığım bu derlemede de tekrar tekrar belirmekte ve özellikle de hikâyelerin günümüzün politik ve toplumsal tartışmalarını yansıtmalarına yönelik eğilimimde ortaya çıkmaktadır. Edebiyat eleştirmenlerinin, benim ilk dönem çalışmalarımdaki edebi yeteneğimin ve masumiyetimin bir kısmının kaybolduğuna dair ağlaşıp durmaları ve daha sonraki yıllarda polemiklere girmekle suçlamaları gibi iflah olmaz bir alışkanlıkları vardır. Bu o kadar eskiye dayanan bir alışkanlıktır ki, rahmetli Bay Zangwill bile 1895’teki bir eleştirisinde ilk kitabım Zaman Makinesinin “günümüzdeki huzursuzluklarla” ilgili olduğundan şikâyet etmişti. Aslında *Zaman Makinesi*de, tam yirmi sekiz yıl sonra yazılan Men *like Gods* kadar felsefi, polemiklerle ve yaşama dair eleştirilerle doluydu. Ne daha az ne de daha fazla. Şimdiye kadar yazdığım hiçbir kitapta, toplumsal ya da genel anlamda yaşamı kişisel yaşamdan ayırt etmeyi başaramadım. Günümüzün

eleştirmenlerinden ayrıldığım nokta, benim bunların ayrılmaz şeyler olduğunu düşünmemdir.

Yıllarca, bu “bilimsel fantezilerden” her yıl bir iki tane ürettim. Öğrencilik günlerimde uzayın olası bir dördüncü boyutu hakkında sohbet etmekle epeyce meşgul olurduk; benim aklıma da olayların katı bir dört boyutlu uzay-zaman çerçevesinde gösterilebileceği gibi oldukça aşikâr bir düşünce gelmişti ve bu düşünce de Evrim’in her şeyi daha da iyi bir hale getiren ve insanlığın yararına bir güç olduğuna dair o uysal varsayımın tam tersi yönde akan, geleceğe göz atabilmek için bir sihirbazlık numarası olarak kullanılmıştı. Dr M*oreau’nun Adası* gençlik dönemlerinde Tanrı’nın inkâr edilmesine dayalı fikir egzersizlerinden biridir. Bunu pek itiraf etmesem de, bir evren oluşturmaya yönelik projeler bana bazen iğrenç bir yüz ifadesine sahipmişler gibi gelir. O zaman da böyle görünmüştü ve ben de yaratılış sürecindeki o amaçsız işkenceye dair görüşlerimi açıklamak için elimden geleni yapmaya çalışmıştım.*Zaman Makinesi* gibi *Dünyaların Savaşı* da insanların kendilerine dair duydukları hoşnutluğa yapılan bir saldırıydı.

Bu kitapların üçü de, Swift geleneğinin de etkisiyle, bilinçli bir şekilde ümitsizlikle doludur. Ama ben esasında ne kötümser ne de iyimser biriyim. Bence bu bilinçli bir bilgeliğin pek fazla bir şansa sahipmiş gibi görünmediği tümüyle kayıtsızlıkla dolu bir dünya. Ama bununla birlikte terazinin kefelerini kötü tarafa doğru yığarak, bir şeyleri gösterebilme gücü elde etmeye çalışmak da biraz ucuz bir yöntem. Korku hikâyeleri yazmak, neşeli ve insanı coşturan hikâyeler yazmaktan daha kolaydır. *The First Men in the Moorida,* insanlığa uzaktan bir yerlerden bakabilmek ve belirli konularda uzmanlaşmanın gülünç etkilerini gösterebilmek için, Jules Verne’in tasavvur ettiği ayı hedefleyen atışı biraz daha geliştirmeye çalıştım. Veme radyoyu hiç duymadığı ve geriye bir mesaj gönderme olasılığı olduğunu bilmediği için ayın yüzeyine inmemişti. Bu yüzden mesaj yerine gönderdiği mermi geri geliyordu. Ama tam da o sıralarda ortaya çıkan radyoyla donanmış olunca, ben aya inmek, hatta gezegenin bir kısmını görebilmek gibi bir şansa da sahip olmuştum.

Sonraki üç kitap ise belirgin bir şekilde iyimser taraftadır. *The Food of the Gods* insani ilişkilerdeki ölçek değişikliğiyle ilgili bir fantezidir.

Bugünlerde herkes bu ölçek değişikliğinin farkında, bütün dünyanın bu ölçek değişikliği ile bozulduğunu görebiliyoruz, ama 1904'te bu pek yaygın bir fikir sayılmazdı. Bu fikirle de, *Anticipations* (1901) isimli, geleceğe dair öngörülerde bulunduğum bir kitapta yakın gelecekteki olasılıklarla ilgili olarak çalışırken karşı karşıya gelmiştim.

Son iki öykü ise ütopik hikâyeler. Birinde dünya bir kuyrukluyıldızın iyilikle dolu kuyruğundaki gazın etkisinde kalıp, ahlaki açıdan temizlenmiştir, diğerindeyse okur bir hafta sonu partisi için toplanmış bir grup politikacıyla, boyut değiştirmeye yarayan bir kapıdan geçerek, çıplak gerçeklerle ve üstünde düşünülerek gerçekleştirilmiş güzelliklerle dolu bir dünyaya götürülüyor. *Men like Gods* ise bilimsel fantezilerimin sonuncusu sayılabilir. Ne korkutuyor, ne de dehşete düşürüyordu, pek başarılı da sayılmazdı ve o zamana kadar da kendi kendini yok etmek üzere olan bir dünya üzerine neşeli meseller yazmaktan sıkılmaya başlamıştım. Yakın gelecekte insanlığın müthiş çaba isteyen ve acılı deneyimler geçirmesinin çok muhtemel olduğuna, artık onlarla oyun oynayamayacak kadar inanmaya başlamıştım. Ama bunlardan tümüyle vazgeçmeden önce, içlerinde birazcık neşeli bir acılık olduğuna inandığım *Bay Blettsworthy on Rampole Island* ve *The Autocracy of Mr. Parham* isimli iki alaycı fantezi daha yazdım.

The Autocracy of Mr. Parham tümüyle diktatörler hakkındaydı ve diktatörler de her yerimizi sarmış durumda, ama bu kitap bir türlü gerçekten ucuz bir baskı yapmayı başaramadı. Bu türden çalışmalar bugünlerde o kadar aptalca tanıtılıyor ki, hakkıyla okunma şanslarının pek fazla olduğu söylenemez. İnsanlar sadece benim kitaplarımda fikirler bulunduğu hakkında uyarılıp, onlara kitaplarımı okumamaları tavsiye ediliyor, böylece bu ölümcül şüphe daha sonraki kitaplarıma da bulaştı. "Dikkat çekiciler!" Bunların da en az öncekiler kadar kolay okunur ve zamanımıza çok daha uygun olduklarını söylemeye çalışmamın pek bir faydası yok.

İnsanların hayal güçlerine hitap etmeyen fantastik kitaplar yazmak gitgide can sıkıcı bir hal alıyor, bir süre sonra insan bu tarz kitapları tasarlamayı bile bırakıyor. Sanırım şimdi gerçekliğe daha yakın bir noktada, *The Work,* Wea!th *and Happiness of* M*ankind* ve *After Democracy* gibi çalışmalarla gittikçe derinleşen toplumsal çarpıklıklarımız

hakkında işe yarar çözümlemeler yapmaya çalışırken çok daha işe yarar bir konumdayım. Gerçek kıyametlerin varlığında, dünyanın yeni kıyamet fantezilerine hiç ihtiyacı yok. O oyun bitti. Her gün Almanya’daki Bay Hitler’i izleyebilirken, Whitehall’daki Bay Parham'ın uyduruk komikliklerini kim ister ki? Hangi insan yaratısı kendisini Kader tanrıçalarının fantastik komedileriyle kıyaslamaya kalkabilir ki? Eleştirmenlerden şikâyet etmekte haksızım. Gerçek, kitabımdan bir sayfa kopardı ve yapıtlarımın yerine kendisi geçti.

Herbert George Wells

BÖLÜM 1

TUHAF ADAMIN GELİŞİ

Yabancı, Şubat ayının başlarında, yılın son karının yağdığı soğuk bir kış günü, keskin bir rüzgârın ve şiddetli bir karın altında, yaylaların oradan, göründüğü kadarıyla Bramblehurst[3] İstasyonu tarafından, kalın bir eldiven giydiği elinde küçük siyah bir bavulla yürüyerek gelmişti. Baştan aşağı sımsıkı sanrımıştı, yumuşak fötr şapkasının kenarlan burnunun parlayan ucu dışında yüzünün tümünü gizliyordu; kar omuzlarının ve göğsünün üstünü kaplamış ve taşıdığı bavulun üzerinde beyaz bir tepecik oluşturmuştu. Canlıdan çok ölü gibi görünen bir halde, sendeleyerek Araba ve Atlar'a dalmış ve bavulunu yere fırlatmıştı. "Ateş," diye bağırmıştı, "insanlık aşkına! Bir oda ve ateş!" Barın yanında ayağını yere vurarak üstündeki karlan silkelemiş ve pazarlık edeceği Bayan Hall'ün peşinden arka taraftaki odaya doğru ilerlemişti. Böyle bir girişin, şartlar hakkında çabucak varılan bir anlaşmanın ve masanın üzerine fırlatılan iki üç İngiliz altınının ardından handaki odasını tutuvermişti.

Bayan Hail ateşi yakmış ve bu yabancıya kendi elleri ile yemek hazırlamak üzere yanından ayrılmıştı. Bırakın "sıkı pazarlıkçı" olmayan birini, kışın Iping'e[4] gelen bir ziyaretçi bile duyulmamış bir talih kuşu demekti ve Bayan Hail kendisinin bu talihe layık olduğunu göstermeye kararlıydı. Domuz pastırmasını ocağa koyup, tembel yardımcısı Millie'yi dikkatlice seçtiği birkaç aşağılama ifadesiyle kamçılayıp, harekete geçirir geçirmez masa örtüsünü, tabaklan ve bardaklan arka odaya taşımış ve bütün bunlarla olabildiğince gösterişli bir şekilde masayı hazırlamaya başlamıştı. Ateş hani harıl yanıyor olsa da, konuğunun hâlâ şapkasını ve paltosunu çıkarmamış olduğunu görmek onu şaşırtmıştı, sırtı ona dönük olarak dikilmiş, pencereden dışandaki avluya yağan karı izliyordu. Eldivenli

ellerini arkasında kavuşturmuştu, düşünceye dalmış gibi görünüyordu. Hâlâ omuzlarının üstünde saçılmış duran karların eriyip, halısına damladığını fark etti. “Şapkanızı ve paltonuzu alabilir mirim, efendim,” diye sordu, “mutfakta iyice bir kurutayım?” “Hayır,” dedi yabancı arkasını dönmeden.

Bayan Hail onun kendisini duyduğundan emin değildi ve sorusunu tekrarlamak üzereydi.

Yabancı başını çevirdi ve omuzlarının üstünden ona doğru baktı. “Üzerimde kalmalarını tercih ederim,” dedi üstüne basarak, Bayan Hail onun yüzünün tamamının görünmesini engelleyecek şekilde, yanlarında gözlerini gizleyen cam parçaları olan büyük mavi bir gözlük taktığını ve paltosunun yakalarından gür favorilerin fışkırdığım fark etti.

“Peki, efendim,” dedi Bayan Hail. “Nasıl isterseniz. Biraz sonra oda ısınır.”

Yabancı buna yanıt vermeden tekrar başını çevirdi; Bayan Hail konuşma çabalarının biraz zamansız olduğunu hissederek, elindeki sofra takımlarının geri kalanını da çabucak masaya yerleştirdi ve odadan dışarı fırladı. Geri döndüğünde yabancı taştan bir adam gibi, kambur sırtı, yukarı kaldırılmış yakaları ve yüzüyle kulaklarını tümüyle kaplayan, aşağı doğru eğilmiş kenarlarından kar sulan damlayan şapkasıyla hâlâ orada dikilmekteydi. Yumurtaları ve domuz pastırmasını masaya fark edilmesini sağlamak için özel bir şiddetle bıraktı ve alçak sesle değil de, sanki yabancıyı çağırır gibi yüksek sesle “Yemeğiniz hazır, efendim,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi yabancı aynı anda ve Bayan Hail kapıya ulaşana kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra aniden döndü ve hızla masaya yaklaştı.

Bayan Hail barın arka tarafından mutfağa doğru giderken düzenli aralıklarla tekrarlanan bir ses duydu. Cırk, cırk, cırk diye devam edip gidiyordu ses, bir tasın içinde hızla çalkalanan bir kaşığın sesiydi bu. “Ah bu kız!” dedi. “Bak işte! Unuttum gitti. Bu kadar zamandır oyalanıyor!” Hardalı karıştırmayı kendisi tamamlarken, Millie'ye bu aşın yavaşlığı yüzünden art arda birkaç iğneleyici laf sıraladı. Domuz etini ve yumurtaları o pişirmiş, masayı kurmuştu, her şeyi o yapmıştı, bu sırada Millie’nin tek yapabildiği (tam da yardımcıydı ya!) hardalı geciktirmek olmuştu... ve yeni

bir misafirleri vardı, üstelik orada kalmak istiyordu! Sonra hardalı kavanoza doldurdu ve gösterişli bir şekilde altın sansı ve siyah bir çay tepsisine koyup, arka odaya götürdü.

Kapıyı tıklatıp, odaya daldı. O içeri girdiği sırada konuğu hızla harekete geçti, bu yüzden bir an içinde masanın arkasında kaybolan beyaz bir nesne dışında bir şey göremedi. Yere düşürdüğü bir şeyi almak üzere eğilmiş gibiydi. Bayan Hail hardal kavanozunu masaya hafifçe bıraktı, sonra paltoyla şapkanın çıkarılmış ve ateşin önündeki bir sandalyenin üzerine bırakılmış olduklarını fark etti. Şöminenin çelik paravanasının üzerinde bir çift ıslak bot duruyordu, paravanayı paslandıracakları. Kararlı adımlarla bu eşyalara doğru ilerledi. “Sanırım artık onlan kurutabilirim,” dedi karşı çıkılmasına yer bırakmayan bir ses tonuyla.

“Şapkayı bırakın,” dedi konuğu boğuk bir sesle; Bayan Hail arkasını döndüğünde konuğunun da oturmuş ona bakmakta olduğunu gördü.

Bir süre için ağzı açık kalakaldı, konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Yabancı yüzünün alt kısmını, ağzını ve çenesini tümüyle gizleyen beyaz bir kumaş parçasıyla - gelirken yanında getirdiği bir sofra peçetesiydi bu - kapatmıştı, boğuk sesinin nedeni de buydu. Ama Bayan Hall'ün irkilmesine neden olan bu değildi. Onu irkilten şey yabancının alnının tümünün beyaz bir saikıyla kaplı olmasıydı, kulakları da başka bir sargıyla kaplanmıştı; yüzünde o pembe, sivri burnu dışında görülebilen başka hiçbir yer yoktu. Burnu parlak pembe bir renkteydi, ilk geldiği zamanki gibi pırıl pırıl parlıyordu. Boynuna kadar çektiği. siyah keten astarlı yakaları olan koyu kahverengi kadife bir ceket giymişti. Çaprazlamasına sarılmış sargıların altından va da aralarından fışkıran kalın siyah saçları, tuhaf kuyruklar ya da boynuzlar halinde dikilmiş, yabancıya akla gelebilecek en tuhaf görünümü vermişlerdi. Bu sargılarla sarılıp sarmalanmış kafa Bayan Hall’ün görmeyi beklediği görüntüden o kadar uzaktı ki, bir an için taş kesilmişti.

Yabancı peçeteyi çekmemiş, Bayan Hall’ün o anda farkına vardığı gibi, kahverengi bir eldiven giymiş olduğu eliyle ağzının önünde tutmaya ve o esrarengiz, mavi gözlüklerinin ardından ona bakmaya devam etmişti. “Şapkayı bırakın,” dedi, beyaz peçetenin ardından kesin bir tonla.

Bayan Hall’ün duyulan yaşadıkları o şaşkınlık anının ardından kendilerine gelmeye başlamışlardı. Şapkayı tekrar ateşin yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı. “Bilmiyordum, efendim,” diye başladı, “sizin...” diye devam etti, sonra da mahcup olarak durakladı.

“Teşekkürler,” dedi yabancı isteksiz bir ifadeyle; gözlerini Bayan Hall’ün üzerinden önce kapıya, sonra da tekrar ona *çevirdi.*

“Bunları iyice kuruturum, efendim, çabucak,” dedi Bayan Hail ve giysileri alarak dışan çıktı. Tam kapıdan çıkarken yabancının beyaz sargılı kafasına ve mavi gözlüklerine tekrardan bir göz attı, ama yabancı peçetesini hâlâ yüzünün önünde tutuyordu. Bayan Hail kapıyı arkasından kapatırken bir an için titredi, yüzü yaşadığı şaşkınlık ve hayretle dokunaklı bir ifade almıştı. “Asla”, diye fısıldadı. “Ama, işte!” Son derece sessizce mutfağa doğru yürüdü, oraya vardığında ise, Millie’ye şimdi neyle uğraşıp, karıştırdığını soramayacak kadar aklı karışmıştı.

Konuk oturdu ve Bayan Hall’ün uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Peçetesini yüzünün önünden çekmeden, arkasında bir şeyler olup olmadığını araştırmak istercesine pencereye bir göz attı, sonra da yemeğine devam etti. Bir kaşık aldı, pencereye doğru şüpheyle baktı, bir kaşık daha aldı, sonra ayağa kalktı ve peçeteyi de alarak pencereye doğru yürüdü ve pencerenin storunu alt taraftaki camların üzerini örten beyaz muslin kumaşın üst tarafına kadar indirdi. Bu, odanın alacakaranlığa gömülmesine yol açtı. Bu işi de hallettikten sonra daha rahatlamış bir halde masasına ve yemeğine döndü.

“Zavallı adam ya bir kaza ya bir ameliyat ya da ona benzer bir şeyler geçirmiş,” dedi Bayan Hail. “O sargılar nasıl ödümü kopardı, Tanrı seni inandırsın!”

Ocağa biraz daha kömür koydu, çamaşır askısını açtı, sonra da yolcunun paltosunu askıya serdi. “Hele o koca gözlükleri! Tanrı aşkına, bir insanoğlundan çok, bir dalgıç miğferine benziyordu kafası!”

Konuğun atkısını çamaşır askısının köşesine astı. “Mendilini ise sürekli ağzının üstünde tutuyordu. Mendilin arkasından konuşuyordu!... Herhalde ağzında da yarası vardı, kim bilir...” Birden aklına bir şey gelmiş gibi,

arkasına döndü. “Tanrım beni koru!” dedi, konuyu birden değiştirerek, “pat’tesleri hâlâ halletmedin mi, Millie?”

Bayan Hail masayı toplamaya gittiğinde, yabancının ağzının, Bayan Hall’ün onun geçirdiğini varsaydığı kazada yaralanmış ya da şeklinin bozulmuş olduğuna dair fikri pekişmişti, çünkü yabancı o sırada pipo içiyordu, ancak Bayan Hall’ün odada bulunduğu süre içinde, yüzünün alt tarafına sarmış olduğu ipek fuları, piposunun ağızlığını dudaklarına götürmek için hiç gevşetmemişti. Ancak bunun nedeni unutkanlığı değildi, çünkü Bayan Hail tütün kendi kendine yanıp giderken yabancının piposuna baktığını görmüştü. Sırtını pencerenin storuna dönerek oturmuştu ve şimdi yemeğini yemiş, içeceğini içmiş ve yeterince de ısınmış olarak, yine kısa olsa da öncekine göre daha az saldırganca bir tavırla konuşuyordu. Ateşin yansıması o büyük gözlüklerine şimdiye kadar sahip olmadıkları kızılımsı bir tür canlılık kazandırıyordu.

“Birkaç eşyam var,” dedi, “Bramblehurst Istasyonu’nda,” ve Bayan Hall’e eşyalarının buraya gönderilmesini nasıl sağlayabileceğini sordu. Bayan Hail açıklamasını yaparken o da bu açıklamayı onayladığını göstermek için sargılar içindeki başını son derece kibarca sallıyordu. “Yarın mı!” dedi. “Daha hızlı getirilmeleri mümkün değil mi?” Bayan Hall’den “Hayır,” yanıtını aldığında epeyce düş kırıklığına uğramış gibiydi. Bayan Hail bundan emin miydi? Arabayla daha çabuk gidip gelebilecek hiçbir adam yok muydu?

Bayan Hail bu sorulara seve seve yanıt verdi ve konuşmaya başladı. “Yaylaya giden yol çok dik, efendim,” dedi arabayla ilgili soruya ve sonra yeni bir konuşma başlangıcı fırsatını kaçırmayarak söze girdi: “Orada bir binek arabası devrilmişti, bir küsür yıl önce. Bir beyefendi öldü, bir de arabacı. Kazalar, efendim, bir an içinde oluyorlar, değil mi?”

Ama konuğu kolayca sohbete çekilecek biri değildi. “Öyle,” dedi fularının gerisinden, arkasını görmenin mümkün olmadığı gözlüklerinin ardından sessizce Bayan HalPü izleyerek.

“Ama iyileşmek epeyce uzun sürüyor, efendim, değil mi? ... Benim kız kardeşimin oğlu vardı, Tom, bir tırpanla kolunu kesti, harman yerinde

tırpanın üzerine kapaklanmış ve üç ay boyunca kolu sargıda kaldı, efendim. İnanmazsınız. Gerçekten de tırpan görünce dehşete kapılıyorum, efendim.”

“Bu epey anlaşılır bir şey,” dedi konuğu.

“Bir zaman amel’yat geçirmesi gerektiğinden korkuyordu, o kadar kötüydü, efendim.”

Konuğu birden bir kahkaha kopardı, dudaklarını ısırarak kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi göründüğü yüksek sesli bir kahkahaydı bu. “Öyle mi?” dedi.

“Öyleydi, efendim. Ve ona bakması gerekenler için gülünecek bir şey değildi, mesela benim için... Kız kardeşim ufaklıklarıyla çok meşgûldü. Sarılması gereken sargılar vardı, efendim ve sökülmesi gereken sargılar. Öyle ki, bunu söylememi küstahlık saymazsanız, efendim...”

“Birkaç kibrit getirir misin?” dedi konuğu, durup dururken. “Pipom söndü de.”

Bayan Hail birden durup kalmıştı. Konuğunun yaptığı kesinlikle kabalıktı, özellikle de ona bütün o yaptıklarını anlattıktan sonra. Bir an bir şey söyleyecekmiş gibi ona bakarak durakladı, sonra iki altın lira geldi aklına. Kibritleri almaya gitti.

Konuğu “Sağ ol,” dedi kısaca, Bayan Hail kibritleri bırakırken ve sırtını ona çevirerek, tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Bu tümüyle heves kinciydi. Ameliyatlar ve sargılar konusunda hassas olduğu açıkça ortadaydı. Yine de, her şeye rağmen Bayan Hail “küstahlık” etmemişti. Ama konuğunun küçümseyen tavn onu rahatsız etmişti ve Millie de bütün o öğleden sonra boyunca bu sayede keyif çatmıştı.

Konukları saat dörde kadar arka odada kalmıştı, bu süre içinde de içeri girmek için en ufak bir bahane bile yaratmalarına izin vermemişti. Bütün bu süre boyunca genelde sakin kalmıştı, gittikçe karanlıklaşan odada ateşin ışığında pipo içerek öylece oturmuş, belki de biraz uyuklamış olmalıydı.

Meraklı bir dinleyici onun bir iki kez ateşin közlerini karıştırdığını duyabilirdi ve beş dakika boyunca da odanın içinde volta atmıştı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Sonra tekrar yerine oturduğu sırada koltuğun gıcırdadığı duyulmuştu.

BÖLÜM 2

BAY TEDDY HENFREY'ÎN İLK İZLENİMLERİ

Saat dörtte, havanın iyice karardığı ve Bayan Hall’ün içeri girip, konuğunun biraz çay isteyip istemeyeceğini sormak için cesaretini toplamaya çalıştığı sırada, köyün saat tamircisi, Teddy Henfrey, bara girdi. “Olur şey değil! Bayan Hail,” dedi, “ama bu hava ince botlar giyilemeyecek kadar kötü!” Dışarıda karın yağışı hızlanmıştı.

Bayan Hail de onu onayladı, sonra Bay Henfrey’in çantasının yanında olduğunu fark etti ve aklına parlak bir fikir geldi. “Şimdi burada olduğunuza göre, Bay Teddy,” dedi, “arka odadaki o eski saate bir göz atarsanız çok memnun olurum. Çalışıyor, çalarken de güzel çalıyor, ama akrebi saat altıda takıldı kaldı.”

Bay Henfrey’e yolu göstererek, arka odanın kapısına geldi, kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Kapıyı açtığında gördüğü kadanyla, konuğu ateşin önündeki koltukta oturmuştu, uyukluyormuş gibi görünüyordu, sargılar içindeki kafası yana doğru eğilmişti. Odadaki tek ışık, ateşin yabancının gözlerini demiryollarmdaki kırmızı ışıklar gibi aydınlatan, ama yüzünün alt kısmını karanlıkta bırakan kızıl alevleri ve açık kapıdan giren yetersiz gün ışığından geriye kalan kadarıydı. Her yer kızılımsı ve gölgeliydi; Bayan Hail biraz önce bardaki lambayı yakmış ve gözleri kamaşmış olduğundan daha da bulanık görünüyordu. Bir an için ona gözleri önündeki adamın sonuna kadar açılmış kocaman bir ağzı -yüzünün alt kısmının tümünü kaplayan akıl almaz büyüklükte, devasa

bir ağzı- varmış gibi geldi. Bu sadece anlık bir histi: o beyaz sargılı kafa, kocaman gözlüklerin ardındaki gözler ve alt tarafında dipsiz bir uçurum gibi görünen boşluk. Sonra yabancı harekete geçti, koltuğunda dikilip, elini yukarı kaldırdı. Bayan Hail kapıyı sonuna kadar açtı, böylece odanın içine biraz daha fazla ışık giriyordu ve konuğunu daha açık seçik görebiliyordu, yüzünü tam da daha önce sofra peçetesini tutmuş olduğunu gördüğü şekilde atkısıyla örtmüştü. Gölgelerin onu aldatmış olması gerektiğini düşündü.

“İzin verir misiniz, efendim, bu adamın gelip, saate bir göz atmasına, efendim?” dedi yaşadığı o bir anlık şaşkınlıktan kurtularak.

“Saate bir göz atmasına mı?” dedi konuğu uyku sersemliğiyle etrafına bakınarak ve ağzını kapadığı elinin arkasından konuşarak; sonra biraz daha uyanmış bir halde “Elbette,” diye ekledi.

Bayan Hail bir lamba getirmeye gitti, konuğu ise ayağa kalkıp, gerindi. Sonra lamba bulundu ve içeri giren Bay Teddy Henfrey bir anda bu sargılar içindeki adamla karşı karşıya geldi. Dediğine göre, “küçük dilini yutmuştu.”

“İyi günler,” dedi yabancı, Bay Henfrey’in canlı bir anlatımla “bir ıstakozun patlak gözleri gibi” dediği koyu renkli gözlüklerinin ardından ona doğru bakarak.

“Umarım,” dedi Bay Henfrey, “rahatsız etmiyorumdur.” “Katiyen," dedi yabancı. “Gerçi, anladığım kadarıyla,” dedi Bayan Hall’e dönerek, “bu odanın gerçekten özel kullanımım için bana ayrılmış olması gerekiyor olsa da.”

“Düşündüm ki, efendim,” dedi Bayan Hail, “siz de tercih edersiniz saatin...” Tam “onarılmasını” demek üzereydi.

“Elbette,” dedi yabancı, “elbette, ama genellikle yalnız kalmayı ve rahatsız edilmemeyi tercih ederim.”

“Ama saate bir göz atılacak olmasına memnun oldum,” dedi, Bay Henfrey’in tavrında bir çekingenlik hissederek. “Hem de çok.” Bay Henfrey özür dileyip, ayrılmaya niyetlenmişti, ama bunun önceden tahmin edilerek, ona göre davranılması onu rahatlatmıştı. Yabancı sırtı şömineye dönük olarak ayakta dikiliyordu ve ellerini beline koymuştu. “Şimdi,” dedi, “saat tamiri bitince, sanırım biraz çay içmek isteyebilirim. Ama saat tamiri bitmeden önce değil.”

Bay Henfrey’in önünde de küçümsenmek istemediği için, bu kez herhangi bir sohbet konusu açma girişiminde bulunmamış olan Bayan Hail, konuğu Bramblehurst’teki eşyaları hakkında herhangi bir ayarlama yapıp yapmadığını sorduğunda, odadan ayrılmak üzereydi. Bayan Hail konuğuna konuyu postacıya açıkladığını ve posta arabasının eşyaları ertesi gün

getirebileceğini söyledi. “En erken yarın olabileceğinden emin misiniz?” dedi konuğu.

Bayan Hail belirgin bir soğuklukla emin olduğunu söyledi.

“Daha önce gerçekten de bunu söyleyemeyecek kadar üşümüş ve yorgun olduğum için açıklayamamış olsam da, şimdi şunu da söylemeliyim ki,” diye ekledi, “ben deneysel bir araştırmacıyım.”

“Öyle mi, efendim?” dedi Bayan Hail, epey etkilenmişti.

“Ve eşyalarımın arasında deney araç gereçleri var.”

“Çok işe yarar şeyler olduklarına eminim, efendim,” dedi Bayan Hail.

“Ve doğal olarak araştırmalarıma tekrar başlamak için sabırsızlanıyorum.”

“Elbette, efendim.”

“Iping’e geliş nedenim,” diye devam etti yabancı, söyleyeceklerini iyice tartarak, “eee, yalnız kalma arzusuydu. Çalışırken rahatsız edilmek istemiyorum. Çalışmalarımın dışında, bir de, bir kaza...”

“Tahmin etmiştim zaten,” diye mırıldandı Bayan Hail kendi kendine.

“...bir tür inzivaya çekilmemi zorunlu kılıyor. Gözlerim, bazen o kadar zayıflıyor ve ağrıyorlar ki saatlerce kendimi karanlık bir odaya kapatmam, kilitlemem gerekiyor. Bazen, ara sıra. Şimdi değil, elbette. Öyle zamanlarda en ufak bir şekilde rahatsız edilmem, odaya herhangi bir yabancının girmesi benim için son derece azap verici bir sıkıntı kaynağı oluyor, bunların anlaşılması iyi olur.”

“Elbette, efendim,” dedi Bayan Hail. “Bunu sormamı küstahlık saymazsanız...”

“Bence, bu kadarı yeterli,” dedi yabancı, konuşmanın kendi istediği zaman bitmesi gerektiğini gösteren o kesinlikle karşı konulmaz sona erdiriş havasıyla. Bayan Hail sorusunu ve yabancının halinden anladığına dair söylemek istediklerini daha iyi bir zamanda söylemek için sakladı.

Bayan Hail odadan ayrıldıktan sonra, yabancı ateşin önünde dikilerek Bay Henfrey’in saat tamiri dediği şeyi izlemeye koyuldu. Bay Henfrey

sadece saatin kolları ile minesini çıkarmakla kalmamış, içindeki parçaları da sökmüştü; mümkün olduğunca sessiz, yavaş ve gösterişsiz bir tavırla çalışmaya çabalıyordu. Lambayı yanma almıştı; lambanın yeşil abajurundan ellerine ve saatin çerçevesiyle çarklarına parlak bir ışık düşüyordu ve odanın kalan kısmını gölgeler içinde bırakıyordu. Bay Henfrey yukan doğru baktığı zamanlarda, gözlerinde yüzen renkli yansımalar görülebiliyordu. Meraklı bir mizacı olduğundan, ayrılışını geciktirerek, belki yabancı ile bir sohbete başlayabileceği düşüncesi ile -tamamen gereksiz bir işe girişerek-saatin parçalarını sökmüştü. Ama yabancı, orada öylece, tamamen sessiz ve hareketsizce dikilmeye devam ediyordu. O kadar hareketsizdi ki, Henfrey’in sinirine dokunmaya başlamıştı. Kendini odada tek başınaymış gibi hissetti ve başını kaldırarak yukarı bakü, işte oradaydı, boz bulanık sargılı kafası ve önlerinde oynaşan yeşil noktacıkların oluşturduğu bir pus tabakasının arkasındaki o kocaman, mavi gözlüklerin ardından gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bu görüntü Henfrey’e o kadar tekinsiz gelmişti ki, bir an için boş boş birbirlerine bakarak kalakaldılar. Sonra Henfrey tekrar başını eğdi. Çok rahatsız edici bir durumdu bu! İnsan bir şeyler söylemek istiyordu. Havanın yılın o dönemine göre çok soğuk olduğundan bahsetse miydi?

Bu cümleyle söze girerken, ıskalamamak için sanki hedef almak istermiş gibi yukarı doğru baktı. “Hava...” diye başladı.

“Niye işini bitirip gitmiyorsun?” dedi kımıldamadan duran figür, göründüğü kadarıyla zar zor bastırdığı öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Tek yapman gereken akrebi kendi miline oturtmak. İşi boşuna uzatıyorsun...”

“Elbette, efendim, bir dakika efendim. Gözümden kaçmış...” Bay Henfrey işini bitirip, aynldı.

Ama ayrılırken aşırı derecede sinirliydi. “Tanrı belasını versin!” diye homurdandı Bay Henfrey kendi kendine, erimeye başlayan karların arasından köye doğru zorlukla ilerlemeye çalışırken; “bu saate arada bir, bir adamın bakması gerek’cek, dee mi?”

Sonra tekrar: “Kimse bakamaz mı suratına? iğrenç şey!” Sonra bir daha: “Anlaşılan bakamaz. Polis peşinde olsaydı, bundan daha fazla sargılara

sanlıp sarmalanmış olamazdın.” Gleeson’ın köşesinde, yabancının Araba ve Atlar daki ev sahibesi ile yakın zaman önce evlenmiş olan Hall’ü gördü, arada bir isteyenin Sidderbridge Kavşağına kadar gidip gelirken kullandığı Iping köyüne ait arabayla, Sidderbridge’den dönerken ona doğru geliyordu. Araban sürüşüne bakılırsa, Hail Sidderbridge’de “bir tek atmak için küçük bir mola” vermişti. “Na’ber, Teddy?” diye seslendi, geçerken.

“Sizin eve antika herifin teki geldi!” dedi Teddy.

Hail sohbete girişmeye can atarak arabayı durdurdu. “Nasıl yani?” diye sordu.

“Araba ve Atlar da konaklayan antika görünümlü bir müşteri,” dedi Teddy “Olur şey değil!”

Sonra tuhaf görünümlü misafirinin canlı bir tasvirini yapmaya girişti. “Birazcık kılık değiştirmiş bir adama benzemiyor mu. sence? Benim evimde kalacak olsaydı, yüzünü görmek isterdim," dedi Henfrey. “Ama kadınlar, yabancılar söz konusu olunca, böyle hemencecik güveniyorlar. Odanızı tuttu ve daha ismini bile söylemedi, Hail.”

“Deme!” dedi biraz yavaş anlayan türden bir adam olan Hail.

“Öyle,” dedi Teddy. “Bir haftalığına. Artık her neyse, ondan bir haftadan önce kurtulamayacaksınız. Yarın bir sürü eşyası gelecekmiş, öyle diyor. Dua edelim de eşyaları taşlarla dolu kutular olmasın, Hail.”

Hall’e, boş bavullarla gelen bir yabancının Hastings’teki[5] teyzesini nasıl dolandırdığını anlattı. Bütün bunlar Hall’ü belli belirsiz bir şüphe içinde bırakmıştı. “Hadi bakalım, kız kurusu,”[6] dedi Hail. “Bunlar da ne demek oluyor bir bakmamız lazım, sanırım.”

Kafasındaki karışıklıktan epeyce kurtulan Teddy de tekrar yola koyuldu.

Ancak, Hail eve döndüğünde “bunların da ne demek olduğuna bir bakabileceğine,” Sidderbridge’de geçirdiği zaman yüzünden kansı tarafından iyice bir haşlandı, sorabildiği yumuşak soruların karşılığında da aksi ve konuyla ilgisi olmayan yanıtlar alabildi. Ama bütün bu cesaret kinci gelişmelere karşın Teddy’nin, Bay Hall’ün zihnine bırakmış olduğu şüphe tohumu filizlenmeye başlamıştı. “Hiçbir şey bilmiyorsun, seni şapşal,” dedi, ilk fırsatta konuğunun kişiliği hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar

vermiş olan Bay Hail. Yabancı saat dokuz buçuk civarında yattığında, Bay Hail sırf bu evin efendisinin o yabancı olmadığını göstermek için sert bir şekilde arka odaya dalıp, karısının mobilyalarını büyük bir dikkatle araştırdı ve yabancının bırakmış olduğu bir kâğıt parçasındaki matematik hesabını biraz da kibirle, iyice inceledi. Gece yatmaya hazırlandıkları sırada da, Bayan Hall'den ertesi gün geldiklerinde yabancının eşyalarını iyice incelemesini istedi.

"Sen kendi işine bak, Hail," dedi kansı, "ben de benimkine bakayım."

Hall'e karşı, olduğundan daha da kırıcı davranıyordu, çünkü bu yabancı gerçekten de alışılmamış derecede tuhaf bir yabancıydı ve kendi içinde de bu yabancıya karşı hiçbir şekilde bir güven duyduğu söylenemezdi. Gecenin bir yansı, düşünde, upuzun boyunlan ve onun her hareketini izleyen koca koca kara gözleri olan beyaz turp misali kafalar görerek uyandı. Ama aklı başında bir kadın olduğundan korkularını bastırmayı bildi, yatakta şöyle bir dönüp, tekrar uykuya daldı.

BÖLÜM 3

BiNBİR ŞİŞE

İşte böylece bu kendine özgü adam Şubat ayının yirmi dokuzunda, karların erimeye başladığı gün sonsuzluğun içinden Iping Village'e çıkıp gelmişti. Ertesi gün eriyen karların arasından eşyaları da çıkıp geldiler. Doğrusu epey bir eşya da vardı. Gerçekten de aklı başında bir adamın ihtiyaç duyacağı türden birkaç büyük bavul göze çarpıyordu, ama bunların yanında kitaplarla dolu bir kutu -bazıları sadece anlaşılmaz elyazmalarından oluşan, büyük, kaim kitaplardı bunlar- ve bir düzine kadar da, içlerinde kırılmamaları için çevrelerine saman doldurularak paketlenmiş birtakım nesnelerin -öylesine bir merakla samanları eşeleyen Hall'ün gördüğü kadanyla cam şişelerdi bunlar- bulunduğu sandıklar, kutular, kasalar da vardı. Şapkası, paltosu, eldivenleri ve sargı bezleri ile sarılıp sarmalanmış olan yabancı, Fearenside'ın arabasını karşılamak için sabırsızlıkla dışarı fırladığında, Hail eşyaları içeri taşımaya yardım etmeden önce bir iki kelime dedikodu etmeye çalışıyordu. Yabancı dışarı geldi, biraz *dilettarite*[7] bir tavırla Hall'ün bacaklarını koklamakta olan Fearenside'ın

köpeğini fark etmemişti. “Şu kutuları alın da, gelin,” dedi. “Kâfi derecede bekledim.”

Merdivenin basamaklarından inerken, ellerini daha küçük olan sandığı tutmak istiyormuş gibi uzatarak arabanın arka tarafına doğru yöneldi.

Ancak Fearenside’ın köpeği onu görür görmez kıllarını kabartarak vahşice hırlamaya başladı ve yabancı hızla basamaklardan aşağı indiği anda, biraz tereddüt ederek de olsa sıçrayarak, yabancının eline doğru atıldı. “Aman!” diye bağırdı Hail

gerive sıçrayarak, köpeklerden korkmadığı söylenemezdi ve Fearenside köpeğe “Yere yat!” diye bağırarak, kamçısını kaptı.

Köpeğin dişlerinin yabancının elini sıyırıp geçtiğini gördüler. bunu bir tekme sesi izledi, sonra köpeğin yana doğru sıçravarak saldırıya geçtiğini ve tam yabancının bacaklarının üstüne indiğini gördükleri anda yabancının pantolonunun yırtıldığı duyuldu. Sonra Fearenside'ın kamçısının sivri ucu sahibi olduğu hayvana ulaşmaya başardı ve köpek, dehşet içinde kesik kesik havlayarak yük arabasının tekerleklerinin altına saklandı. Bütün bunlar yarım dakika içinde olup bitmişti. Kimse konuşmuyor, herkes bagınp çağırıyordu. Yabancı hızla yorulan eldivenlerine ve pantolonuna bir göz attı, bacağına doğru eğilecek gibi oldu, ama sonra döndü ve basamaklardan hana doğru koşturdu. Onun koridordan paldır küldür geçtiğini ve çıplak merdivenlerden odasına çıktığını duydular.

“Seni canavar, seni!” dedi Fearenside elinde kamçı ile yük arabasından inerken, bu sırada köpek de tekerleklerin arasından onu izliyordu. “Gel buraya!” dedi Fearenside. “Gelsen iyi olur.”

Hail ağzı açık kalakalmışü. “Isırdı herifi,” dedi. “Gidip şuna bf baksam iyi ol’cak.” Yabancının ardından seğirtti. Koridorda Bayan Haille karşı karşıya geldi. “Arabacının iti,” dedi, “herifi ısırdı.”

Dosdoğru yukarı çıktı ve yabancının kapısını yarı aralık bulunca kapıyı açtı ve doğal olarak yabancının çektiği acıyı düşünen bir ruh hali içinde bulunduğundan teklifsizce içeri daldı.

Pencerenin storu indirilmişti ve odanın içi loştu. Bir an için aşın derecede tuhaf bir şey görür gibi oldu; ona doğru savrulan. elsiz bir kola

benzeyen bir şey ve tam da hercai menekşe yapraklarındaki nokralara benzeyen sınırları belirsiz üç kocaman nokradan oluşan bir yüz. Sonra göğsüne şiddetli bir darbe yedi, hızla arka tarafa doğru savruldu, kapı şiddetle çarparak yüzüne kapandı ve kilitlendi, bütün bunlar o kadar çabuk olmuştu ki, bir şeyler görmeye fırsat bile bulamamıştı. Ortalıkta salınan anlaşılmaz birtakım şekiller, bir darbe, sonra da çarpan bir kapı. Orada, o küçük karanlık merdiven sahanlığında, gördüklerinin ne olabileceğini düşünerek kalakalmıştı.

Birkaç dakika sonra o da Araba ve Atlar'ın dışında oluşan küçük gruba tekrar katılmıştı. İşte Fearenside olup bitenleri bir kez daha anlatıyordu, işte Bayan Hail ona köpeğinin konuklarını ısırmaya hakkı olmadığım söylüyordu, işte yolun karşı tarafındaki hırdavatçı Huxter, sorular soruyor; demirci Sandy Wadgers, birtakım sonuçlara ulaşmaya çalışıyordu; bu insanların dışında toplanmış olan kadınlar ve çocuklar da saçma sapan birtakım laflar ediyorlardı: "Beni ıssıramazdı, eminim"; "İnsanın bö'le köpee o'ması iyi bir şey deel"; "Niye ıssırmış ki o zaman?" gibi şeyler.

Basamakların oradan bu insanları izleyip, konuşmaları dinleyen Bay Hail yukarıda bu kadar kayda değer bir şey görmüş olmasının inanılır gibi olmadığım düşündü. Üstelik, kelime haznesinin tümü bile izlenimlerini ifade edebilecek kadar geniş sayılmazdı.

"Yardım istemiyormuş, öyle diyor," dedi karısının sorusuna karşılık olarak. "Biz de eşyalarını içeri taşısak iyi ol'cak." "Yarayn bir an önce dağlatsa iyi olur," dedi Bay Huxter, "hele bir de iltihap kaptıysa."

"Ben olsam vururdum bu köpeği," dedi toplanan grubun içinden bir bay'an.

Birden köpek tekrar hırlamaya başladı.

"Hadi artık," diye bağırdı kapının oradan sinirli bir ses. Yakasını yukarı kaldırmış, şapkasının kenarlarını aşağı doğru indirmiş sargılar içindeki y'abancı işte orada duruyordu. "Bu şeyleri ne kadar çabuk içeri taşırsanız, o kadar memnun olacağım." Orada duran seyircilerden birinin sonradan belirttiğine göre pantolonunu ve eldivenlerini değiştirmişti.

"Bir şeyiniz yok ya, efendim?" dedi Fearenside. "Çok çok üzgünüm, köpek..."

“Yok bir şey," dedi yabancı. “Sıyrık sadece. Çabuk olun biraz.”

Sonra kendi kendine küfretti, Bay Hall’ün dediğine göre.

İlk sandık onun talimatlarına uyarak arka odaya taşınır taşınmaz, yabancı olağanüstü bir sabırsızlıkla sandığın üstüne atıldı ve Bayan Hall’ün halısına kesinlikle hiç aldırmadan, samanları döke saça sandığı açmaya başladı. Sandığın içinden şişeler -içlerinde çeşitli tozlar olan küçük kalın şişeler, içlerinde çeşitli renklerde ya da beyaz sıvılar olan küçük ve ince şişeler, üzerlerindeki etiketlerde Zehir yazan, yivli süslemelerle kaplı mavi şişeler, yuvarlak gövdeli ve ince boyunlu şişeler, büyük yeşil cam şişeler, büyük beyaz cam şişeler, camdan tıpaları ve buzlu camdan etiket yerleri olan şişeler, ağızları mantarlı şişeler, ağızlan tıkaçlı şişeler, ağızları ağaç tıkaçlı şişeler, şarap şişeleri, zeytinyağı şişeleri- çıkararak onları şifoniyerin üstündeki raflara, şöminenin üzerindeki raflara, pencerenin yanındaki masaya, yerlere, kitap raflarına, yani her yere koymaya başladı. Bramblehurst’teki eczaneden bunun yarısı kadar bile şişe çıkmazdı. Gerçekten ilginç bir görüntüydü. Altısı da boşalana ve masanın üstü tamamen samanla kaplanana kadar, bir biri ardına sandıklardan şişeler çıkmaya devam etmişti; sandıklardan şişeler dışında sadece birkaç deney tüpüyle, dikkatlice paketlenmiş bir terazi çıkmıştı.

Sandıklar boşaltılır boşaltılmaz, pencerenin yanma gitmiş ve ne saman yığınına, ne sönen ateşe, ne dışarıdaki kitap kutusuna ne de yukarıya çıkarılmış olan bavullarla diğer eşyalara en ufak bir ilgi bile göstermeden çalışmaya başlamıştı.

Bayan Hail ona akşam yemeğini götürdüğünde, şimdiden şişelerden aldığı küçük damlaları deney tüplerine damlattığı çalışmasına o kadar dalmıştı ki, Bayan Hail bütün o saman yığınını süpürene ve yerin haline bakarak, tepsiyi belki de yabancının da duyması için birazcık şiddetle masaya bırakana kadar yabancı onun geldiğini duymamıştı. Önce ona doğru baktı, sonra hemen geri çevirdi başım. Ama Bayan Hail onun gözlüğünü çıkarmış olduğunu görmüştü; gözlük masanın üzerinde hemen yabancının yanında duruyordu, Bayan Hall’e yabancının göz çukurlan olağanüstü derecede derinmiş gibi gelmişti. Yabancı gözlüğünü yeniden taktı, sonra döndü ve Bayan Hail’e baktı. Bayan Hail, yabancı ondan önce davranıp

konuşmaya başladığı sırada yerdeki samanlar hakkında şikâyet etmeye başlamak üzereydi.

“Kapıyı çalmadan içeri girmemiş olmanızı isterdim,” dedi tam da ona uygun bir özellik gibi görünen anormal derecede hiddet dolu sesiyle.

“Çaldım, ama anlaşılan...”

“Belki çalmışsmızdır. Ama araştırmalarım sırasında, gerçekten çok acil ve gerekli olan araştırmalarım sırasında, en ufak bir rahatsızlık, kapının gıcırtısı, sizden rica etmeliyim..” “Elbette, efendim. Kapıyı kilitleyebilirsiniz isterseniz, biliyorsunuz, ne zaman isterseniz.”

“Çok iyi bir fikir,” dedi yabancı.

“Bu samanlar, efendim, söylememi küstahlık satmazsanız...”

“Söylemeyin. Samanlar sorun olacaksa, faturaya ekleyin.” Bayan Hall’e bakarak bir şeyler mırıldandı... lanet okuyormuşçasına.

Son derece saldırgan ve patlamak üzere olan bir tavırla, bir elinde şişe diğerinde deney tüpüyle orada dikilmiş, öyle tuhaf görünüyordu ki, Bayan Hail gerçekten telaşa kapılmıştı. Ama o cesur bir kadındı. “Hangi durumda, bunu sormalıyım, efendim, ne düşünüyorsunuz...?”

“Bir şilin. Bir şilin ekle. Elbette bir şilin yeterlidir, değil mi?” “Öyle olsun,” dedi Bayan Hail, masa örtüsünü alıp, masanın üzerine sermeye başladı. “Siz memnunsanız, elbette...”

Yabancı döndü ve paltosunun yakalarını kaldırıp, sırtını ona dönerek oturdu.

Yabancı bütün öğleden sonra kapısı kilitli olarak ve Bayan Hall’ün şahitliğine göre de, çoğunlukla sessizlik içinde çalışmıştı. Ama bir ara, bir sarsıntı olmuş ve sanki masaya çarpılmış gibi birbirine vuran şişelerin sesleri ve şiddetle yere düşen bir şişenin şangırtısı gelmişti, sonra da odanın içinde hızla bir taraftan diğer tarafa koşan ayak sesleri duyulmuştu. Bayan Hail “bir şeyler olduğundan” korkarak, kapının oraya gitmiş ve kapıyı çalmaya falan kalkmadan içeriyi dinlemişti.

“Devam edemiyorum!” diye bağınp çağırıyordu yabancı çıldırmışçasına. “Devam edemiyorum. Üç yüz bin, dört yüz bin! Bütün o

para! Kandırıldım! Bütün ömrümü alabilir bu! Sabır! Sabır, öyle mi? Aptal yalancı!”

Barın tuğla döşeli zemininde altına kalın çiviler çakılmış ökçe sesleri duyuldu ve Bayan Hail son derece gönülsüzce yabancının bu kendi kendine yaptığı konuşmayı bırakıp, ayrılmak zorunda kaldı. Geri döndüğünde ise, yabancının sandalyesinden gelen hafif gıcırtıların ve arada bir duyulan bir şişenin *f* şıngırtısının dışında oda yeniden sessizleşmişti. Olay bitmişti. Yabancı tekrar çalışmaya dönmüştü.

Yabancının çayını götürdüğü zaman ise, odanın köşesindeki içbükey aynanın altında kırılmış cam parçaları ve beceriksizce silinmeye çalışılmış altın sarısı bir leke olduğunu görmüştü. Yabancıya bunlan gösterdi.

“Faturaya ekle,” diye azarladı konuğu. “Tanrı aşkına beni rahatsız etmeyin. Bir zarar varsa, faturaya ekleyin." Önündeki defterdeki listeye işaretler koyarak hesap yapmaya devam etti.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi Fearenside gizemli bir havayla. Akşama doğruydu, İping Hanger’da[8] küçük bir birahanedeydiler.

“Hı?” dedi Teddy Henfrey.

“Şu senin anlattığın herif var ya, köpeğimin ısırdığı. Şey, o herif siyah. En azından bacakları öyle. Eldivenindeki yırtığın arasından gördüm. Biraz pembemsi bir şey görünmesini beklersin, değil mi? Aa, hiçbir şey yoktu. Sadece simsiyahtı. Diyeceğim, şapkam kadar karaydı.”

“Olur şey değil!” dedi Henfrey. “Bu iş iyice tuhaf. İyi de, burnu boyanmış gibi pespembe!”

“Öyle,” dedi Fearenside. “Biliyorum. Sana ne düşündüğümü söyli’im. Bu adam bir yamalı bohça, Teddy Şurası siyah, burası beyaz, parçalar halinde. Ve bundan utanıyor. Bir tür melez gibi, renkler kanşmak yerine parçalar halinde kalmış. Daha önce de buna benzer şeyler duymuştum. Atlarda hep böyle olur, herkesin bildiği gibi.”

BÖLÜM 4

BAY CUSS YABANCIYLA GÖRÜŞÜYOR

Yarattığı tuhaf izlenimin okur tarafından da anlaşılabilmesi için, yabancının Iping'e gelişindeki olaylan son derece ayrıntılı olarak anlattım. Ama iki tuhaf olay dışında, handa kaldığı süre boyunca Kulüp festivalinin olduğu o olağanüstü güne kadar olanları çabucak geçebiliriz. Bayan Hall'le ev içindeki davranışlar konusunda birkaç çekişme yaşanmıştı, ama parasının bitmekte olduğuna dair ilk belirtilerin görülmeye başlandığı Nisan ayı sonlarına kadar her olayda, fazladan ödeme yapmak gibi basit bir çareye başvurarak Bayan Hall'ün üstesinden gelmeyi başarmıştı. Hail ondan hoşlanmıyordu ve cesaret edebildiği zamanlarda da ondan kurtulmanın uygun olacağından bahsediyordu; ama hoşnutsuzluğunu daha çok bunu gösterişli bir şekilde gizleyerek ve konuğundan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak gösteriyordu. "Yaza kadar bekle," demişti Bayan Hail bilgece, "tiyatrocular gelmeye başlayana kadar. Sonra bakarız. Belki biraz çekilmez olabilir, ama zamanında ödenen faturalar, zamanında ödenen faturalardır, sen ne dersen de."

Yabancı kiliseye gitmiyordu, aslında sadece kıyafet değiştirme açısından olsa bile pazar günüyle dini önemi olmayan diğer günler arasında bir ayrım da yapmıyordu. Bayan Hall'e göre, son derece düzensiz bir şekilde çalışıyordu. Bazı günler erkenden aşağı iniyor ve dur durak bilmiyordu. Bazı günlerse geç kalkıyor, saatlerce dışardan duyulabilecek şekilde kendi kendine mırıldanarak odasında volta atıyor, pipo içiyor, ateşin yanındaki koltukta uyukluyordu. Köyün dışındaki dünya ile hiçbir iletişimi yoktu. Tavırları çok değişkendi, çoğu zaman neredeyse dayanılmaz bir tahrikin altında ezilen bir adam gibi davranıyordu, birkaç kez saman alevi gibi parlayan şiddet patlamalarıyla birtakım şeyleri yere çarpmış, yırtmış, parçalamış ya da kırmıştı. Artık müzmin hale gelmiş, aşırı derecede yoğun bir sinirlilik hali içindeymiş gibi görünüyordu. Alçak sesle kendi kendine konuşma huyu onu gittikçe daha da sarmıştı, ama Bayan Hail son derece dikkatle dinlediği halde, duyduklarının ne başını ne de sonunu anlamayı başarabilmişti.

Gündüzleri dışarı çıktığı çok nadirdi, ama alacakaranlık bastığında, hava soğuk olsun olmasın aşırı derecede sarılıp sarmalanarak dışarı çıkıyor ve dolaşmak için en tenha yolları ve özellikle de kıyılarındaki bayırların ve ağaçların gölgelere bürüdüğü yolları seçiyordu. Evlerine gitmekte olan birkaç işçi, karanlığın içinden pek de hoş olmayan bir biçimde aniden

önlerine çıkıveren yabancının kenarları aşağı doğru çekilmiş şapkasının altındaki, patlak gözler gibi dışarı fırlayan gözlüğü ve korkunç bir biçimde sarılıp sarmalanmış yüzü ile karşı karşıya kalmışlardı ve Teddy Henfrey bir gece saat dokuz buçukta Kırmızı Urba Ham'ndan yuvarlanarak çıkarken, yabancının açılan kapıdan birdenbire üstüne vuran ışıkla aydınlanan, bir kurukafaya benzeyen kafasını gördüğü anda (yabancı yürürken şapkasını çıkarmış, elinde tutuyordu) korkuya kapılarak utanılacak bir hale düşmüştü. Akşam karanlığında onu gören çocukların düşlerine gulyabaniler girmişti; onun mu çocuklardan, çocukların mı ondan daha fazla nefret ettiği belli değildi, ama her iki tarafta da yeterince güçlü bir nefret olduğu kesindi.

Bu kadar dikkat çekici bir görünümü ve tavırları olan bir insanın İping gibi bir köyde çok konuşulan bir sohbet konusu haline gelmesi kaçınılmazdı. İşi konusundaki görüşler büyük oranda bölünmüştü. Bayan Hail bu konuda hassas davranıyordu. Ona sorulduğunda, çukurlara düşmemeye çalışan biri gibi ihtiyatla hecelerin üzerine basa basa, son derece dikkatle yabancının bir "deneysel araştırmacı" olduğunu açıklıyordu. Deneysel araştırmacının ne demek olduğu sorulduğunda ise, bir tür üstünlük duygusuyla okumuş insanların çoğunun bunun ne demek olduğunu bildiğini söylüyor ve sonra da yabancının "bir şeyler icat ettiğini" anlatıyordu. Dediğine göre, konuğu yüzünün ve ellerinin renginin geçici olarak değişmesine yol açan bir kaza geçirmişti ve hassas bir mizacı olduğundan, herhangi bir kimsenin bu durumun farkına varmasından çekiniyordu.

Bayan Hall'ün kulağına varmayan, ama pek çok insanı meşgul eden bir görüş de, yabancının kendini polisin gözünden tamamen gizleyebilmek için sarınıp sarmalanarak adaletin elinden kaçmaya çalışan bir suçlu olduğuydu. Bu fikir Bay Teddy Henfrey'in kafasından çıkmıştı. Şubatın ortalarından ya da sonlarından beri gerçekleştiği bilinen herhangi bir büyüklükte bir suç yoktu. Bu teori National School'da[9] stajyer öğretmen olarak çalışan Bay Gould'un hayal gücüyle inceden inceye işlendiğinde ise, yabancının patlayıcı maddeler hazırlamakta olan, kılık değiştirmiş bir anarşist[10] olduğu halini almıştı. Bay Gould zamanı elverdiğince bu konudaki dedektiflik çalışmalarını yürütmeyi kendine görev edinmişti. Bu çalışmalar genellikle karşılaştıklarında yabancıya dik dik bakmak ya da yabancıyı hiç görmemiş insanlara onları belirli bir yanıt vermeye yönelten sorular sormak gibi

şeylerden oluşuyordu. Ama dedektiflik çalışmalarında bir şey elde etmeyi başaramamıştı.

Başka bir görüşe sahip bir ekol ise Bay Fearenside'ı izleyenlerden oluşuyor ve ya "yamalı bohça" görüşünü ya da biraz daha değiştirilmiş bir halini kabul ediyorlardı, örneğin yabancının "kendini panayırlarda teş'ir etmeyi kabul etmiş olsa, bi' an evvel bi' servete kavuşabilmeğini" öne sürdüğü duyulan Silas Durgan, birazcık da ilahiyatçı bir yanı olduğundan, yabancıyı tek yeteneği olan adamla[11] kıyaslıyordu. Yine başka bir görüş de bütün bu olan, yabancıyı zararsız bir deli olarak kabul ederek açıklıyordu. Bu görüşün avantajı da her şeyi çabucak izah edebilmesiydi.

Bütün bu ana grupların dışında bir de kararsızlar ve uzlaşmacılar vardı. Sussex halkının fazla batıl inancı yoktur, zaten doğaüstü olaylarla ilgili düşünceler ancak nisan başındaki olaylardan sonra, köyde ilk kez fısıldanmaya başlamıştı. Yine de o zaman bile ancak kadınlar arasında itibar kazanabilmişlerdi.

Ama onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Iping halkının tümü yabancıdan hoşlanmadıkları konusunda hemfikirdiler. Yabancının aşın hassaslığı, kentte yaşayan bir beyin işçisi için anlaşılabilir olsa da, bu sessiz Sussex köylüleri için çok şaşırtıcı bir şeydi. İkide bir karşılaştıktan çılgınca el kol hareketleri, yabancının sessiz köşelerde birden karşılarına çıkmasına neden olan akşam karanlığındaki o nereye gittiği belli olmayan yürüyüşler, hakkında bir şeyler öğrenmek için sadece meraktan yapılan girişimlerin karşılığında gösterdiği insanlık dışı tepki, kapıların kapatılıp, pencere storlarının indirilmesine, mumların ve lambaların söndürülmesine kadar götüren bu alacakaranlık tutkusu... kim bu tür davranışları onaylayabilirdi ki? O köyden geçerken yana çekiliyorlar ve gittikten sonra da şakacı gençler paltolarının yakalarını kaldırıp, şapkalarının kenarlarını aşağı doğru çekiyor ve onun esrarlı tavırlarını taklit ederek arkasından asabi asabi yürüyorlardı. O zamanlar popüler olan, Miss Statchell'ın (kiliseye takılacak lambalar için yardım parası toplamak amacıyla yapılan) okul konserinde çaldığı "Gulyabani" diye bir şarkı vardı, bu konserden sonra ne zaman bir iki köylü bir araya toplanmış olsa ve yabancı yanlarından geçse, bu şarkının notaları ister bir perde tiz isterse pes olsun, aralarında ıslıkla çalmıyordu.

Eve giderken gecikmiş küçük çocuklar da arkasından “Gulyabani!” diye bağırıp, tüylerini diken diken eden bir neşe içinde topuklan yağlıyorlardı.

Köyün pratisyen doktoru Cuss meraktan ölüyordu. Sargılar mesleki bakımdan ilgisini çekmiş ve binbir şişe ile ilgili söylentiler de onda kıskançlıkla kanşık bir saygı uyandırmıştı. Nisan ve mayıs ayları boyunca yabancıyla konuşabilmek için bir fırsat kollamış ve sonunda Pantekot[12] Yortusu’na doğru artık dayanamamış ve köye bir hemşire getirilmesi için açılan bağış listesini bahane olarak kullanmaya karar vermişti. Bay Halfün konuğunun ismini bilmediğini öğrenmek onu çok şaşırtmıştı. “Bir isim verdi,” dedi Bayan Hail -ki bu iddianın doğru olduğu söylenemezdi- “ama ben pek iyi duyamadım.” Adamın ismini bilmiyor olması ona çok aptalca gelmişti.

Cuss arka odanın kapısını çaldı ve içeri girdi. İçeriden rahatça duyulabilen bir beddua sesi geldi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Cuss, sonra kapı kapandı ve Bayan Hall’ün konuşmanın kalan kısmını duymasını engelledi.

Bayan Hail sonraki on dakika boyunca içeridekilerin konuşmasının mırıltılarını işitebilmişti. Sonra bir hayret çığlığı duyuldu, harekete geçen ayak sesleri geldi, bir sandalye yana savruldu, bir kahkaha patladı, hızla kapıya doğru ilerleyen ayak seslerinden sonra Cuss göründü, yüzü bembeyaz olmuş, gözlerini odadan ayıramadan omzunun üstünden bakarak dışarı fırladı. Arkasındaki kapıyı açık bırakarak, Bayan Hall’ün yüzüne bile bakmadan uzun adımlarla koridoru geçip, merdivenlerden aşağı indi. Bayan Hail onun aşağıdaki yolda hızlı adımlarla uzaklaştığını duydu. Şapkasını giymeyi unutmuş, elinde taşıyordu. Bayan Hail kapının arka tarafında, odanın açık kapısına bakarak dikilip kalmıştı. Sonra yabancının sessizce güldüğünü ve odanın içinde kapıya ilerleyen ayak seslerini duydu. Durduğu yerden yabancının yüzünü göremiyordu. Arka odanın kapısı çarparak kapandı ve her yer yeniden sessizliğe büründü.

Cuss köyün içinden geçerek dosdoğru, Papaz Bunting’in yanma gitti. "Ben deli miyim?” diye konuşmaya girdi Cuss, eski püskü eşyalarla dolu küçük çalışma odasına dalar dalmaz. “Ben delirmiş gibi mi görünüyorum?”

“Ne oldu?” dedi papaz, gelecek vaazının darmadağınık duran sayfalarının üzerine ammonit fosilini[13]koyarak.

“Şu handaki herif...”

“Ee?”

“Bana içecek bir şeyler ver,” dedi Cuss oturarak.

Bir kadeh ucuz sherry -iyi kalpli papazın odasında bulunan tek içki buydu- ile sinirlerini yatıştırdıktan sonra, biraz önce yaptığı görüşmeyi anlatmaya başladı. “İçeri girdim,” dedi soluk soluğa, “sonra hemşire fonu için bağış yapmasını rica etmeye başladım. Ben içeri girdiğimde ellerini ceplerine sokmuştu ve sandalyesine gömülmüş oturuyordu. Burnunu çekti. Ona bilimsel konularla ilgilendiğini duyduğumu söyledim. ‘Evet,’ dedi. Yine burnunu çekti. Sürekli burnunu çekiyordu; anlaşılan yakınlarda iyice soğuk kapmıştı. Eh tabii, öyle sarınıp sarmalanırsan! Hemşire meselesini anlatmaya başladım, bu arada gözlerimi dört açmıştım. Her yer, şişelerle, kimyasallarla doluydu. Terazi, deney tüpü takımları ve bir de, eşekotu kokusu gibi bir şey. Bağış yapacak mıydı? Düşüneceğini söyledi. Araştırma mı yaptığını sordum, öylece doğrudan doğruya. ‘Öyle,’ dedi. ‘Uzun bir araştırma mı?’ diye sordum. Bozuldu. ‘Lanet olasıca uzun bir araştırma,’ dedi, tabiri caizse köpürerek. ‘Oh,’ dedim. Sonra onu kederlendiren şey ortaya çıktı. Adam öfkeden köpürmek üzereydi, benim sorum da bardağı taşıran son damla olmuştu. Biri ona bir reçete vermişti, çok değerli bir reçete, ne için olduğunu söylemiyordu. Tıbbi bir reçete miydi? ‘Lanet herif! Neyin peşindesin?’ Özür diledim. Ağırbaşlı bir ifadeyle burnunu çekti ve öksürdü. Devam etti. Reçeteyi okuyacaktı. Beş maddeden oluşuyordu. Reçeteyi bırakmış, kafasını çevirmişti. Pencereden gelen hava akımı kâğıdı havalandırmıştı. Kâğıt hışırtıyla uçmuştu. ‘Üstü açık bir şöminesi olan bir odada çalışıyordum,’ dedi. Bir alev görmüştü, işte reçete yanarak bacaya doğru uçmaya başlamıştı. Kâğıt yavaşça salınarak bacaya yükselirken ona doğru koşturmuştu. İşte! Tam bu noktada, hikâyesini canlandırmak için kolunu uzattı.”

“Ee?”

“Eli yoktu, paltosunun kolunun içi boştu. Tanrım! Sakat olduğunu düşündüm. Takma bir kolu olmalıydı sanırım ve kolunu çıkarmış olmalıydı.

Sonra, bunda bir tuhaflık var, diye düşündüm. Eğer içinde bir şey yoksa, bu paltonun kolunu yukarıda tutan, içini dolduruyormuş gibi görünen lanet olasıca şey neydi peki? İçinde hiçbir şey yoktu, gerçekten. Hiçbir şey, ta omzuna kadar. Ta dirseğine kadar olan yeri görebiliyordum, kumaşın yırtılmış bir yerinde parıldayan hafif bir ışık görülebiliyordu. 'Yüce Tanrım!' diyebildim. O sırada o da durakladı. Kara gözlüklerinin ardından bana, sonra da koluna baktı." "Ee?"

"Hepsi bu. Hiçbir şey söylemedi, sadece ters bir bakış attı, sonra da paltosunun kolunu çabucak cebine soktu yine. 'Diyordum ki,' dedi, 'reçete yanmaya başlamıştı, değil mi?' Sorgulayan bir ifadeyle öksürdü. 'Nasıl oluyor da,' dedim, 'içinde hiçbir şey olmayan lanet olasıca bir kolu öyle oynatabiliyorsun?' İçinde bir şey olmayan bir kolu mu?' 'Evet,' dedim, 'içinde bir şey olmayan bir kolu.'"

"'Bu kolun içi boş, öyle mi? Bu kolun içinin boş olduğunu gördün?' Birden ayaklandı. Ben de ayağa kalktım. Yavaşça üç adımda bana doğru geldi ve çok yakınımda durdu. Zehirli bir ifadeyle burnunu çekti. Hiç kıpırdamadım, sanki o sargılı yumru gibi kafası ve o kocaman gözlüğü insanın sinirlerini bozmaya yetmezmiş gibi, bir de sessizce üstüme doğru gelince taş kesilip kalmıştım."

"'Bu kolun içinin boş olduğunu söyledin, değil mi?' dedi. 'Kesinlikle,' dedim. Bir şey söylemeden öyle durup dikilirse, çıplak yüzlü, gözlüksüz bir adamın her şeye sıfırdan başlaması gerekir. Sonra çok yavaşça paltosunun kolunu cebinden çıkardı ve sanki tekrar göstermek istiyormuş gibi kolunu bana doğru kaldırdı. C°k, çok yavaşça kaldırdı. Kola baktım. Bu bana bir yıl sürüyormuş gibi geldi. 'Ee?' dedim, boğazımı temizleyerek, 'bunun içinde hiçbir şey yok.' Bir şey söylemem gerekiyordu. Korkmaya başlamıştım. O şeyin ta dibini görebiliyordum. Tam bana doğru uzattı kolunu, yavaşça, yavaşça -işte öyle- kolu veni yüzümün on beş santimetre yakınına gelene kadar, içi boş bir kolun bu şekilde size doğru gelişini izlemek çok tuhaf bir şey! Sonra..."

"Ee?"

"Bir şey -aynı bir parmakla bir başparmak gibiydi- burnumu sıktı."

Bunting gülmeye başladı.

“Ama bir şey yoktu orada!” dedi Cuss, “orada” derken sesi neredeyse çığlığa dönüşmek üzereydi. “Senin için gülmesi kolay, ama dediğim gibi çok korkmuştum, kolunun yenine sertçe vurdum, arkamı döndüm ve odadan dışarı fırladım, onu orada bıraktım...”

Cuss durakladı. Yaşadığı paniğin içtenliğine şüphe yoktu. Beceriksizce yana döndü ve erdemli papazın son derece kalitesiz sherry’sinden ikinci bir kadeh daha aldı. “Paltosunun yenine vurduğum zaman,” dedi Cuss, “dediğim gibi, gerçekten bir kola vuruyormuşum gibi geldi. Ama kolu yoktu! Ortada bir kolun izi bile yoktu!”

Bay Bunting biraz düşündü. Kuşkuyla Cuss’a doğru baktı. “Bu çok tuhaf bir öykü,” dedi. Gerçekten çok bilge ve vakur görünüyordu. “Gerçekten," dedi yargısını vurgulayarak, “çok tuhaf bir öykü.”

BÖLÜM 5

PAPAZ EVİNDEKİ SOYGUN

Papazın evinde gerçekleşen soygun hakkındaki bilgilerimizin büyük kısmı papaz ve kansından öğrendiklerimizden gelmektedir. Soygun Pantekot Yortusu haftasının pazartesi günü -İping’de Kulüp festivali etkinliklerine ayrılan gün- erken saatlerde olmuştu. Bayan Bunting, anlaşıldığı kadanyla, şafaktan önceki o sessizliğin ortasında, yatak odalarının kapısının açılıp kapandığına dair güçlü bir sezgiyle birdenbire uyanmıştı. Önce kocasını uyandırmamış, ama yatakta oturup, etrafı dinlemeye koyulmuştu. Sonra son derece açık seçik olarak yan taraftaki giyinme odasından gelen pıt, pıt, pıt şeklindeki çıplak ayak seslerini ve birinin koridordan merdivene doğru yürüdüğünü duymuştu. Bundan emin olduğu anda da, muhterem Bay Bunting’i mümkün olduğunca sessiz bir şekilde uyandırmıştı. Bay Bunting bir ışık yakmamış, ama gözlüğünü takmış, Bayan Bunting’in sabahlığını üzerine ve kendi banyo terliklerini de ayağına geçirerek sesleri dinlemek için merdiven sahanlığına çıkmıştı. Son derece açık seçik bir şekilde, aşağı kattaki çalışma masasında birinin el yordamıyla bir şeyler arandığım ve sonra da epey yüksek bir sesle hapşırdığım duymuştu.

Bunu duyunca yatak odasına dönmüş, ortalıkta bulduğu ilk silah olan ocak demirini yanma alarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde

merdivenlerden inmişti. Bayan Bunting de sahanlığa çıkmıştı.

Saat dört civarıydı, gecenin o koyu karanlığı aydınlanmaya başlamıştı. Hole hafif ve titrek bir ışık vurmaya başlamıştı, ama çalışma odasının kapı aralığı zifiri karanlıkta dipsiz bir uçurum

gibi uranıp gidivordu. Bay Bunting'in ayaklarının altındaki basamaklardan çıkan hafif gıcırtılar ve çalışma odasından gelen, içeride vavaşça hareket eden birinin sesleri dışında her yer sessizlik içindeydi. Sonra bir şeyler çatırdadı, açılan çekmecenin ve hışırdayan kâğıtların sesi duyuldu. Sonra bir küfür sesi geldi. bir kibrit yandı ve çalışma odası san bir ışıkla aydınlandı. Bay Bunting şimdi hole inmişti ve kapının aralığından masayı, açık çekmece)! ve masanın üzerinde yanan mumu görebiliyordu. Ama hırsızı göremiyordu. Holde ne yapması gerektiğine karar veremeden öylece dikilip kaldı ve bembeyaz olmuş yüzünde dikkatli bir ifadeyle Bayan Bunting de onun ardından yavaşça aşağı indi. Bay Bunting’in cesaretini toplamasını engelleyen tek bir şey vardı: bu hırsızın köy sakinlerinden biri olduğu düşüncesi.

İçeriden para şıngırtıları geldiğini duyunca hırsızın ev masrafları için ayırdıkları parayı -yarım liralar halinde toplam iki pound on şilin- bulduğunu anladılar. Bu sesi duyması Bay Bunting e hemen harekete geçmesi için gereken cesareti kazandırmıştı. Ocak demirini sıkıca kavrayarak, hemen arkasından gelen Bayan Bunting’le birlikte odaya daldı. “Teslim ol!” diye bağırdı Bay Bunting hiddetle, sonra da şaşkınlıkla kalakaldı. Göründüğü kadarıyla oda kesinlikle bomboştu.

Yine de, o sırada, odanın içinde binlerinin dolaştığını duyduklarına dair kanaatleri artık kesinlik noktasına ulaşmıştı. Yanm dakika kadar ağızlan açık bakakaldılar, sonrasında Bayan Bunting odanın öbür tarafına gidip, paravananın arkasına bakarken, Bay Bunting de benzer bir dürtüyle masanın altına bakıyordu. Sonra da Bayan Bunting perdeleri açıp bakarken, Bay Bunting de bacadan yukarı bakarak, ocak demiriyle içinde bir şeyler olup olmadığını inceledi. Daha sonra da Bayan Bunting çöp kutusunu incelerken, Bay Bunting de kömür kovasının kapağını açarak içine baktı. Sonunda artık bir noktada durakladılar ve sorgulayan gözlerle birbirlerine bakarak dikilip kaldılar.

“Yemin edebilirdim...” dedi Bay Bunting.

“Mum!” dedi Bay Bunting. “Mumu kim yaktı?”

“Çekmece!” dedi Bayan Bunting. “Para da gitmiş!”

Kapı aralığına doğru koşturdu.

“Bütün bu olup bitenler...”

Koridordan yüksek sesle hapşıran birinin sesi geldi. Dışarı fırladılar, tam o sırada mutfak kapısı çarparak kapandı. “Mumu getir,” dedi Bay Bunting, önden giderek. Her ikisi de bir kapının sürgülerinin hızla açıldığını duydular.

Bay Bunting mutfak kapısını açtığı sırada, aradaki bulaşık odasından arka kapının açıldığını ve şafağın ilk ışıklarının hafif aydınlığında, kapının dışındaki bahçedeki karanlık cisimlerin belirdiğini gördü. Kapıdan dışarı hiçbir şeyin çıkmadığından kesinlikle emindi. Açılmış, bir an için açık kalmış, sonra da çarparak kapanmıştı. Kapı kapanırken de, Bayan Bunting’in çalışma odasından getirdiği mum titreyerek alevlenmişti. Mutfağa girebilmeleri için birkaç dakika geçmesi gerekmişti.

Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Arka kapıyı tekrar sürgüleyip, mutfağı, kileri ve bulaşık odasını iyice araştırdılar ve son olarak da mahzene indiler. İstedikleri kadar araştırsınlar, evin içinde kimsecikler yoktu.

Gün doğduğunda, papazla karısı, tuhaf giysiler içinde küçük bir çift olarak, eriyip gitmiş bir mumun artık gerek olmayan ışığında, kendi evlerinin alt katında şaşkınlıkla dolanıp duruyorlardı.

BÖLÜM 6

ÇILDIRAN MOBİLYALAR

Pantekot Yortusu haftasının pazartesi günü sabahın ilk saatlerinde bütün bunlar olurken, Millie henüz uyanmadan önce, Bay Hail ve Bayan Hall’ün ikisi de uyanıp, sessizce mahzene inmişlerdi. Mahzendeki işleri biraz özel türden bir işti ve biralarının özgül ağırlığıyla ilgili bir şeydi. Bayan Hail, yan odalarından sapama[14] şişesini getirmeyi unuttuğunu hatırladığında mahzene daha yeni girmişlerdi. Bu işin uzmanı ve işi asıl gerçekleştiren kişi

Bayan Hail olduğundan, en uygun kişi olarak Bay Hail şişeyi almak üzere yukarı çıktı.

Merdiven sahanlığına vardığında, yabancının kapısının aralık olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Ama kendi odalarına doğru yola devam etti ve şişeyi ona tarif edilen yerde buldu.

Şişeyi alıp dönerken, ön kapının sürgülerinin açık ve kapının aslında sadece mandalla kapanmış durumda olduğunu fark etti. Aniden gelen bir ilhamla bunun yabancının yukarıdaki kapısı açık odası ve Bay Teddy Henfrey’in iddialarıyla ilgisini keşfetti. Bayan Hail önceki kapının sürgülerini çekerken mumu tutuşunu çok açık bir şekilde hatırlıyordu. Açık sürgüleri gördüğü anda durakladı, ağzı açık kalakalmıştı, sonra elindeki şişeyi bırakmadan tekrar yukan çıktı. Yabancının kapısını çaldı. Yanıt gelmedi. Tekrar çaldı; sonra kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri girdi.

Her şey beklediği gibiydi. Yatak da, oda da boştu. Hall’ün yavaş çalışan aklına göre bile daha da tuhaf olanı yatağın yanındaki sandalyenin vie yatağın parmaklarının giysilerle, şimdiye kadar konuklarının üzerinde görmüş olduğu tek giysinin

parçalarıyla vc sargı bezleriyle kaplı olmasıydı. Yabancının kenarları aşağı eğik o koca şapkası bile, yalağın direğinin üzerine kenarlan yukarı kalkacak şekilde fütursuzca bırakılı vermişi i.

Hail orada dikilirken, karısının mahzenin derinliklerinden gelen sesini duydu. Wcst Susscx köylülerinin şiddetli bir sabırsızlığı anlatmak için kullanmaya alışık oldukları şekilde heceleri hızla birbirinin içine geçiriyor, son kelimelerde dc sorgulayan bir ifadeyle sesini iyice yükseltiyordu. “Geargc! Al’ceni aldın mı?"

Hail sesi duyduğu anda dönüp, karısının yanma koşturdu. “Janny,” dedi mahzenin merdiven tırabzanının üzerinden, “Henfrcy'in dedikleri do’ruymuş. Odasında de’il, gitmiş. Ön kapının sürgüsü de açık.”

Başta Bayan Hail olayı anlamamıştı, ama anlar anlamaz gidip, boş oda)! kendisi görmeye karar verdi. Hail, elindeki şişe)! hâlâ bırakmadan, önden gitti. “O or’da de’ilse bile,” dedi, “e’biseleri orda. E’biseleri o’madan n’apıyor ki, o zaman? Çok accavip bi’ iş bu.”

Mahzenin merdivenlerinden yukarı çıkarken, ikisi birden, sonradan gerçekten de öyle olduğunu öğrendikleri gibi, ön kapının açılıp kapandığını duyar gibi oldular, ama kapının kapalı olduğunu ve ortalıkta bir şey olmadığını görünce, ikisi de o an için birbirlerine bir şey söylemediler. Bayan Hail koridorda kocasının önüne geçti ve yukarı önce o fırladı. Merdivenlerde biri hapşırdı. Altı basamak arkadan gelen Hail, karısının hapşırdığım düşündü. Önde giden Bayan Hail da kocasının hapşırdığı düşüncesindeydi. Bayan Hail kapıyı hışımla açtı ve odaya bakarak kalakaldı. “Amma tuhaf şey!" dedi.

Başının hemen arkasında birisinin burnunu çektiğini duyar gibi oldu, arkasını döndüğünde Hall’ün üç buçuk metre kadar arkada merdivenlerin başında olduğunu görmek onu şaşkınlığa düşürdü. Ama bir saniye sonra Hail yanında bitmişti. Bayan Hail öne doğru eğilip, elini önce yastığın üzerine koydu, sonra da yatak örtüsünün altına soktu.

“Soğuk,” dedi. “Kalkalı bir saatten fazla olmuş.”

O tam bunu derken, çok olağanüstü bir şey oldu, yatak örtüsü kendi kendine toplandı, birden bir tür tepecik oluşturur gibi yukarı fırladı, sonra yatağın aşağı taraftaki parmaklıklarının üzerine yığılıp kaldı. Tam da bir el örtüyü ortasından kavrayıp, yana savurmuş gibiydi. Hemen ardından yabancının şapkası yatağın direğinin üzerinden fırladı, havada bir dairenin yarısından fazlasını çizerek döne döne uçtu, doğrudan Bayan Hall’ün yüzünde patladı. Sonra aynı hızla lavabonun üzerindeki sünger geldi ve ardından da sandalye, yabancının paltosunu ve pantolonunu kayıtsızca yana savurarak ve tuhaf bir şekilde yabancının sesine benzeyen bir sesle kuru kuru gülerek, dört ayağıyla Bayan Hall’e doğru döndü, bir an ona nişan alıyor gibi durdu, sonra da saldırdı. Bayan Hail çığlık atarak döndü ve sandalyenin ayakları yavaşça ama son derece düzgün bir şekilde sırtına doğru gelerek onu ve Hall’ü odanın dışına attı. Kapı şiddetle çarparak kapandı ve kilitlendi. Onlara sandalye ve yatak bir an için zafer dansı yapıyorlarmış gibi geldi, sonra birden her şey sessizliğe gömüldü.

Bayan Hail neredeyse bayılmak üzere, sahanlıkta Bay Hall’ün kollarına yığılıp kalmıştı. Onun dehşet çığlığıyla uyanmış olan Millie ile Bay Hail büyük güçlüklerle onu aşağı indirmeyi ve bu durumlarda kullanılması adet olmuş ayıltıcı ilaçları vermeyi başarmışlardı.

“Hayeletler,” dedi Bayan Hail. “Eminim bunlar hayelet. Gaz’tede okuduydum. Sıçrayıp, oynayan masalar ve sandalyeler...!”

“Bir yudum daha iç, Janny,” dedi Hail. “Bu seni sakinleştirir.”

“Dışarı at onu,” dedi Bayan Hail. “İçeri girmesine izin verme. Anlar gibi olmuştum, böyle olacağını bilmeliydim. O kurbağa gibi gözlükleri, sargılı kafası ve pazarları hiç kiliseye girmeyişinden. Bütün o şişeler, bir adamın sahip olabileceğinden çok daha fazlalar. Mobilyalara hayclct sokmuş. Benim güzel eski mobilyalarıma! O ben küçük bir kızken benim zavallı anneciğimin oturduğu sandalyeydi. Şimdi kalkıp bana saldıracağını düşünmek!"

“Sadece bir yudum daha, Janny,” dedi Hail. “Sinirlerin çok bozuldu."

Millie’yi, altın renkli akşam üzeri güneşinin altında yolun karşısına geçip, demirci Bay Saıdy Wadgers’ı uyandırmaya yolladılar. Bay Hall’ün selamları vardı ve yukarı kattaki mobilyalar çok tuhaf davranıyorlardı. Bay Wadgers bir uğrar mıydı? Bay Wadgers anlayışlı bir adamdı vc çok da maharetliydi. Olaya çok soğukkanlı yaklaştı. “Bu büyücü takımının Tanrı belasını versin,”di Bay Saıdy Wadgers’ın yaklaşımı. “Onun takımından biri için at nah lazım.”

Hana geldiğinde son derece endişeliydi. Ona yukarıdaki odaya nasıl çıkacağını göstermek istediler, ama onun pek de acelesi varmış gibi görünmüyordu. Koridorda konuşmayı tercih etmişti. Yolun karşı tarafında, Huxter’ın çırağı dışarı çıkıp, tütün dükkânının kepenkleriıi açmaya başlamıştı. Onu da tartışmaya katılmaya çağırdılar. Doğal olarak Bay Huxter da birkaç dakika sonra onu izledi. Parlamenter yönetim konusundaki Anglosakson dehası yine kendini göstermişti; herkes konuşup duruyordu, ama sonuçta kesin bir eylem yoktu. “Önce elimizdeki gerçeklere bakalım,” diye ısrar ediyordu Bay Sandy Wadgers. “Oradaki o kapıyı kırmadan önce, tam olarak doğru davranıp davranmadığımızdan emin olalım. Kırılmamış bir kapıyı her zaman kırabilirsin, ama bi’ kere kırdın mı bi’ daha kırılmamış hale getiremezsin.”

O sırada birdenbire ve çok şaşırtıcı bir şekilde yukarı kattaki odanın kapısı kendi kendine açıldı ve onlar hayretler içinde yukarı bakarken, yabancının sargılar içindeki figürünün, o akıl almaz büyüklükteki mavi

gözlüğünün ardından, her zamankinden daha da karanlık ve ifadesiz bir bakışla onlara bakarak merdivenlerden indiğini gördüler. Dimdik ve yavaşça, sürekli onlara bakarak aşağı indi, koridordan geçti, sonra durdu.

“Şuraya bakın!” dedi, topluluğun gözleri onun eldivenli parmağının gösterdiği yöne döndü, orada mahzen kapısının hemen yanında bir şişe saparna durduğunu gördüler. Sonra yabancı arka odaya girdi ve birden, hızla, şiddetle kapıyı suratlarına çarptı.

Kapının çarpışının çıkardığı gürültünün son yankıları da sona ermeden kimseden tek bir söz çıkmadı. Birbirlerine bakakalmalardı. “Peki, eğer bu da her şeyi açıklamıyorsa!” dedi Bay Wadgers, sözün devamını getirmeden.

“Ben gidip, sor’cam,” dedi Wadgers, Bay Hall’e. “Bi’ açıklama istiy’cem.”

Ev sahibesinin kocasını bu noktaya getirmek biraz zaman almıştı. Sonunda Hail kapıyı çaldı, açtı ve tam “Affedersiniz...” diyebilmişti ki, “Cehenneme git!” diye bağırdı yabancı heybetli bir sesle, “Şu kapıyı da kapat çıkarken.” Böylece bu kısa görüşme de sona ermişti.

BÖLÜM 7

YABANCININ MASKESİ DÜŞÜYOR

Yabancı, Araba ve Atlar Hanı'nın küçük arka odasına sabah beş buçukta girmiş ve orada pencerenin storlan inik, kapı kapalı ve Hall'ün kovuluşundan sonra kimse yanına girmeye cesaret edemeden öğle vaktine kadar kalmıştı.

Bütün bu süre boyunca aç kalmış olmalıydı. Zili üç kez çaldı, üçüncüsünde öfkeyle ve durmaksızın, ama kimse yanıt vermedi. "Onun ve zımbırtılarının 'cehenneme kadar yolu var' asıl" dedi Bayan Hail. O sırada papazın evindeki soygunla ilgili yalan yanlış birtakım dedikodular gelmeye başlamıştı, iki kere ikinin dört ettiği de ortadaydı. Hail, yanına Wadgers'ı da alarak, Yargıç Bay Shuckleforth'u bulmaya ve tavsiyesini almaya gitti. Kimse yukarıya çıkmaya cesaret edemiyordu. Yabancının neyle oyalandığını bilen de yoktu. Arada bir uzun adımlarla, gürültüyle odanın içinde volta atıyordu, iki kez ağız dolusu savurduğu küfürler, bir kez bir kâğıdın yırtılışının sesi ve bir kez de şiddetle yere düşen şişelerin gürültüsü gelmişti.

Korkmuş ama meraklı insanların oluşturduğu küçük grup kalabalıklaşmaya başlamıştı. Bayan Huxter gelmişti; Pantekot Pazartesi'si olduğundan giydikleri hazır kesim siyah ceketleri ve pique[15] kumaşından kravatlarıyla göz alıcı görünen birtakım şen delikanlılar da kafa karıştırıcı sorularla gruba katılmışlardı. Genç Archie Harker avluya çıkıp, pencere storlarının arkasından içeriyi gözlemeye çalışarak sivrilmeyi başarmıştı. Bir şey gördüğü yoktu, ama insanların onun bir şeyler gördüğünü düşünmesini sağlamayı başarıyordu, Iping gençlerinden başkaları da çabucak ona katılmışlardı.

Bütün Paıtekot Pazartesilerinin en güzellerinden biriydi, köyün aşağı tarafında bir düzine kadar baraka ve atış yapılan bir çadır dizilmişti ve demircinin yanındaki çimenlerin üzerinde san ve çikolata renkli üç yük arabası ve bir hindistancevizi çadırı[16] kurmakta olan, resimlerdeki kadar güzel giyinmiş erkekli kadınlı yabancılar vardı. Beyefendiler mavi jarse ceketler ve hanımefendiler de beyaz önlükler ve kocaman tüyleri olan son moda şapkalar giymişlerdi. Alaca Geyik meyhanesinin kiracısıyla, aynı

zamanda sıradan ikinci el bisikletler de satan, ayakkabı tamircisi Bay Jaggers yolun üzerine (aslında ilk kez Ellinci Yıl[17] kutlamalarında kullanılmış olan) İngiliz bayrakları ve Kraliyet armalarıyla kaplı bir ip asıyorlardı...

İçeride, arka odanın sadece tek bir gün ışığı huzmesinin girebildiği yapay karanlığında, aç ve korkmuş olması gerektiğini düşünebileceğimiz yabancı, o yakıcı, rahatsız sargılarının içinde gizlenmiş olarak, ya koyu renkli gözlüklerinin ardından elindeki sayfayı inceliyor ya da o küçük kirli şişelerini şıngırdatıyor ve arada bir de, görünmez olsa da duyulabilir olduğu için, pencerenin dışındaki delikanlılara kaba küfürler savuruyordu. Şöminenin yanındaki köşede yere çarpılıp kırılmış yarım düzine kadar şişenin parçaları duruyordu, keskin bir klor kokusu içerinin havasını bozuyordu. O sırada duyulanlardan ve sonradan odanın içinde görülenlerden öğrenebildiklerimiz bu kadardı.

Öğleye doğru, kaldığı arka odanın kapısını birden açmış, sonra da barda duran üç dört kişiye dik dik bakarak öylece dikilmişti. “Bayan Hail," demişti. Birisi itiraz etmeden, koyun gibi gitmiş ve Bayan Hall’ü çağırmıştı.

Bir süre sonra Bayan Hail görünmüştü, biraz nefes nefese kalmıştı, ama bu yüzden daha da öfkeli görünüyordu. Sahnenin nasıl gerçekleşebileceğini önceden uzun uzun düşünmüş ve elinde üzerinde henüz ödenmemiş bir hesap pusulası olan küçük bir tepsiyle gelmişti. “Hesabınızı mı istiyorsunuz, efendim?" dedi Bayan Hail.

“Kahvaltım niye hazırlanmadı? Niye yemeklerimi hazırlamıyor ve çaldığım zillere yanıt vermiyorsunuz? Benim bir şey yemeden mi yaşadığımı sanıyorsunuz?”

“Hesabımı niye ödemediniz?” dedi Bayan Hail. “Benim bilmek istediğim de bu.”

“Üç gün önce size bir havale beklediğimi söylemiştim...” “İki gün önce size havale falan bekleyemeyecegimi söylemiştim. Benim hesabım beş gündür bekliyorsa, siz de kahvaltınız biraz gecikti diye şikâyet edemezsiniz, değil mi?”

Yabancı kısa ama rahatça duvulabilen bir küfür savurdu. “Cık! Cık!” sesleri yükseldi bardan.

“Eğer küfürlerinizi kendinize saklarsanız, efendim, size minnettar olurum, efendim,” dedi Bayan Hail.

Yabancı şimdi her zamankinden daha kızgın bir dalış miğferine benzemişti. Bardaki herkes Bayan Hail un onun icabına bakmış olduğunu anlamıştı. Yabancının bundan sonraki sözleri o kadarını gösteriyordu.

“Bana bakın, güzel hanımefendi...” diye başladı.

“Bana güzel hanımefendi lafları falan etmeyin," dedi Bayan Hail.

“Size havalenin henüz gelmediğini söyledim...”

“Ne havaleymiş ama!” dedi Bayan Hail.

“Yine de, zannedersem cebimde...”

“İki gün önce üzerinizde bir gümüş liradan başka bir şey olmadığını söylemiştiniz...”

“Şey, biraz daha buldum...”

“Vay vay!” sesleri yükseldi bardan.

“Nerede buldunuz acaba!” dedi Bayan Hail.

Bu söz yabancıyı çok kızdırmış gibiydi. Kızgınlıkla ayağını yere vurdu. “Ne demek istiyorsunuz?” dedi.

“Parayı nerede bulduğunuzu merak ettiğimi,” dedi Bayan Hail. “Bana herhangi bir hesap ödemeden, ya da size kahvaltı falan getirmemden önce, ya da bunun gibi bir şeyden önce hana kimsenin anlamadığı ve herkesin çok merak ettiği bir iki şevi açıklamalısınız. Yukarıdaki sandalyeme nayaptığınızı, odanın nasıl olup da boş olduğunu ve içeri nasıl girdiğinizi öğrenmek istiyorum. Bu evde kalanlar içeri kapılardan girerler, evin kuralıdır bu ve siz öyle yapmadınız ve öğrenmek istediğim nasıl içeri girdiğiniz. Ve şunu da öğrenmek istiyorum...”

Ayrıca yabancı, eldivenler içindeki yumruklarını sıkarak kaldırdı, ayağını yere vurdu ve öyle olağanüstü bir şiddetle "Kes!” diye bağırdı ki, Bayan Hail anında susup kaldı.

“Anlamıyorsunuz,” dedi, “kim olduğumu ya da ne olduğumu. Size göstereceğim. Tanrı aşkına! Göstereceğim size.” Sonra avucunun içini

yüzüne götürdü ve geri çekti. Yüzünün ortasında kapkara bir boşluk belirdi. “İşte,” dedi. Öne doğru bir adım attı ve Bayan Hall un eline, yabancının başkalaşım geçiren yüzüne bakakaldığı için düşünmeden kabul ettiği bir şey uzattı. Sonra, bunun ne olduğunu anladığı anda, Bayan Hail yüksek sesle bir çığlık atarak, elindekini yere fırlattı ve sendeleyerek geriye çekildi. Burun -yabancının burnuydu bu! parlak ve pespembe- yerde yuvarlandı.Sonra gözlüğünü çıkardı, bardaki herkes nefesini tutmuştu.

Şapkasını çıkardı ve sert bir el hareketiyle favorilerini ve sargılarını çekip aldı. Bir an için kimse ona bakmaya tahammül edemedi. Korkunç bir beklenti birden bütün barı kaplamıştı. “Aman Tanrım!” dedi biri. Sonra sargıların hepsi çıktı.

Bu her şeyden de kötüydü. Hayretten ağzı açık ve dehşet içinde kalakalan Bayan Hail, gördüğü şey karşısında bir çığlık attı ve hanın kapısına doğru atıldı. Herkes ayaklanmıştı. Yara izlerine, şekil bozukluklarına, elle tutulabilecek olan bütün korkunç şeylere hazırlıklıydılar, ama yokluğa değil! Sargılar ve takma sakal parçaları koridordan bara doğru uçtu, sakar delikanlının biri bunların kendisine çarpmasından kaçmak için zıplamak zorunda kaldı. Herkes birbirinin üstüne yuvarlanarak merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Çünkü orada bagırarak anlaşılmaz bir açıklama yapmaya çalışan adam, biraz önce paltosunun yakasına kadar el kol hareketleri yapan elle tutulur bir figürdü, ama sonra hiçbir şey görülebilen hiçbir şey kalmamıştı!

Aşağıda, köydeki insanlar bağırış çığırışı duymuşlar ve caddenin yukarı tarafına doğru baktıklarında Araba ve Atların içindeki insanların gürültüyle dışan boşaldığım görmüşlerdi. Bayan Hall’ün düştüğünü ve Bay Teddy Henfrey‘in ona çarpıp düşmemek için sıçradığını görmüşler ve sonra da çıkan kargaşanın gürültüsünü duyup, mutfaktan dışan fırladığında, arka taraftan yabancının başı olmayan görüntüsü ile karşılaşan Millie'nin aniden yükselen dehşet içindeki çığlıklarını duymuşlardı.

Bir anda sokağın aşağı tarafındaki herkes, tatlıcı, hindistancevizi çadırının sahibi ve yardımcısı, salıncakçı, küçük kızlar ve oğlanlar, köylü züppeler, şık genç kızlar, kırmalı gömlekler içindeki yaşlı kadınlar, önlüklü çingeneler hana doğru koşuşturmaya başlamışlardı ve mucizeli derecede kısa bir zaman içinde belki kırk kişiye yaklaşan ve hızla da artan bir

kalabalık, Bayan Hall'ün hanının önünde bir orava bir buraya savrulup, bağrışıp çığrışmaya, bir şeyler sorup, bir şeyler önermeye koyulmuştu. Herkes aynı anda konuşmaya hevesliydi ve ortaya çıkan sonuç Babil kulesine dönmüştü.[18] Küçük bir grup, çökmüş bir halde bulduklan Bayan Hall e destek olmaya çalışıyorlardı. Ortalık bir konferansa dönmüştü, bağırıp çağıran inanılmaz sayıda görgü tanığı vardı. “Gulyabani herif!" "N'aptı ki, o zaman?” “Kıza bir şey yapmadı, değil mi?" "Herifin üzerine bıçakla gitmiştir, bence." "Kafası yoktu, diyorum. Nasıl söyleyecemi bilmiyorum, ama diyece’m kafası yoktu adamın!" “Zırvalık! Hokkabazlık gibi şeydir.” "Sargıla m çıkanp attı, gördüm...”

Açık kapıdan bakabilme çabaları içinde, kalabalık en maceracı ucu hanın hemen yanında biriken, darmadağınık, üçgen

bir küme şekli almıştı. “Bir an için öylece dikildi, sonra kızcağızın baa'rdığını duydum, sonra döndü. Kızın etekleri uçuşarak kaçtığını gördüm, herif de onun peşinden gitti. On saniye bile olmadı. Elinde bir bıçak ve ekmek parçasıyla geri geldi; sadece bir yerlere bakıyormuş gibi öylece dikildi. Daha bir dakika önce. Şu oradaki kapıdan gitti. Diyorum ya, kafası falan voktu. Kaçırdınız görmeyi...”

Arka taraflarda bir karışıklık çıkmış ve konuşan adam yana kayarak, son derece azimli adımlarla eve doğru yürüyen küçük bir alaya yol açmak için konuşmasına ara vermişti, önde son derece kararlı ve sinirden kıpkırmızı olmuş görünen Bay Hail, arkasında köyün inzibatı Bay Bobby Jaffers ve onun arkasında da ihtiyatlı bir tavır içinde görünen Bay Wadgers’tı bunlar. Şimdi ellerinde bir tutuklama emri ile gelmişlerdi.

İnsanlar gerçekleşen bu son olaylar hakkında çelişkili şeyler bağrışıyorlardı. “Kafası o’sun o’masın,” dedi Jaffers, “onu tutuklamam lazım, tutuklayaca’m da.”

Bay Hail uygun adımlarla merdivenlerden çıktı, yine uygun adımlarla doğrudan arka odanın kapısına doğru ilerledi ve kapıyı sonuna kadar açtı. “Memur bey,” dedi, “görevinizi yapın.” Jaffers uygun adım içeri girdi, ardından Hail ve en son da Wadgers. Loş ışıkta onlara doğru bakan kafasız figürü gördüler; eldivenli ellerinden birinde ucundan ısırılmış bir ekmek kabuğu ve diğerinde de bir parça peynir vardı.

“Bu o!” dedi Hail.

“Bu kahrolasıca şey de ne demek oluyor?” sözleri yükseldi öfkeli bir uyan bir havasıyla, figürün yakasının üzerinde bir yerlerden.

“Siz Tanrı'nın belası antika müşterinin tekisiniz, bayım,” dedi Bay Jaffers. “Ama kafanız o’sun o’masın, tutuklama emrinde ’bedeni’ deniyor ve görev de görevdir...”

“Yaklaşmayın!" dedi figür, gerileyerek.

Birden yabancı, ekmekle peyniri yere fırlatıp attı, o sırada

Bay Hail masanın üzerinde duran bıçağı tam zamanında kapıp, kurtarmayı başardı. Yabancının sol elindeki eldiven çıkıp, Jaffers’ın yüzünde patladı. Hemen ardından Jaffers tutuklama emriyle falan ilgili birtakım laflar etmeyi kısa kesip, yabancıyı eli görünmeyen bileğinden yakaladı ve görünmeyen boğazına sarıldı. Baldırının üstüne yediği bir tekme haykırmasına neden olsa da, kendisine hâkim olmayı başardı. Hail bıçağı masanın üzerinden, deyim yerindeyse ataklara karşı duran bir kaleci gibi davranan Wadgers’a doğru gönderdi, sonra Jaffers’la yabancı sallanıp sendeleyerek ona doğru gelirlerken, ileri atılarak o da yakalayıp vurmaya başladı. Hemen önlerinde bir sandalye duruyordu, onlar hep birlikte yere düşerlerken sandalye de gürültüyle yana savruldu.

“Ayaklarını yakala,” dedi Jaffers dişlerinin arasından tıslayarak.

Bay Hail bu talimata uymaya çabaladığı sırada, kaburgalarına yediği sağlam bir tekmeyle bir an için arkaya doğru savrulurken ve Bay Wadgers da kafası kopmuş yabancının yuvarlanıp, Jaffers’ın üzerine çıktığını görerek, elinde bıçakla arkaya doğru çekildiği sırada, kanunu ve düzeni korumaya gelmiş olan Bay Huxter ve Siddermorton kasabasının arabacısıyla çarpıştılar. Aynı anda şifoniyerin üstündeki üç dört şişe yere düştü ve odanın havasını keskin bir kokuyla doldurdu.

“Teslim oluyorum!” diye bağırdı yabancı, Jaffers’ın üstünde olmasına rağmen; bir an sonra nefes nefese kalmış, kafası ve -sağ elindeki eldiveni de sol elindeki gibi çıkarmış olduğundan-elleri olmayan tuhaf bir figür olarak ayakta dikiliyordu. “Yaran yok,” dedi, boğulmak üzereymiş gibi soluk soluğa.

Bomboş bir yerden gelen o sesi duymak dünyanın en tuhaf şeyiydi, ama Sussex köylüleri de belki de bu göğün altındaki en gerçekçi insanlardır. Jaffers da ayağa kalktı ve bir kelepçe çıkardı. Sonra gözlerini dikti.

“Bana bak!” dedi Jaffers, yaptığı şeyin pek uygun olmadığını belli belirsiz fark edince tıkanıp kalarak. “Kahretsin! Anlaşılan bunları kullanamayacağım.”

Yabancı kolunu yeleğinin üstünde gezdirmeye başladı ve sanki bir mucize eseri olarak, paltosunun içi boş kolunun ucunun üzerine geldiği yerlerdeki düğmeler çözülmeye başladı. Sonra baldırıyla ilgili bir şeyler dedi ve aşağı doğru eğildi. Ayakkabıları ve çoraplarını çıkarmaya uğraşıyor gibiydi.

“Acayip!” dedi Huxter birden. “Bu bir adam bile değil ki. İçi boş elbiseler yalnızca. Bakın! Yakasından aşağı tarafı, elbiselerinin astarını görebiliyorsun. Kolumu uzatıp...”

Kolunu uzattı, kolu sanki havanın ortasında bir şeye çarpar gibi oldu ve sert bir hareketle kolunu geri çekti. “Parmaklarını gözüme sokmamam tercih ederim!” dedi havanın içinden gelen o ses, vahşice bir uyan havasında. “Gerçek şu ki, bedenimin tamamı burada: kafam, ellerim, bacaklarım ve geri kalan her şey, ama işte görünmezim. Biraz kafa karıştırıcı ve rahatsızlık verici bir şey, ama öyleyim. Ama bu İping’deki her aptal budalanın oramı buramı dürtükleyebilmesi anlamına gelmez, değil mi?”

Artık düğmelerinin tamamı açılmış ve görünmeyen desteklerinin üzerinden gevşekçe sarkarak havada asılı kalan takım elbise, kollarını böğrünün üstüne götürerek ayağa kalktı.

Ahalinin erkeklerinden birkaç kişi daha içeri girmişti, böylece içerisi epeyce kalabalıklaşmıştı. “Görünmez, öyle mi?” dedi Huxter yabancının ettiği hakareti görmezden gelerek. “Buna benzer bir şey duyan var mı ki?”

“Tuhaf olabilir, ama bu bir suç değil. Öyleyse neden bir polis tarafından saldırıya uğruyorum?”

“Ah! O başka bir mesele,” dedi Jaffers. “Kuşkusuz bu açıdan bakmanız biraz güç olabilir, ama elimde bir tutuklama var ve bu tamamıyla doğru.

Benim peşinde olduğum şey görünmezlik değil, hırsızlık. Soyulan bir ev ve çalman bir para var.” “Ee?”

“Ve olaylar kesinlikle gösteriyor ki...”

“Tamamen zırvalık!” dedi Görünmez Adam.

“Umarım öyledir, efendim, ama bana verilen talimatlar var.”

“Peki,” dedi yabancı, “Geleceğim. Geleceğim. Ama kelepçe yok.”

“Kurallar böyle,” dedi Jaffers.

“Kelepçe yok,” diye şart koşmaya çalıştı yabancı.

“Affedersiniz,” dedi Jaffers.

Birden figür yere çöktü ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan, terlikler, çoraplar ve pantolon masanın altına fırlatıp atılmıştı bile. Sonra yine ayağa fırladı ve paltosunu çıkanp attı.

“Bana bak, kes şunu!” dedi Jaffers, birden neler olduğunun farkına vararak. Yeleği yakaladı, yeleğin içindeki onunla mücadeleye girişti, sonra gömlek yeleğin altından sıyrılıp kurtuldu ve yeleği içi bomboş, öylece sallanarak Jaffers’ın elinde bıraktı. “Tutun onu!” diye bağırdı Jaffers yüksek sesle. “Bu şeyleri bir çıkarırsa...”

“Tutun!” diye bağnşıyordu herkes, şimdi yabancının görünür tek kısmı olarak kalan ve havada çırpınarak uçuşan beyaz gömleğin peşinde bir koşuşturmaca başlamıştı.

Gömleğin kolu, kollarını açmış üzerine gelen Halluyüzüne akıllıca bir darbe indirerek durdurmuş ve onu arkaya yaşlı zangoç Toothsome’ın üzerine savurmuştu, hemen ardından kumaş parçası yukarı kalktı ve omuzların olduğu yerde şiddetle sallanmaya ve içi boş bir şekilde dalgalanmaya başladı, bir adamın kafasının üstüne bastırılmaya çalışılan bir gömleğe benziyordu. Jaffers gömleği yakaladı, ama yapabildiği sadece çıkarılmasına yardım etmek olmuştu; havanın boşluğundan ağzının ortasına bir yumruk yedi ve artık kendini tutamayarak copunu Çıkarıp, tam Teddy Henfrey’in kafasının üstüne vahşice indirdi.

“Dikkat edin!” diye bağrışıyordu herkes, kollarını açıp, etrafta rastgele aranarak, ancak hiçbir şey yakalamayı başaramadan. “Tutun! Kapıyı

kapatın! Kaçmasına izin vermeyin! Bir «ev vakaladım! işte burada!’' Her kafadan bir ses çıkıyordu. Göründüğü kadarıyla hepsi birden aynı anda dayak yiyorlardı; her zamanki gibi makul bir adam olan ve burnuna yediği müthiş bir yumrukla aklı iyice başına gelen Sandy Wadgers da kapıyı açıp, bozguna uğrayanların kaçışını başlattı. Kendilerine hâkim olamayarak onu izleyen diğerleri, bir an için kapı eşiğinin yanındaki köşede sıkışıp kalmışlardı. Yedikleri darbeler de sürüvordu. Ünitaryen[19] Phipps’in ön dişlerinden biri kırılmış. Henfrey de kulağının kıkırdağından yaralanmıştı. Jaffers çenesinin altından bir darbe almış ve dönüp, dövüş sırasında onunla Huxter'ın arasında kalan ve yan yana gelmelerine engel olan bir şevi yakalamışa. Adaleli bir göğüs gibi bir şey hissetti, tam o sırada da can havliyle kaçışan, telaş içindeki adamlardan oluşan bütün o kütle, kalabalık hole boşaldı.

'Yakaladım onu!” diye bağırdı Jaffers, nefes nefese ve bütün o adamların arasında oradan oraya dönerek; mosmor olmuş surau. şişmiş damarlarıyla görünmez düşmanıyla güreşerek.

Bu olağandışı dövüş sağa sola savrularak hızla evin kapısına doğru ilerler ve hanın merdivenlerinin beş altı kadar basamağından döne döne aşağı inerken, insanlar sendeleyerek sağa sola savruluyorlardı. Jaffers boğuluyormuş gibi bir sesle bağırdı, yine de sımsıkı tutmaya devam ederek ve diziyle bir oyun yaparak havada döndü ve çakılların üzerine şiddetle kafa üstü düştü. Ancak bundan sonra parmaklan çözüldü.

İnsanlar telaş içinde “Tutun onu!”, “Görünmez!” gibisinden şeyler bağrışıyorlardı. Genç bir adam, köyün yabancısı olan ve ismi öğrenilemeyen biri, ileri atılmış, bir şeyleri yakalamış, sonra elinden kaçırmış ve sonra da inzibatın yere yığılıp kalmış bedenin üzerine düşmüştü. Yolun orta yerinde kadının biri, sanki biri onu itip geçmiş gibi çığlık attı; besbelli tekme yiyen bir köpek acı acı havladı ve uluya uluya Huxter’ın avlusuna doğru kaçtı. Görünmez Adam’ın kaçışı da böylece tamarnlanmış oldu. Bir an insanlar şaşkınlıkla kalakaldılar ve ancak el kol hareketleriyle birbirlerine bir şeyler anlatabildiler, sonraysa panik başladı ve insanlan kuru yapraklan dağıtan bir bora gibi[20] köyün içine dağıttı.

Ama Jaffers, sırt üstü devrilmiş ve bacaklan açık, hâlâ hareketsiz yatıyordu.

BÖLÜM 8

GEÇİŞ

Sekizinci bölüm fazlasıyla kısa ve bölgenin amatör doğabilımcisi Gibbins'in yaylaların geniş açıklığında, kendisinin birkaç kilometre yakınında kimsecikler olmadan, en azından onun düşündüğü kadarıyla, yatıp uzanmış ve neredeyse uyuklamak üzereyken, yakınlarında bir adamın öksürdüğü, hapşırdığı ve sonra da kendi kendine vahşice küfürler savurduğuna benzer sesler duyduğuna ve etrafına bakındığında hiçbir şey göremediğine dairdir. Yine de duyduğu sesin su götürür tarafı yoktu. Ses, ancak eğitim görmüş bir adamın edebileceği kadar geniş çeşitlilikte küfürler savurmaya devam ediyordu. Ses yaklaşırken giderek yükselmiş, sonra tekrar azalmış ve Gibbins'e göründüğü kadarıyla Adderdean tarafına doğru uzaklaşırken sönüp gitmişti. Saman alevi gibi birdenbire başlayıp biten hapşırıklara dönüşmüş ve sonra yok olmuştu. Gibbins sabahki olaylar hakkında hiçbir şey duymamıştı, ama bu fenomen o kadar çarpıcı ve rahatsız ediciydi ki, Gibbins'in filozoflara özgü huzuru kaçmıştı; çabucak kalkmış ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tepenin dik yamacından aşağı köye doğru koşturmuştu.

BÖLÜM 9

BAY THOMAS MARVEL

Bay Thomas Marvel'i[21] tombul, uysal yüzlü, kemerli bir burnu, geniş, sefih ve dudaklan sürekli kıpır kıpır bir ağzı ve fırça gibi tuhaf bir sakalı olan bir adam olarak hayal etmelisiniz. Yapısı tombullaşma eğilimi gösteriyordu, kollarının ve bacaklarının kısalığı da, bu eğilimi daha da vurguluyordu. Kürklü bir silindir şapka giymişti, giysilerinin birleştiği yerlerde apaçık görünen, düğmelerinin yerine kullandığı iplik parçaları ve ayakkabı ipleri, esasen bekâr bir adam olduğunun belgeleriydi.

Bay Thomas Marvel, Iping'e iki buçuk kilometre kadar mesafede, yaylalardan Adderdean'e giden yolun kenarında ayaklarını bir hendeğe uzatmış oturuyordu. Delik deşik olmuş çoraplarını saymazsak ayaklan çıplak sayılırdı, kocaman ayak parmakları açılmış ve dikkatli bir köpeğin kulakları gibi dikilmişlerdi. Tembel tembel -her şeyi böyle yapardı- bir çift postalı giyip giymemeyi düşünüyordu. Bunlar uzun zamandır karşısına

çıkan en sağlam postallardı, ama ona göre çok büyüktüler; buna karşın onun postalları hava yağışlı olmadığı sürece, ayaklarına çok iyi uyuyorlardı, ama yağışlı havalar için tabanları çok inceydi. Bay Thomas Marvel böl postallardan nefret ederdi, ama ayaklarının ıslanmasından da nefret ederdi. Hangisinden daha çok nefret ettiğini hiç düşünmemişti ve bugün de güzel bir gündü ve yapacak daha iyi bir şeyi de yoktu. Böylece dört postalı da zarif bir şekilde çimlerin üzerine dizmiş ve onlara bakmaya başlamıştı. Ve postalları orada çimlerin ve fışkıran kasıkotlarının arasında gördüğünde, birden iki çiftin de bakılamayacak kadar çirkin olduklarının farkına varmıştı.

Arkasından gelen ses onu ürkütmemişti bile.

“Ne olursa olsun, postal postaldır,” dedi ses.

“Bunlar, sadaka işi postallar,” dedi Bay Thomas Marvel kafasını yana eğmiş, pek de hoşnut olmayan bir suratla postallara bakarak, “ve hangisinin bu koca mübarek âlemin en çirkin çifti olduğunu biliyorsam kahrolayım!”

“Hım,” dedi ses.

“Daha kötülerini de giydim, aslında hiçbir şey giymediğim de oldu. Ama hiçbiri bu kadar arsızca çirkin değildi, bu tabirimi kabul ederseniz. Günlerce -özellikle- postal dilendim. Çünkü bunlardan bıkmıştım. Yeterince sağlamlar, elbette. Ama yaya gezen bir beyefendinin postallarına çok işi düşüyor. İnanır mısınız, bütün bu mübarek vilayette ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir şey bulamadım, BUNLAR dışında. Şunlara bakın! Üstelik postal bulmak için iyi de bir vilayet burası, genel anlamda yani. Ama işte benim talihim böyle. On küsür yıldır bu vilayette taban tepiyorum. Sonra da insana böyle davranıyorlar.”

“Pis bir vilayet” dedi ses. “İnsanları da domuz gibi.”

“Değil mi?” dedi Bay Thomas Marvel. “Tanrım! Ama bu botlar! Bunlar daha beter!”

Karşılaşnrma yapabilmek amacıyla, konuştuğu adamın postallarına bir göz atmak için omzunun üstünden sağ tarafa bakü, ama amanın! Konuştuğu adamın postallarının olması gereken yerde ne bacak ne postal vardı. Omzunun üstünden sola doğru baktı, orada da ne bacak ne postal vardı.

Büyük bir şaşkınlıkla aklı başına gelmek üzereydi. “Ner’desin?” dedi Bay Thomas Marvel omzunun üstünden, sonra yuvarlanıp dört ayak üstüne gelerek. Üzerinde salınan yelle bomboş uzanan bomboş yaylalan ve uzaklarda da uçları yemyeşil katırtırnağı çalılıklanm gördü.

“Kafayı mı buldum acaba?” dedi Bay Marvel. “Hayal mi gördüm? Kendi kendime mi konuşuyordum? Ne ki bu...”

“Korkma,” dedi bir ses.

“Bana vantirlokluk yapma!” dedi Bay Thomas Marvel, çabucak ayaklanarak. “Ner’desm? Korktum ama, gerçekten!"

“Korkma,” diye tekrarladı ses.

“Sen korkacaksın bir dakika sonra, seni aptal salak,” dedi Bay Thomas Marvel. “Ner’desin? Dur seni bir bulayım...”

“Toprağın altında mısın?” dedi Bay Thomas Marvel, bir sûre bekledikten sonra.

Yanıt yoktu. Bay Thomas Marvel postalsız ve şaşkınlık içinde, ceketini çıkardı çıkaracak, öylece dikilip kalmıştı.

“Püvt,” dedi bir kızkuşu çok uzaklardan.

“Püvt, gerçekten!” dedi Bay Thomas Marvel. “Aptallığın sırası değil.” Yaylalar ıpıssızdı, doğu ve batı, kuzey ve güney, kenarlarındaki sığ hendekleri ve beyaz işaret kazıklan ile yol dümdüz ve hem kuzeye hem de güneye doğru bomboş uzanıyordu ve o kızkuşu dışında gökyüzü de bomboştu. “Tanrı yardımcım olsun,” dedi Bay Thomas Marvel, paltosunu tekrar omuzlarının üstüne çekerek. “Hep o içkiden! Belliydi zaten.”

“İçkiden değil” dedi ses. “Sinirlerine hâkim ol.”

“Ahh!” dedi Bay Marvel, yüzünün sakallarından görünen kısmı bembeyaz olmuştu. “İçkiden,” diye tekrarlayıp duruyordu dudakları sessizce. Yavaşça arkasına doğru dönerek, etrafına bakmaya devam etti. “Bir ses duyduğuma yemin edebilirdim,” diye fısıldadı.

“Elbette duydun.”

“İşte yine duydum,” dedi Bay Marvel gözlerini kapayıp, trajik bir ifadeyle elini alnına götürerek. Birden bir şey onu yakalayıp, şiddetle sarsarak, öncekinden daha da büyük bir şaşkınlık içinde bıraktı. “Aptallaşma,” dedi ses.

“ Kör.. .olasıca... kafayı.. .yemeye.. .başladım.. .galiba,” dedi

Bay Marvel. “İyi bir şey değil bu. Hep o Tanrı'nın belası postalları düşünüp durmaktan. Kör olasıca mübarek kafamı yedim. Ya da hayaletlerdir.”

“Ne o ne de öbürü,” dedi ses. “Dinle!”

“Yedim kafayı,” dedi Bay Marvel.

“Bir dakika,” dedi ses anlayışlı bir tonla, kendine hâkim olmaya çalışırken titreyerek.

“Ee?” dedi Bay Thomas Marvel, bir parmağın göğsüne dokunduğu gibi tuhaf bir hisle.

“Benim sadece hayal olduğumu mu düşünüyorsun? Sadece hayal olduğumu?”

“Başka ne olabilirsin ki?” dedi Bay Thomas Marvel boynunun arkasını kaşıyarak.

“Pekâlâ,” dedi ses, rahatlamış gibi. “O zaman sen fikrini değiştirene kadar sana şu çakmaktaşlarından atıp duracağım.” “Peki ama ner’desin?”

Ses yanıt vermedi. Vızlayarak bir çakmaktaşı uçtu geldi -göründüğü kadarıyla havanın ortasından- ve Bay Marvel’ın omzunu kıl payı sıyınp geçti. Bay Marvel döndü ve bir çakmaktaşının havaya kalktığını, karmakarışık bir eğri çizdiğini, bir an için havada asılı kaldığını, sonra da neredeyse görünmez bir çabuklukla ayağına doğru fırladığını gördü. Kaçmaya çalışamayacak kadar şaşınp kalmıştı. Vızlayarak gelmiş ve hendeğin içindeki çıplak parmaklarının birinin üstünden sekip gitmişti. Bay Thomas Marvel tek ayağının üzerinde zıplayarak, yüksek sesle inlemeye başladı. Sonra koşmaya başladı, görünmeyen bir engele çarparak üstünden yuvarlandı ve tepetaklak olup oturdu kaldı.

“Şimdi,” dedi ses, üçüncü bir taş bir eğri çizerek havalanır ve bu avare adamın üstünde bir yerde havada asılı kalırken. “Ben bir hayal miyim?"

Bay Marvel yanıt yerine ayağa fırlamaya çabaladı, ama tekrar yere yuvarlandı. Bir süre öyle kıpırdamadan kaldı. “Biraz daha uğraşırsan,” dedi ses, “taşı kafana atacağım.”

“Bu adil bir anlaşma,” dedi Bay Thomas Marvel, oturup yaralı parmağını tutarak ve gözlerini de üçüncü mermiye dikerek. “Anlamıyorum. Kendi kendilerini atan taşlar. Konuşan taşlar. Kendini yere bırak. Çekil git. Ben bittim.”

Üçüncü taş yere düştü.

“Çok basit,” dedi ses. “Ben görünmez bir adamım.” “Bilmediğim bir şey söyle,” dedi Bay Marvel, acıyla soluyarak. “Nereye saklandın, nasıl yapıyorsun, bilmiyorum, ama benden pes.”

“Hepsi bu,” dedi ses. “Ben görünmezim. Anlamam istediğim şey bu.”

“Bunu herkes fark edebilir. Bu kadar Tanrının cezası sabırsızın biri olmana gerek yok, bayım. İyi o zaman. Söyle bakalım. Nasıl saklanıyorsun?”

“Ben görünmezim. Bütün mesele bu. Anlamanı istediğim şey de bu.”

“İyi ama neredesin?” diye araya girdi Bay Marvel.

“işte! Beş metre ötendeyim.”

“Hadi canım! Ben kör değilim. Bundan sonra da sadece hava cıva olduğunu söyleyeceksin herhalde. Ben senin bildiğin cahil serserilerden değilim.”

“Evet, ben sadece havayım. Benim içimden bakıyorsun” “Ne! İçinde bir şey yok mu? Vox et[22]... neydi bu?... gevezelik. Öyle miydi?”

“Ben sadece bir insanım, elle tutulur, yemeye ve içmeye ihtiyacı olan, giyinmeye de. Ama görünmezim. Anladın mı? Görünmez. Basit bir şey. Görünmez.”

“Ne, gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

“Peki elini uzat o zaman,” dedi Marvel, “eğer gerçeksen. O kadar yoldan çıkmış sayılmam, o zaman. Tanrım!” dedi, “nasıl korkuttun beni! Öyle tutup!”

Bir karış açtığı parmaklarıyla, bileğini tutan ele dokundu, sonra ürkekçe kola doğru çıktı, adaleli bir göğse hafif hafif vurdu ve sakallı bir yüzü inceledi. Marvel’ın yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu.

"Küçük dilimi yutacağım neredeyse!” dedi. “Eğer bu horoz dövüşünü de geçmezse![23] Çok ilginç! Ve işte senin tam içinden, orada bir kilometre ötedeki bir tavşanı görebiliyorum! Tek bir zerren bile görünmüyor, sadece...”

Boş gibi görünen havayı dikkatle inceledi. “Ekmek peynir mi yemiştin?” diye sordu, görünmeyen kolu tutarak.

"Haklısın, daha sistem içinde tam özümsenmedi.”

“Ha!” dedi Bay Marvel. “Biraz hortlağımsı bir şey gibi.” “Elbette, bütün bunlar senin sandığın kadar fevkalâde şeyler değil.”

“Benim mütevazı ihtiyaçlanmın yanında epey fevkalâde savılır,” dedi Bay Thomas Marvel. “Nasıl yapıyo’sun bunu? Nasıl bir şeytanlık bu?”

“Bu uzun bir hikâye. Ayrıca...”

“Dedim ya, bütün bu iş gerçekten küçük dilimi yutmama neden olacak,” dedi Bay Marvel.

“Sana şimdi şu kadarım söyleyebilirim: yardıma ihtiyacım var. O şeyle, yani birden seninle karşılaştım. Öfkeden kudurmuş halde, anadan doğma, yardıma muhtaç dolanıyordum. Biri beni öldürebilirdi. Ve seni gördüm...”

“Tanrım!" dedi Bay Marvel.

“Arkandan geldim, durakladım, sonra devam ettim...”

Bay Marvel’ın yüzü dokunaklı bir hal almıştı.

“... sonra tekrar durdum. ‘İşte,’ dedim, ‘benim gibi toplum dışı bırakılmış bir adam. İşte aradığım adam bu.’ Sonra geri döndüm ve senin yanma geldim, senin yanma. Ve...”

“Tanrım!” dedi Bay Marvel. “Ama kafam iyice karıştı. Peki şeyi sorabilir miyim... Nasıl oluyor? Ne tür bir yardıma ihtiyacın olabilir ki?... Görünmezken!”

“Giyecek bir şeyler bulmama yardım etmeni istiyorum... ve barınacak bir yer... ve sonra da, başka şeyler. Yeterince dışarıda kaldım. Eğer yapmazsan... peki! Ama yaparsın... yapmalısın!” “Bana bak,” dedi Bay Marvel. “Yeterince şaşırdım kaldım

zaten. Artık beni öyle yerden yere vurma. Bırak beni gideyim. Biraz kendime gelmem lazım. Ve nerdeyse parmağımı da kırıyordun. Bütün bunlar çok mantıksız. Boş yaylalar, gök boş. Doğa ananın göğsü dışında kilometreler boyunca görünen bir şey yok. Sonra bir ses geliyor. Cennetten düşme bir ses! Sonra taşlar! Bir de yumruk... Tanrım!”

“Topla kendini,” dedi ses, “çünkü senin için seçtiğim işi yapmak zorundasın.”

Bay Marvel sıkıntıyla püfledi, gözleri devrildi.

“Seni seçtim,” dedi ses. “Bir tek sen varsın, şu aşağıdaki aptalların görünmez bir adam diye bir şey olabileceğini anlayabilecek birkaçı dışında. Benim yardımcım olmak zorundasın. Yardım et bana... ben de senin için çok güzel şeyler yapayım. Görünmez bir adam, güçlü bir adamdır.” Yüksek sesle hapşırmak için bir an durakladı.

“Ama bana ihanet edersen,” dedi, “eğer sana verdiğim talimatları yerine getiremezsen...” Duraklayıp, Bay Marvel’in omzunu güzelce sıvazladı. Bay Marvel bu dokunuşla bir dehşet iniltisi kopardı. “Sana ihanet etmek istemiyorum,” dedi Bay Marvel görünmez parmakların olduğu yerden uzaklaşmaya çalışarak. “Sakın böyle bir şey düşünme de, ne düşünürsen düşün. Tek istediğim sana yardım etmek... sadece ne yapmam gerektiğini söyle. (Tanrım!) Sen ne yapmamı istiyorsan, ben çoktan onu yapmak istiyor olacağım.”

BÖLÜM 10

BAY MARVEL’İN IPINGİ ZİYARETİ

İlk panik fırtınası geçince, Iping köyü tartışan insanlarla dolmuştu. Şüphecilik birden tekrar belirmişti, özellikle de asabi bir şüphecilik, nasıl

ortaya çıktığı pek belli olmasa da, bu da bir şüphecilikti. Görünmez bir adama inanmamak çok daha kolaydır ve Görünmez Adam'ın havaya karışmasını gözleriyle görenlerin ya da kolunun gücünden payını alanların sayısı iki elin parmaklarından fazla değildi. Tanıklardan Bay Wadgers şu anda ortadan kaybolmuştu, evinin kapılarını pencerelerini ışık bile sızmayacak şekilde kapatıp ardına sığınmıştı, Jaffers da Araba ve Atlar'ın avlusunda baygın yatıyordu. Deneyimlerin ötesine geçen büyük ve tuhaf fikirler, genellikle insanların üzerinde küçük ve elle tutulur düşüncelerden daha az etkili olabilirler. Iping bayraklarla süslenmiş, herkes de bayramlıklarını giyinmişti. Pantekot Pazartesisi'ni bir aydan fazla zamandır iple çekiyorlardı. Öğleden sonraya doğru Görünmeyen'e inananlar, çoktan gitmiş olduğu varsayımına dayanarak, en azından deneme kabilinden kendi küçük eğlencelerine dönmeye başlamışlardı, şüpheciler içinse o zaten sadece bir şakaydı. Ama ister şüpheciler ister inananlar, insanların hepsi tüm gün boyunca kayda değer derecede arkadaş canlısıydılar.

Haysman'ın çayırları, dışarıda Pazar okulu çocukları vaizin, Miss Cuss'ın ve Miss Sackbut'ın gürültücü gözetimlerinde yarışlar yapıp, oyunlar oynarken, Bayan Bunting ve diğer hanımefendilerin çay hazırladıkları çadır sayesinde neşe içindeydi. Havada hafif bir huzursuzluk kokusu vardı şüphesiz, ama insanların çoğu içlerinde yaşadıkları karamsarlıkları gizlemeyi

bilecek kadar düşünce sahibiydiler. Köy merasında gerilmiş, bir makaraya tutunarak, öbür taraftaki bir saman çuvalına doğru hızla kayarak inilebilen eğimli bir ip delikanlılar arasında hatırı sayılır bir ilgiyle karşılanmıştı. Salıncaklar, hindistancevizi çadırları, gezinti yerleri vardı, salıncaklara bağlanan buharlı org havayı keskin bir petrol kokusuyla ve aynı derecede keskin bir müzikle dolduruyordu. Sabahleyin kilisede hazır bulunmuş olan klüp üyeleri yeşilli pembeli rozetler içinde son derece gösterişliydiler ve daha şen yaratılışlı olan bazıları da melon şapkalarını parlak renkli kurdelelerle süslemişlerdi. Tatil anlayışı biraz daha kasvetli olan koca Fletcher da penceresindeki yaseminlerin arasından ya da açık duran kapının ardından (artık nereden bakmak isterseniz), iki sandalyenin üzerine yerleştirilmiş bir tahta kalasın üzerinde zerafetle dengede durmaya çalışır ve ön taraftaki odasının tavanını badana ederken görülebilirdi.

Saat dört civarında köye yayla tarafından gelen bir yabancı girmişti. Aşın derecede eski püskü bir silindir şapka giymiş, kısa boylu, topluca bir adamdı ve epeyce nefes nefese kalmış gibiydi. Yanakları bir kocaman şişip, bir iniyordu. Benek benek olmuş yüzü endişeli görünüyordu ve biraz gönülsüz bir canlılıkla yürüyordu. Kilisenin yanındaki köşeden döndü ve Araba ve Atlar'a yöneldi. Diğerlerinin arasında koca Fletcher da onu gördüğünü hatırlıyordu, ki aslında bu yaşlı beyefendi adamın o tuhaf sallanarak yürüyüşünden o kadar etkilenmişti ki, ona bakarken bir miktar kirecin elinde olmadan fırçadan akıp, ceketinin koluna dökülmesine neden olmuştu.

Bu yabancı, hindistancevizi çadırının sahibinin gördüğüne göre, kendi kendine konuşuyor gibiydi, Bay Huxter da aynı şeyi gördüğünü öne sürmüştü. Araba ve Atlar'ın merdivenlerinin başında durmuş ve Bay Huxter'a göre eve girmeye karar vermeden önce kendi içinde şiddetli bir çatışmaya katlanmak zorunda kalmış gibiydi. Sonunda basamaklardan uygun adım çıkmış ve Bay Huxter onun sola dönüp, arka odanın kapısını açtığını görmüştü. Bay Huxter odanın içinden ve bardan adama yaptığı hatayı hatırlatan seslerin geldiğini duymuştu. "O özel bir oda!" demişti Hail ve yabancı beceriksizce kapıyı kapamış ve bara geçmişti.

Birkaç dakika sonra, nedense Bay Huxter'a numara gibi gelen sakin bir memnuniyet ifadesiyle, elinin tersiyle dudaklarını silerek tekrar görünmüştü. Biraz etrafına bakınarak dikilmiş, sonra Bay Huxter onun tuhaf derecede sinsi bir ifadeyle, arka odanın penceresinin açıldığı avlunun kapısına doğru ilerlediğini görmüştü. Yabancı, bir süre tereddüt ettikten sonra, avlu kapısının direklerinden birine yaslanmış, kilden yapılmış küçük bir pipo çıkarmış ve pipoya tütün doldurmaya başlamıştı. Tütünü doldururken elleri titremişti. Pipoyoı beceriksizce yakmış ve kollarını bezgin bir tavırla -arada bir avluya doğru çabucak attığı bakışların tamamen yalanladığı bir tavırdı bu-göğsünde kavuşturarak içmeye başlamıştı.

Bay Huxter bütün bunlan tütün dükkânının penceresinin önündeki madeni çay ve kahve kutularının arasından görmüştü ve adamın davranışlarının tuhaflığı onu gözlemlerini sürdürmeye sevk etmişti.

O sırada yabancı birden ayaklanmış ve pipoyu cebine koymuştu. Sonra avluya girerek gözden kaybolmuştu. Hemen ardından, küçük bir hırsızlığa

tanık olduğunu anlayan Bay Huxter, tezgâhın arkasından süzülmüş ve hırsızı yakalamak için yola fırlamıştı. O bunu yaptığı sırada, yana yatmış şapkası ve bir elinde mavi bir masa örtüsüne sarılmış kocaman bir bohça ve diğerinde de -sonradan papazın pantolon askıları olduğu anlaşılan- bir iple bağlanmış üç kitapla yeniden ortaya çıkmıştı. Huxter'ı gördüğü anda püflemeye benzer bir ses çıkarmış ve sola doğru keskin bir dönüş yaparak, kaçmaya başlamıştı. "Dur, hırsız!" diyre bağırmıştı Huxter ve o da adamın arkasından koşmaya başlamıştı. Bay Huxter'ın izlenimleri canlı

olsa da kısa sürmüşlerdi. Adamın hemen önünde olduğunu ve hızla kilisenin köşesine ve tepeye giden yola doğru atıldığını görmüştü. İleride köyün bayraklarını ve festival alanını görüyordu, birkaç surat ona doğru dönmüştü. Tekrar bağırmıştı, "Dur!" On adım kadar gidebilmişti ki, bir şey gizemli bir şekilde bacaklarını yakalamıştı, o andan sonra artık koşmuyor, ama inanılmaz bir hızla havada uçuyordu. Birden yerin yüzüne yaklaşüğını görmüştü. Bütün dünya hızla dönen milyonlarca parlak noktacığa dönüşüvermişti, ondan sonra olanlar da artık onu ilgilendirmiyordu.

BÖLÜM 11

ARABA VE ATLAR HANI'NDA

Şimdi hanın içinde neler olduğunu tam olarak anlamak için, Bay Marvel'ın, Bay Huxter'ın penceresinin önünde ilk göründüğü âna dönmemiz gerekiyor. Tam o sırada Bay Cuss ve Bay Bunting arka odadaydılar. Sabahki tuhaf olaylarla ilgili ciddi bir araştırma yapıyorlar ve Bay Hall'ün izniyle de Görünmez Adam'ın eşyalarını tek tek gözden geçiriyorlardı. Jaffers düşüşünden sonra kısmen iyileşmiş ve anlayışlı arkadaşlarının gözetiminde evine gitmişti. Yabancının etrafa saçılan sargılarını Bayan Hail kaldırmış ve odayı toplamıştı. Yabancının sürekli olarak çalıştığı pencerenin önündeki masada, Cuss neredeyse anında üzerleri "Günlük" diye etiketlenmiş üç kocaman elyazması defterle karşılaşmıştı.

"Günlük!" dedi Cuss, defterlerin üçünü de masaya bırakarak. "Şimdi, ne şekilde olursa olsun, bir şeyler öğreneceğiz." Papaz elleri masada öylece durdu.

“Günlük,” diye tekrarladı Cuss, oturarak iki defteri destek olması için üçüncünün altına koyup, defteri açtı. “Hım... ilk yaprakta isim yok. Hay Allah!... şifre. Ve sayılar.”

Papaz yanma gelip omzunun üzerinden deftere baktı.

Cuss yapraklan çevirmeye başladığında yüzü birden hayal kırıklığına uğramış bir ifade aldı. “Aman... Aman Tanrım! Bunun hepsi şifre, Bunting.”

“Şema falan yok mu?” diye sordu Bay Bunting. “Bir şeyler anlamamızı sağlayacak bir çizim...”

“Kendin bak,” dedi Bay Cuss. “Bir kısmı matematik hesabı, bir kısmı Rusça ya da ona benzer bir dilde (harflere bakılırsa)

ve bir kısmı da Yunanca. Şimdi sanırım sen biraz Yunanca...” “Elbette,” dedi Bay Bunting, gözlüğünü çıkarıp, silmeye başlayarak, ama birden kendini çok rahatsız hissetmeye başlamıştı, çünkü artık hatırında üzerinde durmaya değecek kadar Yunanca kalmamıştı; “evet, Yunanca, elbette, belki bir ipucu yakalayabiliriz.”

“Sana oturacak bir yer bulayım.”

“Önce şu ciltlere bir göz atmayı yeğlerim,” dedi Bay Bunting, hâlâ gözlüğünün camlarını silerek. “Önce genel bir izlenim, Cuss, sonra, bildiğin gibi, ipucu aramaya başlayabiliriz.” Boğazını temizledi, gözlüğünü taktı, titiz bir ifadeyle yerleştirdi, tekrar boğazını temizledi ve içinden artık kaçınılmaz görünen yakalanışından kurtulmak için bir şeyler olmasını diledi. Sonra Cuss’ın ona uzattığı cildi hiç acele etmeden aldı. O anda gerçekten de bir şey oldu.

Kapı birden açıldı.

Beyefendilerin ikisi birden çabucak ayaklanıp etraflarına bakındılar ve karşılarında kürklü bir silindir şapkanın altında ancak nadiren görülecek pembelikte bir yüz görünce rahatladılar. “Bar?” diye sordu pembe yüz, dikilmiş onlara bakarak. “Hayır,” dedi her iki beyefendi de hemen.

“Öbür tarafta, arkadaşım,” dedi Bay Bunting. “Lütfen şu kapıyı kapatır mısın?” diye sinirli bir şekilde ekledi.

Davetsiz konukları ilk sorusunu sorduğu boğuk sesten tuhaf biçimde farklı bir sesle “pekâlâ,” dedi. Sonra yine boğuk bir sesle “Haklısınız,” diye ekledi. “Yol açın!” diyerek gözden kayboldu ve kapıyı kapattı.

“Bir denizci olsa gerek,” dedi Bay Bunting. “Hoş adamlar doğrusu. Yol açm, öyle mi? Odadan çıkacağını belirtmek için kullandığı denizcilikle ilgili bir ifade olsa gerek.”

“Zannedersem,” dedi Cuss, “bugün sinirlerim iyice bozuldu. Yerimde sıçradım, kapı öyle açılınca.”

Bay Bunting sanki kendisi sıçramamış gibi gülümsedi. “Şimdi,” dedi, “şu defterler.”

“Bir dakika,” dedi Cuss ve gidip, kapıyı kilitledi. “Artık bizi kimse rahatsız edemez sanırım .”

O bunu dediği anda biri burnunu çekti.

“Bir şey su götürmez,” dedi Bunting, Cuss'ın sandalyesinin yanma bir sandalye çekerek. “Şu son günlerde İping’de kesinlikle çok tuhaf şeyler oluyor, çok tuhaf. Elbette bu absürt görünmezlik hikâyesine inanacak değilim...”

“Akıl almaz bir şey,” dedi Cuss, “... akıl almaz. Ama yine de gördüğüm gerçek... paltosunun kolunun içini kesinlikle gördüm...”

“Ama gördüğünden... emin misin? Bir ayna olduğunu düşün, örneğin... halusinasyonlar kolayca tezgahlanabilir. Gerçekten iyi bir sihirbaz görüp görmediğini bilmiyorum ama...”

“Yine tartışmak istemiyorum,” dedi Cuss. “Bunu konuşup halletmiştik, Bunting. Şimdi de bu defterler... Ah! İşte Yunanca olduğunu düşündüklerimden bazıları! Kesinlikle Yunan harfleri bunlar.”

Sayfanın ortasını gösterdi. Bay Bunting hafifçe kızardı ve deftere doğru eğildi, anlaşıldığı kadarıyla gözlüğüyle ilgili bir sorunu vardı. Birden ensesinde tuhaf bir dokunuş hissetti. Başını kaldırmaya çalıştı, ama kıpırdamasını engelleyen bir direnme ile karşılaştı. Bu tuhaf bir baskıydı, sağlam, güçlü bir el boynunu kavramış ve çenesini karşı koyamayacağı biçimde masaya doğru itiyor gibiydi. “Kıpırdamayın, küçük adamlar,” diye

fısıldadı bir ses, “yoksa ikinizin de kafanızı kırarım!” Cuss’ın yüzüne baktı, o da hemen yanındaydı, ikisi de birbirlerinin korkudan bembeyaz olmuş yüzlerinde kendi şaşkınlıklarının yansımasını görüyorlardı.

“Sizi böylece kabaca tuttuğum için üzgünüm,” dedi ses, “ama başka çare yok.”

“Bir araştırmacının özel notlarına böyle gizlice bakmayı ne zaman öğrendiniz bakayım?” dedi ses ve iki çene de aynı masaya vurdu ve ikisinin de dişleri birbirine çarparak aynı anda takırdadı.

“Başına talihsizlik gelen bir adamın özel odasına girip, işgal etmevı ne zaman öğrendiniz bakayım?” dedi ve çeneler masaya bir daha çarptı.

“Giysilerimi nereye koydular?”

“Dinleyin,” dedi ses. “Pencereler kapalı, anahtarı da kapının altından dışan attım. Epeyce güçlü bir adam sayılırım ve ocak demiri de elimde, görünmez olmamın yanında elbette, istersem ikinizi birden öldürüp, kolayca çıkıp gidebileceğime en ufak bir şüphe yok... anlıyor musunuz? Pekâlâ. Sizi bırakırsam bir saçmalık yapmayacağınıza ve size söylediklerimi yapacağınıza söz verir misiniz?”

Papazla doktor birbirlerinin yüzüne baktılar, doktor yüzünü astı. “Evet,” dedi Bay Bunting, doktor da onu onayladı. Sonra boyunlardaki baskı gevşedi ve doktorla papaz tekrar kafalarını kaldırabildiler, ikisinin de yüzleri kıpkırmızı olmuştu ve boyunlarını oynatıyorlardı.

“Lütfen olduğunuz yerde oturmaya devam edin,” dedi Görünmez Adam. “İşte ocak demiri, görüyorsunuz.”

“Bu odaya geldiğim zaman,” diye devam etti Görünmez Adam, ocak demirini her iki konuğunun da burnunun ucuna kadar tuttuktan sonra, “içinde kimseyi bulmayı beklemiyordum; beklediğim notlarımın yanı sıra giyecek bir şeyler de bulmaktı. Neredeler? Hayır, kalkmayın. Gitmiş olduklarını anlayabiliyorum. Şimdi, bugünlerde, gündüzleri görünmez bir adamın ortalıkta anadan doğma gezebileceği kadar sıcak olsa da, akşamlan serin oluyor. Giyecek bir şeyler istiyorum ve başka şeyler de ve o üç defteri de almalıyım.”

BÖLÜM 12

GÖRÜNMEZ ADAM ÖFKELENİYOR

Anlatımızı biraz sonra ortaya çıkacak çok üzücü bir nedenle, bu noktada tekrar kesmemiz kaçınılmaz. Arka odada bunlar olurken ve Bay Huxter, Bay Marvel'ın avlu kapısının önünde piposunu içişini izlerken, on metre kadar ötede Bay Haille Teddy Henfrey bulanık bir bilinmezlik havası içinde, lping'in gündemdeki tek konusunu tartışıyorlardı.

Birden arka odanın kapısının oradan şiddetli bir gümbürtü geldi, sonra keskin bir çığlık, sonra da her şey tekrar sessizliğe gömüldü.

"Heey!" diye bağırdı Teddy Henfrey.

"Heey!" diye bir ses geldi barın oradan.

Bay Hail yavaş olabilirdi, ama her şeyi kesinlikle anlıyordu. "Bu iyi değil," dedi ve barın arkasından çıkıp, arka odanın kapısına doğru yöneldi.

O ve Teddy kararlı ifadelerle, birlikte kapıya doğru yaklaştılar. Gözleri düşünceli düşünceli bakıyordu. "Garip bir şeyler var," dedi Hail, Henfrey de başını sallayarak onu onayladı. Nahoş bir kimyasal koku onlara kadar ulaştı, içeriden boğuk boğuk konuşan birilerinin sesi geliyordu. Çok hızlı ve alçak sesle konuşuyorlardı.

"Siz or'dakiler iyi misiniz?" dedi Hail, kapıyı tıklatarak.

İçerideki mırıltılar birden kesildi, bir dakika kadar sessizlik oldu, sonra konuşmalar fısıltılar halinde yeniden başladı, sonra keskin bir çığlık duyuldu, "Hayır! Hayır, olmaz!" Birden içeride bir hareketlenme oldu ve bir sandalyenin çekildiği, kısa bir mücadelenin geçtiği işitildi. Sonra tekrar sessizlik.

"Bu da ne?" dedi Henfrey alçak bir sesle.

"Siz...or'dakiler...iyi...misiniz?" diye sordu Hail tekrar, sertçe.

Papaz, garip şekilde titreyen bir ses tonuyla yanıt verdi: "Çok iyi...yiz. Lütfen bizi rahat bırakın."

"Tuhaf!" dedi Bay Henfrey.

"Tuhaf!" dedi Bay Hail.

"'Rahat bırakın' diyor," dedi Henfrey.

“Duydum," dedi Hail.

“Biri burnunu çekiyordu,” dedi Henfrey.

İçeriyi dinleyerek beklemeye koyuldular. îçeridekiler hızlı hızlı ve alçak sesle konuşuyorlardı. “Yapamam,” dedi Bay Bunting, sesini yükselterek, “Söyledim ya, efendim, yapmayacağım.”

“O neydi?” diye sordu Henfrey.

“Yapama’canı söylüyo,” dedi Hail. “Bizimle konuşmuyo’du, de’il mi?”

“Çok ayıp!” dedi Bay Bunting, içeriden.

“‘Çok ayıp’ dedi,” dedi Bay Henfrey. “Açık seçik duydum.”

“Şimdi konuşan kim peki?” diye sordu Henfrey.

“Bay Cuss, her’alde,” dedi Hail. “Bir şey duyabiliyor musun?”

Sessizlik. İçeriden anlaşılmaz ve insanın aklını karıştıran birtakım sesler duyuldu.

“Masa örtüsünü savuruyor bir yerlere galiba,” dedi Hail.

Barın arkasında Bayan Hail göründü. Hail el kol hareketleriyle sessiz olmasını ve yanlarına gelmesini işaret etti. Bu da Bayan Hall’e kadınlara özgü muhalefet duygusunu hatırlattı. “Ne dinliyo’nuz or’da, Hail?” diye sordu. “Senin yap’cak daha iyi bi’ işin yok mu, hele böyle meşgul bir günde?”

Hail olanlan yüz ifadeleriyle ve pandomimle anlatmaya çalıştı, ama Bayan Hall’ün inadı inattı. Sesini yükseltmeye başlamıştı. Bu yüzden Hall’le Henfrey biraz da yılgınlıkla, parmaklarının ucuna basarak bara döndüler ve el kol hareketleri ile ona anlatmaya çalıştılar.

Başta Bayan Hail, Hail le Henfrey’in duyduklan şeylerde ilginç bir şey olduğunu kabul etmek istemedi. Sonra Henfrey ona olanları anlatırken, Hallun sesini kesmesinde diretti. Bütün bu olanların saçmalık olduğunu düşünme eğilimindeydi, belki de sadece mobilyaları çekiyorlardı. “‘Çok ayıp’ dediğini duydum, gerçekten duydum,” dedi Hail.

“Bunu ben de duydum, Mis’ Hail,” dedi Henfrey.

“Sanki sizin yaptığınız...” diye başlayacaktı Bayan Hail.

“Şşş!” dedi Bay Teddy Henfrey. “Duyduğum pencere miydi?”

“Ne penceresi?” diye sordu Bayan Hail.

“Arka odanın penceresi,” dedi Henfrey.

Herkes kulak kesilerek dinlemeye koyuldu. Doğrudan önüne bakan Bayan Hall’ün gözleri, hanın dörtgen şeklindeki kapısının ilerisinde, bembeyaz ve pırıl pınl parlayan yolu ve Huxter’ın dükkânın önündeki camların haziran güneşinde ışıldadığını tam olarak görmeden bakıyordu. Birden Huxter’ın dükkânın kapısı açıldı ve Huxter belirdi, gözleri telaş içinde bir yere doğru bakıyor ve kollarını sallıyordu. “Dur!” diye bağırdı Huxter. “Hırsız, dur!” ve hanın kapısının dörtgen açıklığı içinde aşağı, avlu kapısına doğru koşturarak ortadan kayboldu.

Aynı anda arka odadan bir gürültü, sonra da kapanan pencerelerin sesi geldi.

Hail, Henfrey ve barın içinde ne kadar insan varsa bir anda paldır küldür sokağa fırladılar. Bir adamın yayla yoluna giden köşeyi döndüğünü ve Bay Huxter’ın havada, sonu yüzünün ve omuzlarının üstünde biten karmakarışık bir uçuş gerçekleştirdiğini gördüler. Yolun aşağı tarafında insanlar ya şaşkınlıkla dikilmiş onlara bakıyor ya da onlara doğru koşturuyorlardı.

Bay Huxter bayılmıştı. Henfrey ona ne olduğuna bakmak için yanında durmuş, ama Hall’le barda duran iki işçi anlaşılmaz bir şeyler bağırarak, hemen köşeye doğru koşturmuşlar ve Bay Marvel’ın kilise duvarının yanındaki köşeden dönerek gözden kaybolduğunu görmüşlerdi. Anlaşılan, bu adamın birden görünür hale gelen Görünmez Adam olduğu gibi olanaksız bir fikre balıklama atlamış ve hemen adamın peşinden sokak boyunca koşturmaya başlamışlardı. Ama Hail henüz on metre kadar koşmuştu ki, şaşkınlıkla dolu bir çığlıkla paldır küldür yan tarafa doğru uçtu, işçilerden birine tutunmaya çalışırken onu da yere indirdi. Aynı futbolda olduğu gibi omzundan bir darbe almıştı. İkinci işçi bir daire çizerek Hall’ün yanına dönmüş, ona bakmış ve kendi kendine takılıp düştüğünü düşünerek, adamın kovalamaya devam etmek için döndüğü anda da aynı Huxter’ın yediği gibi ayak bileğinden yediği bir çelme ile yere

inmişti. Sonraysa, tam ilk işçi ayağa kalkmaya çalışırken, yan tarafından bir öküzü yere yıkabilecek bir tekme yemişti.

O yere indiği sırada, köy tarafından koşup gelenler, köşede görünmüşlerdi. İlk beliren hindistancevizi çadırının sahibiydi, mavi jarseler içinde iriyan bir adamdı bu. Sokağın saçma sapan bir şekilde yerde sürünen üç adam dışında boş olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Sonra gerideki ayağına bir şey olmuştu ve paldır küldür yuvarlanarak yana doğru savrulmuş ve yine paldır küldür yere inen kardeşiyle ortağının ayaklarını tam zamanında sıyırıp geçmişti. Sonra telaş içinde koşturan, epeyce çok sayıda insan bu ikisini tekmeleyerek, dizlerini çarparak, üzerlerine düşerek ve küfürler savurarak üzerlerinden geçmişti.

Hail, Henfrey ve işçiler evden dışan fırladıklarında, Bayan Hail uzun yılların deneyiminin kazandırdığı disiplinle, barda kasanın yanında kalmıştı. Sonra arka odanın kapısı birden açılmış, Bay Cuss ortaya çıkmış ve ona bir bakış bile atmadan, hemen merdivenlerden inerek, köşeye doğru koşturmuştu. “Yakalayın onu!” diye bağırıyordu. “O paketi bırakmasına izin vermeyin! O paketi tuttuğu sürece onu görebilirsiniz.” Bay Marvel’ın varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çünkü

Görünmez Adam defterleri ve bohçayı Bay Marvel’a avluda vermişti. Bay Cuss’ın yüzünün ifadesi öfkeli ve kararlıydı, ama giysileri pek tamam sayılmazdı, altında ancak Yunanistan'da kabul edilebilecek bir tür sarkık beyaz eteklik vardı. “Yakalayın onu!” diye bağırıyordu. “Pantolonumu aldı! Papazın üstünde de bir parça bile bırakmadı!”

“Yerde yatakta olan Huxter’ın yanından geçerken “Ona birazdan bakanm!” diye seslendi Henfrey’e ve kargaşaya katılmak üzere köşeyi döndüğü sırada, bir anda ayaklan yerden kesilerek, kendini pek edepli olmayan bir pozisyonda yerde yatarken buldu. Bağırarak, tekrar ayağa kalkmaya çalışırken, yine binleriyle çarpışarak dört ayak üstüne düştü ve o zaman insanların Görünmez Adam’ı yakalamaya çalıştıklan bir kovalamacada değil de, bozguna uğrayanların kaçışması içinde olduğunu fark etti. Herkes köye doğru kaçışıyordu. Tekrar ayaklandığı sırada kulağının arkasından sert bir darbe aldı. Bir an düşecek gibi oldu, sonra hemen Araba ve Atlara doğru koşturmaya başladı, yolda önüne çıkan, şimdi

kalkıp oturmuş olan ve herkesin bırakıp kaçtığı Huxter'ın üzerinden atlayıp, geçti.

Hana kadar olan mesafenin yansındayken birden arkasında bütün o bağırış çağırışın içinde sertçe yükselen öfkeli bir çığlık ve birinin suratına indirilen sağlam bir yumruk sesi duydu. Sesin Görünmez Adam'a ait olduğunu fark etti, çığlığın tonu da acı bir darbe yediği zaman birden çıldıran bir adamın sesi gibiydi.

Kısa süre sonra Bay Cuss arka odaya geri dönmüştü. “Geri geliyor, Bunting!” dedi içeri dalarak. “Koru kendini! Çıldırmış!”

Bay Bunting pencerenin önünde dikilmiş, şöminenin önündeki halı ve bir West Surrey gazetesiyle üstünü başını örtmeye çalışıyordu. “Kim geliyor?” dedi, o kadar irkilmişti ki, kostümü neredeyse darmadağın olacaktı.

“Görünmez Adam,” dedi Cuss ve pencerenin önüne koşturdu. “Buradan çıksak iyi olur! Deli gibi dövüşüyor! Delirmiş!”

Bir an sonra pencereden avluya atlamıştı.

“Aman Tanrım!” dedi Bay Bunting, iki korkunç seçeneğin arasında kalarak. Hanm önündeki yoldan korkunç bir kavganın seslerinin geldiğini duydu ve o anda kararını verdi. Pencereden dışarı çıktı, çabucak üzerindeki kostümü düzeltti ve küçük ayaklarının taşıyabildiğince hızla köyün yukarı tarafına doğru kaçtı.

Görünmez Adam'ın öfkeli çığlığını attığı ve Bay Bunting'in köyün içinde o hatırlamaya değer kaçışını gerçekleştirdiği andan itibaren Iping'de olanlan belli bir sıraya uyarak anlatabilmek olanaksız gelmişti. Muhtemelen Görünmez Adam'ın asıl niyeti MarvelTn giysiler ve defterlerle kaçışım kolaylaştırmaktı. Ama zaten hiçbir zaman pek iyi olmayan sinirleri, şans eseri aldığı bir darbeyle tamamen kontrolden çıkmış gibiydi; hemen ardından sırf binlerinin canını yakmanın hazzı için önüne gelene vurup kırmaya başlamıştı.

Caddenin koşuşan insanlar, çarpan kapılar ve saklanacak bir yer için edilen kavgalarla dolu olduğunu gözünüzün önüne getirmelisiniz. Bütün o kargaşanın koca Fletcher'ın kalaslarına ve iki sandalyesine çarparak zaten

pek de sağlam olmayan dengesini bozuşunu ve bunun ancak kıyamet gününde olabilecek sonuçlara yol açışını hayal etmelisiniz. Bu kargaşaya şanssızlık eseri bir salıncakta yakalanınca dehşet içinde kalan çifti hayal etmelisiniz. Sonra bütün o kargaşa içindeki kaçış sona ermiş ve süslerle ve bayraklarla kaplı Iping sokakları, hâlâ ortalıkta kol gezen Görünmeyeriin dışında ıpıssız kalmıştı; sokaklar hindistancevizleri, yerlere devrilmiş çadır bezinden paravanalar ve küçük tatlı dükkânının tezgâhının önünde yerlere saçılmış tatlılarla kaplanmıştı. Her yerden kapanan pencerelerin ve sürgülenen kapıların sesleri geliyordu, insanlığa dair görülebilen tek şey pencere camlarının kenarında arada bir gelip giden, kalkık kaşların altında görülebilen gözlerdi.

Görünmez Adam kısa bir süre Araba ve Atlar ın tüm camlarını kırarak eğlenmiş, sonra da Bayan Gribble'ın oturma odasının penceresinin önüne bakan bir sokak lambasına dayanmıştı. Adderdean'e giden telgraf hattını, hemen Higgins'in Adderdean yolu üzerindeki kulübesinin biraz ilerisinde bir yerlerde kesen de o olmalıydı. Ondan sonra da, zaten bir tuhaf olan özelliklerinin de elverdiği gibi, insanların algılarının tümüyle ötesine geçmişti; Iping'te kimse onu bir daha ne duymuş, ne görmüş ne de dokunduğunu hissetmişti. Tamamen ortadan yok olmuştu.

Ama yine de Tanrı'nın herhangi bir kulu Iping Caddesi'nin ıssızlığına çıkmaya cesaret edebilene kadar en azından iki saat geçmişti.

BÖLÜM 13

BAY MARVEL İSTİFASINI VERMEYE ÇALIŞIYOR

Akşam karanlığı bastığı ve Iping'dekiler pencerelerinin arkasından bu resmi tatil gününün darmadağın olmuş yıkıntılarına gizli gizli göz atmaya başladıkları sırada, eski püskü bir silindir şapka giymiş, kısa boylu, tıknaz yapılı bir adam, alacakaranlığın ortasında kayın ormanlarının arka tarafında Bramblehurst'e giden yolda güçlükle yürüyordu. Bir tür elastik süs kurdelası ile bağlanmış üç defter ve mavi bir masa örtüsüne sarılmış bir bohça taşıyordu. Kıpkırmızı olmuş yüzünde dehşet ve bitkinlik okunuyordu, arada sırada daha da alevlenen bir acele içindeymiş görünüyordu. Yanında onunla yürüyen ve kendisininkinden başka bir Ses daha vardı ve arada bir görünmez ellerin dokunuşlarıyla ürperiyordu.

“Eğer beni yine atlatırsan,” dedi, “eğer beni yine atlatmaya çalışırsan...”

“Tanrım!” dedi Bay Marvel. “Omzun iyice yara bere içinde kalmış.”

“... namusum üzerine,” dedi Ses, “seni öldürürüm.”

“Seni atlatmaya çalışmadım,” dedi Marvel, gözyaşlarına boğulmak üzere olan bir ses tonuyla. “Yemin ederim öyle yapmadım. O lanet olası dönemecin nerede olduğunu bilmiyordum, hepsi bu! O Tanrı’nın cezası dönemecin nerede olduğunu nereden bilecektim ki? Üstelik, bir sürü dayak yedim...”

“Sesini kesmezsen daha bir sürü dayak daha yiyeceksin,” dedi Ses ve Bay Marvel anında sustu. Yanaklarım şişirerek püfledi, gözlerinde ümitsizlik okunuyordu.

“Ayağıma dolaşıp duran şu hödüklerin benim küçük sırrımı keşfetmeleri yeterince kötü değilmiş gibi, bir de sen defterlerimle kaçmaya kalkıyorsun. Dövüşü bırakıp kaçmaları, bazıları için gerçekten de iyi oldu! İşte şimdi buradayım... Kimse görünmez olduğumu bilmiyordu! Peki şimdi ne yapacağım?”

“Peki ben ne yapacağım?” diye sordu Marvel alçak sesle.

“Herkes duydu. Gazetelere bile çıkacak! Herkes beni arıyor olacak, herkes hazırlıklı olacak...” Ses, açık saçık küfürler etmeye başlayarak alçaldı ve sonra da kesildi.

Bay Marvel’ın yüzünde okunan ümitsizlik daha da derinleşmiş ve adımlan yavaşlamaya başlamıştı.

“Hadi yürü!” dedi Ses.

Bay Marvel’ın yüzünün kırmızlığı yer yer beyazlayıp solmaya başlamıştı.

“O kitaptan düşürme sakın, aptal herif!” dedi Ses sertçe, Marvehn yanına yetişerek.

“Sorun şu ki,” dedi Ses, “seni işe yarar hale getirmem gerekiyor. Pek işe yarar bir alet değilsin, ama seni kullanmam gerekiyor.”

“Ben tembel bir aletim,” dedi Marvel.

“Öylesin,” dedi Ses.

“Ben senin bulup bulabileceğin en kötü aletim,” dedi Marvel.

“Güçlü değilim,” dedi onu cesaretlendiren bir sessizlikten sonra.

“Pek güçlü sayılmam,” diye tekrarladı.

“Evet?”

“Ve kalbim de zayıf. Şu küçük iş... gerçi becerdim, elbette... ama Allah için! Beceremeyebilirdim.”

“Ee?”

“Senin istediğin gibi bir iş için yeterince cesur ve güçlü değilim”

“Seni canlandırırız.”

“Yapmasan keşke. Planlarını bozmak istemem, biliyorsun. Ama bozabilirim, sırf korkaklıktan ve tembellikten.” “Bozmasan iyi olur,” dedi Ses, hafif bir vurguyla.

“Ölmüş olmayı dilerdim,” dedi Marvel.

“Bu adil değil,” dedi, “sen de kabul etmelisin... Bana öyle geliyor ki, hakkım var...”

“Yürü hadi!” dedi Ses.

Bay Marvel adımlarını ayarladı ve bir süre daha sessizlik içinde yürüdüler.

“Bu çok zor,” dedi Bay Marvel.

Bu yöntem kesinlikle yararsızdı. Başka bir yol denedi. “Peki bu bana ne kazandıracak?” diye başladı yeniden, dayanılmaz bir haksızlığa maruz kalmış birinin ses tonuyla.

“Ah! Kes sesini!” dedi Ses, birden şaşırtıcı bir dinçlikle. “Senin de hakkını vereceğim. Sen söyleneni yap. Becereceksin. Aptalsın, falan filan ama yapacaksın...”

“Dedim ya, efendim, ben buna uygun bir adam değilim. Saygı duyuyorum, ama öyle...”

“Sesini kesmezsen yine bileğini bükerim,” dedi Görünmez Adam. “Düşünmek istiyorum.”

O anda ağaçların arasından dörtgen şeklinde iki sarı ışık kümesi belirmiş ve bir kilisenin kare şeklindeki kulesi akşamın karanlığında uzaklardan görünmeye başlamıştı. “Elim omzunda olacak,” dedi Ses, “bütün köy boyunca. Dümdüz yürü ve aptalca bir şeyler yapmaya da kalkma. O zaman senin için daha kötü olur.”

“Biliyorum,” diye içini çekti Bay Marvel, “biliyorum hepsini.”

Eski moda bir silindir şapka giymiş kederli figür, bu küçük köyün caddesinden elindeki yükleri taşıyarak geçip gitmiş ve pencerelerin ışıklarının ilerisinde çökmekte olan karanlığa karışmıştı.

BÖLÜM 14

PORT STOWE LİMANI’NDA

Ertesi sabah saat onda Bay Marvel, tıraşsız, kirli, yolculuğun tozu pası üzerinde, Port Stowe’un eteklerinde küçük bir hanın dışındaki bir sırada, ellerini ceplerine sokmuş halde ve yanında kitaplarla oturuyordu, çok yorgun, sinirli ve rahatsız görünüyordu ve sık sık yanaklarını şişirerek püflüyordu. Kitaplar yanında duruyordu, ama bu kez bir iple bağlanmışlardı. Görünmez Adam’ın planlarında değişiklik olduğundan, bohçayı Bramblehurst’ün ilerisindeki çam ormanlarında bırakmışlardı. Bay Marvel sırada oturuyordu, kimsenin en ufak dikkatini çekmemesine rağmen, heyecanı bir türlü kırk derecenin altına düşmüyordu. Tuhaf ve asabi bir aranma hali içinde, ikide bir ellerini bir o cebine bir bu cebine sokup duruyordu.

Ancak, bir saate yakın bir zamandır oturuyordu ki, yaşlıca bir denizci, elinde bir gazeteyle handan çıktı ve Marvel’ın yanına oturdu. “Güzel bir gün,” dedi denizci.

Bay Marvel neredeyse dehşet içinde etrafına bakındı. “Çok,” dedi.

“Yılın bu zamanı için tam mevsimlik hava,” dedi denizci, itiraz kabul etmez bir edayla.

“Öyle,” dedi Bay Marvel.

Denizci bir kürdan çıkardı ve (kürdana falan bakmadan) birkaç dakika boyunca bununla meşgul oldu. Bu süre içinde gözleri Bay Marvel'ın toz içindeki görünümünü ve yanındaki defterleri inceleme özgürlüğüne sahip olmuşlardı. Bay Marvel'a yaklaştığı sırada, cepte şıngırdayan paralar gibisinden bir ses duymuştu. Bay Marvel'ın görünüşü ile böyle bir zenginlik belirtisi arasındaki karşıtlık onu çok şaşırtmıştı. Sonra yeniden tuhaf bir şekilde zihnini iyiden iyiye meşgul eden bir konuyu düşünmeye başladı.

"Kitaplar?" dedi birden, kürdanla işini bitirip, çatırtıyla kırarak.

Bay Marvel toparlanıp, defterlere baktı. "Ah, evet," dedi. "Evet, kitap bunlar."

"Kitaplarda olağanüstü şeyler oluyor," dedi denizci.

"Size inanının," dedi Bay Marvel.

"Kitaplarda olmayan olağanüstü şeyler de oluyor," dedi denizci.

"Öyledir herhalde," dedi Bay Marvel. Konuştuğu adama bir göz attı, sonra etrafına bakındı.

"Gazetelerde de olağanüstü şeyler var, örneğin," dedi denizci.

"Var."

"Bu gazetede," dedi denizci.

"Ah!" dedi Bay Marvel.

"Örneğin," dedi denizci, sert ve düşünceli bir şekilde gözlerini Bay Marvehn üzerine dikerek, "örneğin görünmez bir adamla ilgili bir hikâye var."

Bay Marvel dudaklarını büktü ve yanağını kaşıdı, kulaklarının alev alev yandığını hissetti. "Bundan sonra ne yazacaklar acaba?" diye sordu hafifçe. "Av'sturya'da mı, Amerika'da mıymış?"

"ikisi de değil," dedi denizci. "Burada!"

"Tanrım!" dedi Bay Marvel, heyecanlanarak.

“Burada derken,” dedi denizci, Bay Marvel’ın rahat bir nefes almaşım sağlayarak, “burada, bu noktada demiyorum elbette; yani buralarda.”

“Bir Görünmez Adam!” dedi Bay Marvel. “Ee ne dolaplar çeviriyormuş bu adam?”

“Bütün dolapları,” dedi denizci, gözü Bay Marvel’ın üzerinde, sonra da daha yüksek sesle: “Bütün Tanrı’nm cezası dolapları.”

“Son dört gündür gazete okumadım,” dedi Marvel.

“Iping’de başlamış,” dedi denizci.

“Ya!” dedi Bay Marvel.

“Orada başlamış. Nereden geldiğiniyse, kimse bilmiyor gibi. İşte: Iping’den Tuhaf Bir Öykü. Gazetede dediğine göre kanıtlar çok sağlammış, olağanüstü derecede.”

“Tanrım!” dedi Bay Marvel.

“Ama sonrası çok olağanüstü bir öykü. Bir papazla bir tıbbiyeli tanık varmış... Onu tam olarak görmüşler, ya da aslında görmemişler. Yazdığına göre, Araba ve Atlar Hanında kalıyormuş ve kimse onun başına gelen bu talihsizliğin farkında değilmiş, öyle yazıyor, bu talihsizliğin farkında değilmiş, ta ki handa bir Dönüşüm[24] olana, öyle yazıyor ve başında sargılar yırtılana kadar. O zaman kafasının görünmez olduğunu fark etmişler. Onu emniyete almaya çabalamışlar hemen, ama o giysilerini çıkarıp atarak, öyle yazıyor, kaçmayı başarmış, ama değerli ve başarılı polis memurumuz Bay J.A. Jaffers’ın ciddi bir şekilde yaralanmasına neden olduğu, öyle yazıyor, korkunç bir mücadeleden sonra. Çok sağlam hikâye, değil mi? İsimler ve diğer şeyler falan.”

“Tanrım!” dedi Bay Marvel, asabi asabi etrafına bakınarak, sadece parmaklarıyla ceplerindeki parayı saymaya çalışarak ve akima takılan yeni ve tuhaf bir fikirle. “Çok şaşırtıcı görünüyor.”

“Değil mi? Olağanüstü, diyorum ben. Daha önce Görünmez Adam’dan bahsedildiğini duydun mu hiç, ben duymadım, ama bugünlerde insan o kadar çok olağanüstü şey duyuyor ki...” “Hepsi bu mu yaptıklarının?” diye sordu Marvel, rahatlamış gibi görünmeye çalışarak.

“Yeter bunlar, değil mi?” dedi denizci.

“Şans eseri geri dönmüş olamaz mı?” diye sordu. “Sadece kaçmış ve hepsi bu, öyle mi?”

“Hepsi bu!" dedi denizci. “Nive!... Bu yetmez mi?” -Kesinlikle yeter.” dedi Bay Marvel.

“Ben veterli olduğunu düşünürdüm,” dedi denizci. “Ben yeterli olduğunu düşünürdüm.”

“Arkadaşı vok muymuş... arkadaşı olduğunu yazmıyor, değil mi?" diye sordu Bay Marvel, endişeyle.

“Bu cinsten bir tane yetmez mi sana?” diye sordu denizci. “Havır, Tanrıya şükür, öyle denir herhalde bu durumda, yokmuş.”

Yavaşça başını salladı. “Beni biraz rahatsız ediyor, sadece o adamın ortalıkta kol geziyor olduğu düşüncesi bile! Şu anda kaçak durumda, ortadaki kanıtlardan anlaşıldığı kadarıyla Port Stowe yolunu tutmuştur, yani tutmuş olmalı, sanınm öyle demek istiyorlar. Gördüğün gibi, olayın tam içindeyiz! Amerikan mucizeleri de bir işe yaramaz, bu sefer. Üstelik bir de yapabileceklerini düşünsene! Bir iki kadeh içmiş olsa ve canı sana girişmek istese, nereye saklanacaksın? Hırsızlık yapmaya kalktığını düşün, kim durdurabilir ki onu? İstediği yere girebilir, çalabilir, polis kordonunun arasından, senin benim kör bir adamı aldatıp, yanından geçebileceğimiz kadar kolaylıkla geçip gidebilir! Hatta daha kolayca! Çünkü bu kör adamlar anormal derecede iyi duyuyorlarmış, duyduğuma göre. Ve nerede canının çektiği bir içki varsa...”

“İnanılmaz bir avantaja sahip, kesinlikle,” dedi Marvel. “Ve... ee..."

“Haklısın,” dedi denizci. “Çok avantajlı.”

Bütün bu zaman boyunca Bay Marvel dikkatle etrafına bakmıyor, hafif ayak sesleri olup olmadığını dinlemeye, hissedilmeyecek kadar hafif hareketler olup olmadığını algılamaya çalışıyordu. Önemli bir karar verme noktasındaymış gibi görünüyordu. Eliyle ağzını kapatarak öksürdü.

Tekrar etrafına bakındı, dinledi, sonra denizciye doğru eğildi ve sesini alçaltarak: “Gerçek şu ki, ben bu Görünmez Adam

hakkında bir iki şey biliyorum. Özel kaynaklardan.”

“Ah!” dedi denizci. “Sen mi?”

“Evet,” dedi Bay Marvel. “Ben.”

“Gerçekten mi!” dedi denizci. “Sorabilir miyim...?”

“Çok şaşıracaksın,” dedi Bay Marvel elinin arkasından konuşarak. “İnanılmaz.”

“Gerçekten mi!” dedi denizci.

“Gerçek şu ki,” diye başladı Bay Marvel, gizli bir şey anlatılırkenki gibi alçak bir sesle. Birden yüzünün ifadesi hayret verici bir şekilde değişti. “Ah!” dedi. Oturduğu yerde dimdik oldu. Yüzünden fiziksel bir acı çektiği okunabiliyordu. “Ahh!” dedi.

“Ne oldu?” dedi denizci, ilgi göstererek.

“Diş ağnsı,” dedi Bay Marvel ve elini kulağına götürdü. Defterlerine sarıldı. “Sanınm, gitme vaktim geldi,” dedi. Sıranın üstünde tuhaf bir şekilde konuştuğu adamdan uzağa doğru kaydı. “Ama tam bana şu Görünmez Adam’ı anlatacaktın!” diye itiraz etti denizci. Bay Marvel içinden bir şeyler düşünüyor gibiydi. “Palavra,” dedi bir ses. “Palavra,” dedi Bay Marvel.

“Ama gazetede yazıyor,” dedi denizci.

“Hepsi palavra,” dedi Marvel. “Bu yalanı ortaya atan adamı biliyorum. Görünmez Adam, ya da her neyse, öyle bir şey yok... İki gözüm önüme aksın.”

“Ama ya bu gazete? Şey mi diyorsun...?”

“Tek bir kelimesi bile,” dedi Marvel, kararlı bir şekilde. Denizci elinde gazeteyle, bakakalmıştı. Bay Marvel aptal aptal etrafına bakınıyordu. “Dur bir dakika,” dedi denizci, ayağa kalkıp tane tane konuşmaya başlayarak. “Sen şey mi diyorsun...?”

“Evet,” dedi Bay Marvel.

“Öyleyse neden beni durdurmadın ve bütün bu Tanrı’nın belası şeyleri anlattırdın bana? Bir adamın kendini aptal yerine

kovmasına izin vererek ne demek istiyorsun? Ha?”

Bay Marvel püfledi. Denizci birdenbire kıpkırmızı olmuştu, yumruklarını sıkıyordu. “Burada on dakikadır konuşuyorum,” dedi, “ve sen şiş göbekli, kösele suratlı, pabucumun çocuğu, en basit görgü kurallarını bile...”

“Bana öyle laflar savurarak üstüme gelme,” dedi Bay Marvel. “Laf savurmak mı! Keyfim yerinde...”

“Hadi gel,” dedi bir ses ve Bay Marvel birden olduğu yerde dönerek, sanki arkasından biri dürtüklüyormuş gibi tuhaf bir şekilde yürümeye başladı. “Yoluna git!” dedi denizci. “Kim gidiyormuş?” dedi Bay Marvel. Arada bir sertçe ileri doğru atılıyor, tuhaf bir aceleyle, yan tarafa doğru geriliyordu. Yolun ortalarında bir yerlerde kendi kendine homurdanmaya, şikâyet edip, ayak diremeye başlamıştı.

“Aptal mahluk!” dedi denizci, bacakları iki yana açık, kollarım göğsünün üstünde bağlamış; geri çekilmekte olan adamı izleyerek. “Gösteririm sana, seni aptal herif, bana numara çekmek ha! İşte... gazetede yazıyor!”

Bay Marvel birilerine anlamsızca birtakım yanıtlar vermeye çalışarak, geri geri gidiyordu, sonra yoldaki bir dönemecin arkasında gözden kaybolmuştu, ama denizci bir kasap arabası gelip, onu kenara çekilmeye zorlayana kadar, yolun ortasında azametle öylece dikilmişti. Sonra Port Stowe’a doğru döndü. “Olağanüstü budalalarla dolu,” dedi kendi kendine hafifçe. “Sırf beni biraz kandırmak için... hep onun salakça oyunlarıydı bunlar... Gazetede yazıyor işte!”

Daha duymadığı, ama duyacağı, hemen yakınlarında olan başka bir olağanüstü olay daha vardı. Bu, “bir avuç dolusu paranın” (daha az değil) görünen herhangi bir vasıtaya bağlı olmadan St. Michael’s Lane’in köşesinde duvar boyunca uçtuğunun görülmüş olmasıydı. Denizci arkadaşlarından biri bunu um da o sabah görmüştü. Hemen paranın üstüne atılmış ve paldır küldür yere yuvarlanmıştı, ayağa kalkmayı başardığındaysa, kelebek gibi uçan para ortadan kaybolmuştu. Bizim denizci her şeye inanabilecek bir halde olduğunu belirtmişti, ama bu hikâye de biraz fazla abartılıydı. Ancak, sonradan olanlan düşünmeye başlamıştı.

Uçan para hikâyesi doğruydu. Ve bütün o yakınlarda, hatta kıymetli Londra ve Çevresi Banka İşletmeciliği Şirketi'nden bile, dükkânların ve hanların -güneşli bir hava olduğu için kapılar tamamen açık duruyordu- kasalarından paralar o gün boyunca avuç avuç ve para fişekleri halinde sessizce ve el çabukluğuyla, duvarların ya da gölgeli yerlerin yanlarında sessizce havada yüzerek, yaklaşan insanların gözlerinden çabucak kaçarak, uçup gitmişlerdi. Bütün bu paraların, gerçi kimse takip edememiş olsa da, gizemli uçuşlan her seferinde Port Stowe'un eteklerindeki o küçük hanın dışında oturmakta olan, eski moda silindir şapkalı asabi beyefendinin cebinde son ermişti.

BÖLÜM 15

KOŞAN ADAM

Akşama doğru Doktor Kemp, Burdock'a bakan tepenin üzerindeki evinin üzerindeki tepe köşkündeki[25] çalışma odasında oturuyordu. Küçük, güzel bir odaydı, kuzeye, batıya ve güneye bakan üç penceresi, kitaplarla ve bilimsel yayınlarla dolu kitap rafları, geniş bir yazı masası ve kuzeye bakan pencerenin altında bir mikroskop, lam ve lameller, hassas araç gereçler, bakteri kültürleri ve etrafa saçılmış ayraç şişeleri vardı. Gökyüzü günbatımının ışığıyla hâlâ aydınlık olsa da, Doktor Kemp lambasını yakmıştı, insanların dışarıdan içeriyi gözetleme tehlikesi olmadığından pencerelerinin storları açıktı. Doktor Kemp, sapsarı saçları ve neredeyse beyazlamış bir bıyığı olan uzun, ince yapılı bir gençti ve üzerinde uğraşmakta olduğu çalışmasının ona Kraliyet Akademisi üyeliği getireceğim umuyordu, çalışmasından bu kadar umutluydu.

Gözlerini işinden kaldırıp, etrafa bakındığı sırada, kendi bulunduğu tepenin karşısındaki tepenin arkasında alevlere boğulmuş günbatımını gördü. Belki bir dakika kadar, kalemi ağzında, tepenin üstündeki o yoğun altın renkleri hayranlıkla izleyerek oturdu, sonra ilgisi tepenin yamacından kendisine doğru koşturan, günbatımının önünde kapkara görünen küçük bir adam figürüne yöneldi. Kısa boylu, ufak tefek bir adamdı bu, bir silindir şapka giymişti ve o kadar hızlı koşuyordu ki, bacakları gerçekten de kıpır kıpır görünüyorlardı.

“Şu salaklardan biri daha,” dedi Doktor Kemp. “Bu sabah, köşenin birinde ‘Görünmez Adam geliyor, efendim!’ diye çarpan budala herif gibi. Bu insanlara ne olduğunu anlayamıyorum. İnsan on üçüncü yüzyıldayız sanacak.”

Kalktı, pencerenin yanma gitti ve tepenin yarı karanlıktaki vamacına ve yamaçtan aşağı koşturan figüre baktı. “Aklı başından gitmiş gibi koşturuyor,” dedi Doktor Kemp, “ama pek de hızlı gidemiyor gibi. Cepleri kurşun dolu olsa, bundan daha yavaş koşamazdı.”

“Ha gayret, beyim,” dedi Doktor Kemp.

Hemen ardından koşan adam Burdock’tan tepeye doğru tırmanan villaların en yukarıda olanlarının arkasında gözden kayboldu. Bir an için göründü kayboldu, göründü kayboldu, sonra tekrar göründü kayboldu, ileride birbirinden ayrı duran üç evin arasında üç kez, sonra sıra evlerin arkasında kayboldu.

“Budalalar!” dedi Doktor Kemp, topukları üzerinde dönüp, yazı masasına giderek.

Ama kendileri de yolda, açıkta oldukları için, kaçağı daha yakından gören ve ter içindeki yüzünde o sefil dehşet ifadesini fark edenler, doktor gibi tepeden bakma şansına sahip değillerdi. Adam koşarken, attığı her adımda, oraya buraya savrulan dolu bir para kesesi gibi şıngırdıyordu. Ne sağma, ne de soluna bakıyordu, kocaman açılmış gözlerini doğrudan tepenin aşağısında lambaların yakıldığı, insanların caddelerde daha kalabalık oldukları yere doğru dikmişti. Yamulmuş ağzı kocaman açılmış, dudaklarının üstü yumurta akı gibi yapış yapış bir köpükle kaplanmıştı; nefes nefese kalmış, boğuk boğuk soluyordu. Yanından geçtiği herkes durup, geçtiği yoldan bir aşağı bir yukarı bakıyor, bu kadar telaşla kaçmasına neden olabilecek şeyi anlayabilmek için birbirlerine sormaya başlıyorlardı.

O sırada uzakta, tepenin yukarılarında yolda oynamakta olan bir köpek kesik kesik havlamaya başlayarak, bir sokak kapısının altına doğru kaçtı ve insanlar daha ne olduğunu anlayamadan bir şey -rüzgâr gibi bir şey, pat pat pat diye bir ayak sesi, nefes nefese kalmış bir soluk- hızla yanlarından geçti. İnsanlar çığlıklar atmaya başladılar. Kaldırımlardan aşağı yuvarlandılar.

Haber çığlıklarla, içgüdüsel olarak tepeden aşağı doğru yayılmıştı. Marvel daha yolun yansmdayken, caddede insanlar çığlık atmaya başlamışlardı. Haberleri duyan insanlar kendilerini eve kilitlemeye, kapılan arkalarından kapatmaya başlamışlardı. Marvel bunlan duyarak, ümitsizce, son bir gayretle atıldı. Dehşet uzun adımlarla gelmiş, önünde hızla yayılmış ve bir anda bütün kasabayı kaplamıştı.

“Görünmez Adam geliyor! *Görünmez Adam”*

BÖLÜM 16

ŞEN KRİKETÇİLER HANI’NDA

Şen Kriketçiler Hanı tepenin hemen dibinde, tramvay hatlarının başladığı yerdeydi. Barmen kıpkırmızı, şişko kollarını tezgâha dayamış, kansız bir arabacıyla[26] atlar hakkında sohbet ederken, gri elbiseler içindeki kara sakallı bir adam bisküvi ve peynir atıştırıp Burton birası içiyor ve Amerikan aksanıyla, o anda görevde olmayan bir polisle konuşuyordu.

“Bu velvele de ne?” dedi kansız arabacı birden konuyu değiştirerek ve hanın alt penceresinin kirli san storlarının ardından, tepenin yukarı taraflarına bakmaya çalıştı. Dışarıda binleri koşuşturuyordu. “Yangındır, belki.” dedi barmen.

Hızla koşan ayak sesleri geldi, yaklaştı, kapı gürültüyle açıldı ve gözyaşlan içindeki ve üstü başı darmadağın olmuş Marvel içeri daldı, şapkası gitmiş, paltosunun boyun kısmı yırtılıp, açılmıştı, çırpınırcasına döndü ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Kapı aralık kalması için bir kayışla tutturulmuştu.

“Geliyor!” diye bağırdı, sesi dehşetle titreyerek. “Geliyor! Görünmez Adam! Arkamda! Tanrı aşkına! İmdat! İmdat! İmdat!”

“Kapılan kapatın!” dedi polis. “Kim geliyor? Olay ne?” Kapıya doğru gitti, kayışı çözdü, kapı çarparak kapandı. Amerikalı da diğer kapıyı kapadı.

“Bırakın içeriye gireyim,” dedi Marvel, ayakta sendeleyerek ve ağlayarak, ama defterleri elinden bırakmadan.

“Bırakın içeriye gireyim. Beni içerilerde ... bir yere kilitleyin. Peşimde olduğunu söylüyorum. Onu adattım. Beni öldüreceğini söyledi, öldürecek

de.”

“Güvendesin." dedi kara sakallı adam. “Kapı kapalı. Bütün bunlar da ne?"

“Bırakın içeriye giren m," dedi Marvel ve kapalı kapıya vurulan bir yumruk birden kapının titremesine neden olduğunda ve ardından dışarıdan hızlı hızlı kapıya vurulup, bağıran birinin sesi geldiğinde bir çığlık kopardı. “Hey,” diye bağırdı polis, “kim var orada?” Bay Marvel, çıldırmışçasma kapı gibi görünen panellerin üzerine atlamaya başladı. “Öldürecek beni... elinde bıçak gibi bir şey var. Tanrı aşkına!”

“İşte,” dedi barmen. “Buraya gel.” Barın küçük kapısını açtı. Kapıyı açmaları için dışardan gelen sesler yinelenirken, Bay Marvel barın arka tarafına doğru atıldı. “Kapıyı açmayın,” diye bağırdı. “Lütfen kapıyı açmayın. Nereye saklanacağım ben?” “Bu, bu Görünmez Adam demek!” diye sordu kara sakallı adam, bir elini arasında tutarak. “Sanınm onunla karşılaşma vaktimiz geldi.”

Birden hanın penceresi şangırdayarak indi ve dışandan bir çığlık ve sağa sola koşuşturan insanların sesleri duyuldu. Polis kanepenin üstünde dikilmiş, kapıda kimin olduğunu görebilmek için turna kuşu gibi boynunu uzatmış, dışarı bakıyordu. Kaşlarını kaldırarak kanepeden indi. “Bu o,” dedi. Barmen şimdi Bay Marvel’ın üzerine kilitlenmiş olan arka odanın kapısı önünde durup, kınlan pencereye baktı bir süre, sonra diğer iki adamın yanma geldi.

Birden her şey sessizleşmişti. “Keşke copum yanımda olsaydı,” dedi polis, kararsızca kapıya doğru giderek. “Kapıyı açtığımız anda, içeri dalar. Onu durdurmak imkânsız.”

“O kapıyı açmak için acele etme,” dedi kansız arabacı, endişeyle.

“Sürgüleri aç,” dedi kara sakallı adam, “içeri gelirse...” Elinde tuttuğu altıpatlan gösterdi.

“Olmaz,” dedi polis, “bu cinayettir.”

“Hangi ülkede olduğumu biliyorum,” dedi kara sakallı adam. “Bacaklarına sıkacağım. Sürgüleri aç.”

“O şey arkamda patlayacakken olmaz," dedi barmen, storların üzerinden boynunu uzatıp dışarı bakarken.

“Pekâlâ,” dedi kara sakallı adam, altıpatlarını elinde tutarak, çömeldi ve sürgüleri kendi açtı. Barmen, arabacı ve polis birbirlerine bakakalmışlardı.

“İçeri gel,” diye seslendi sakallı adam alçak sesle, geriye doğru çekilip, tabanca arkasında, sürgüleri açılmış kapıya bakarak. Kimse gelmedi, kapılar kapalı kalmaya devam etti. Beş dakika sonra ikinci bir arabacı dikkadice kafasını içeri uzattığında da, hâlâ bekliyorlardı, barın arka odasından endişeli bir yüz uzanıp, onları bilgilendirdi. “Hanın bütün kapıları kapalı mı?” diye sordu Marvel. “Arkaya dolanmıştır, girecek yer arıyordur. Şeytan kadar maharedidir o.”

“Aman Tanrım!” dedi koca gövdeli barmen. “Arka taraf! Kapılara dikkat edin! Bana bakın!..." Çaresizlikle etrafına bakındı. Arka odanın kapısı gürültüyle kapandı ve anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydular. “Avlu kapısı var, bir de özel kapı. Avlu kapısı...”

Bardan dışarı fırladı.

Bir dakika sonra elinde bir et bıçağı ile yeniden belirdi. “Avlu kapısı açıktı!” dedi ve o koca alt dudağı bir karış sarktı.

“Şimdi evin içinde olabilir!” dedi ilk arabacı.

“Mutfakta değil,” dedi barmen. “Orada iki kadın var ve elimdeki bu küçük biftek bıçağıyla her karışım taradım. Kadınlar da içeri girdiğini sanmıyorlar. Görmemişler...”

“Kapıyı kapadın mı?” diye sordu ilk arabacı.

“Artık kısa pantolonla dolaşmıyorum,” dedi barmen.

Sakallı adam altıpatlarını yerine soktu. Tam tabancasını sokarken de, barın küçük kapısı kapandı ve kilitlendiği duyuldu, sonra inanılmaz bir gümbürtüyle kapının kilidi çatırdadı ve arka odanın kapısı kırılarak açıldı. Marvel’ın yakalanmış bir tavşan yavrusu gibi ciyakladığını duydular ve yardımına koşmak için hemen barın üzerine doğru atıldılar. Sakallı adamın tabancası ateş aldı ve odanın arka tarafındaki ayna parıldayarak parçalara ayrıldı ve şıngırtılar arasında yere indi.

Barmen odaya girdiği anda Marvel’ı gördü, garip bir şekilde dertop olmuş, avluya ve mutfağa giden kapıya doğru sürükleniyordu. Barmen tereddüt ederken kapı hızla açıldı ve Marvel mutfağa çekildi, içeriden bir çığlık ve yere düşen tavaların tangırtılan duyuldu. Başı önüne eğilmiş, inatla ayak diremeye çabalayan Marvel, mutfak kapısına doğru çekildi ve kapının sürgüleri açıldı.

Sonra, şimdiye kadar barmeni geçmeye çalışmakta olan polis, arkasından bir arabacıyla birlikte, içeri daldı ve Marvel’ı yakasından sürüklemekte olan o görünmez elin bileğini yakaladı, sonra yüzüne bir yumruk yiyerek, sırt üstü yuvarlandı. Kapı açıldı, Marvel kapının arkasında kendine bir yer açabilmek için çılgınlar gibi çabalamaya başladı. Sonra arabacı bir şeyleri tuttu, “Yakaladım onu,” dedi. Barmenin kıpkırmızı elleri, görünmeyen adamı pençeleri arasına aldı. “İşte burada!” dedi barmen.

Yakayı kurtaran Bay Marvel birden yere düştü ve dövüşen adamların ayaklarının arasından sürünerek arkaya kaçmaya çalıştı. Dövüşenler kapının kenarına doğru yığıldılar. Görünmez Adam’ın sesi ilk kez duyulmuştu, polis ayağına basarken tiz bir çığlık atmıştı. Sonra öfkeyle bağırdı ve yumruklarını rüzgâr gibi savurmaya başladı. Arabacı birden haykırarak öne doğru büküldü ve Görünmez Adam’ın diyaframının altına doğru bir tekme attı. Mutfaktan barın arka odasına açılan kapı çarparak kapandı ve Bay Marvel’ın kaçışım gözlerden gizledi. Mutfaktaki adamlar da kendilerini bomboş havaya saldırıp, dövüşmeye çalışırken buldular.

“Nereye gitti?” diye bağırdı sakallı adam. “Dışarı mı?”

“Bu tarafa,” dedi polis, avluya çıkıp, orada durarak.

Bir kiremit parçası vızıldayarak kafasının yanından geçip gitti ve mutfak masasının üstündeki tabaklara çarparak parçalandı.

“Göstereceğim ona,” dedi kara sakallı adam ve birden polisin omzunun üzerinde çelik bir namlu parladı ve alacakaranlıkta kiremitin geldiği yere doğru birbiri ardına beş mermi patladı. Sakallı adam ateş ederken, elini yatay bir çizgi üzerinde hareket ettirmişti, böylece attığı mermiler dar avlunun içinde bir tekerleğin çubuklarından çıkan çizgiler gibi dağılmışlardı.

Bir sessizlik oldu. “Beş mermi,” dedi kara sakallı adam. “En iyisi budur. Dört as bir de joker. Biri gidip, bir fener getirsin, sonra gelin de bedenini arayalım.”

BÖLÜM 17

DOKTOR KEMP’ÎN ZİYARETÇİSİ

Tabanca sesleri onu yerinden kaldırıncaya kadar Doktor Kemp çalışma odasında yazı yazmaya devam etmişti. Tak, tak, tak, diye birbiri ardına gelmişti tabanca sesleri.

“Hey!” dedi Doktor Kemp, kalemini tekrar ağzına sokup, sesleri dinleyerek. “Burdock’ta tabanca sıkanlar da kim? Bu budalalar şimdi de neyin peşindeler?”

Güney tarafındaki pencereye gidip açtı ve pencereden sarkarak, aralarında çatıların ve avluların oluşturduğu simsiyah boşluklarla geceleyin kasabanın manzarasını oluşturan pencerelerin, boncuk taneleri gibi dizilmiş gaz lambalarının ve dükkânların ışıklarına baktı. “Tepenin dibinde biriken bir kalabalık var galiba,” dedi, “Kriketçiler’in yanında,” ve izlemeye devam etti. Sonra gözleri kasabanın üzerinden uzaklara, gemilerin ışıklarının yandığı ve iskelenin sapsarı ışıldayan bir mücevhere benzeyen küçük bir bahçe köşkü gibi pırıldadığı tarafa doğru kaydı, llkdördündeki ay batıdaki tepenin üzerinde asılı gibi duruyor ve yıldızlar da apaçık ve neredeyse tropikal bir parlaklıkta görünüyorlardı.

Zihninin geleceğin toplumsal şartlan üzerine uzak düşüncelere daldığı ve sonunda zaman boyutu[27] içinde kendini kaybettiği bir beş dakikadan sonra, Doktor Kemp içini çekerek kendine geldi, pencereyi kapattı ve tekrar yazı masasına döndü.

On kapının zili çaldığında bunun üzerinden bir saat kadar geçmiş olmalıydı. Tabanca seslerinden bu yana, arada bir düşüncelere dalarak, yavaş yavaş yazmaktaydı. Durup dinlemeye başladı. Hizmetçinin kapıyı açtığını duydu ve merdivenlerden onun ayak seslerinin gelmesini bekledi, ama hizmetçi yukarı gelmedi. “Neydi bu acaba?” dedi kendi kendine Doktor Kemp.

Çalışmasına geri dönmeye çalıştı, başaramadı, kalktı, çalışma odasından merdiven sahanlığına indi, zili çalmasından sonra, aşağıda holde beliren hizmetçiye tırabzanların üzerinden seslendi. “Mektup mu geldi?” diye sordu.

“Sadece zili çalıp kaçan çocuklar, efendim,” diye yanıtladı hizmetçi.

“Bu gece huzursuzum,” dedi kendi kendine. Çalışma odasına döndü ve bu kez kararlı bir şekilde çalışmasının başına geçti. Kısa bir süre yeniden sıkı bir şekilde çalışmaya başlamışa, odada saatin tiktaklarından ve abajurdan masaya düşen daire şekildeki ışığın tam ortasında hızla gidip gelen kaz tüyü kaleminin hafif cızırtılarından başka ses yoktu.

Doktor Kemp o geceki çalışmasını bitirdiğinde saat iki olmuştu. Kalktı, esnedi ve aşağıya yatak odasına indi. Susamış olduğunu fark ettiğinde, ceketini ve yeleğini çıkarmıştı bile. Bir mum alıp, bir şişe sodayla viski aramak için yemek odasına indi.

Doktor Kemp’in bilimsel araştırmaları onu çok gözlemci bir insan yapmıştı, holden geri dönerken, merdivenlerin başındaki paspasın yanında, döşeme muşambasının üzerinde koyu bir leke olduğunu fark etti. Yukarı çıkmaya devam etti, sonra birden aklına muşambadaki o lekenin ne olduğu sorusu takıldı. Anlaşılan bu bilinçaltında bir şeyleri harekete geçirmişti. Ne olursa olsun, elindekilerle geri dönüp hole geri gitti, sodayla viskiyi yere bıraktı ve eğilerek lekeye dokundu. Lekenin yapışkanlığının ve renginin kuruyan kan lekesininkine benzediğini fark etmek onu pek şaşırtmadı.

Sodayla viskiyi alıp, etrafına bakınarak ve kan lekesinin nereden çıktığını düşünerek, yeniden yukarıya döndü. Sahanlıkta bir şey gördü ve şaşkınlıkla donup kaldı. Kendi odasının kapı tokmağında da kan lekesi vardı.

Eline baktı. Eli tertemizdi, sonra kapının o çalışma odasından indiği zaman da açık olduğunu, bu yüzden de tokmağa zaten hiç dokunmadığını hatırladı. Hemen odasına daldı, son derece sakin, belki her zamankinden birazcık daha kararlı göründüğü söylenebilirdi. Merakla etrafta gezinen bakışlan, sonunda yatağa yöneldi. Yatak örtüsünün üzeri kan gölü gibi olmuştu, çarşaf da yırtılmıştı. Daha önce doğrudan tuvalet masasına yöneldiği için bunu fark etmemişti. Yatağın öbür tarafındaki yatak örtüleri sanki biraz önce birileri orada oturmuş gibi çökmüştü.

Sonra birinin yüksek sesle “Aman Tanrım!... Kemp!" dediğini duymuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Ama Doktor Kemp gaipten gelen seslere inanan türden biri değildi.

Çökmüş örtülere bakarak dikildi kaldı. O gerçekten birinin sesi miydi? Tekrar etrafına bakındı, ama örtüleri bozulmuş ve kan lekeleri ile kaplanmış yataktan başka bir şey dikkatini çekmedi. Sonra odanın içinde, lavabonun yanında belirgin bir hareket olduğunu duydu. Ne kadar iyi eğitimli olsalar da, herkesin içinde birtakım batıl inançlar kalır. Doktor Kemp de, “tırsmak” denen türden bir hissin her yanını kapladığını fark etti. Odanın kapısını kapadı, tuvalet masasına doğru ilerledi ve elindekileri masaya bıraktı. Birden, yerinde zıplayarak, kendisiyle lavabo arasında, yatak örtüsü kumaşından, halka şeklinde, kan lekeli bir sargının havada asılı durduğunu fark etti.

Şaşkınlıkla bu şeye bakakaldı. Bomboş bir sargıydı bu, düzgünce sarılmıştı, ama içi bomboştu. Sargıyı yakalamak için atılacaktı ki, koluna dokunan bir şey ve hemen yanında onunla konuşmaya başlayan bir ses onu durdurdu.

“Kemp!” dedi Ses.

“Ha?” dedi Kemp, ağzı bir kanş açık.

“Sakin ol,” dedi Ses. “Ben bir Görünmez Adam’ım.”

Kemp bir an bir şey söyleyemedi, sadece sargıya bakakalmıştı. “Görünmez Adam,” dedi Kemp.

“Ben bir Görünmez Adam’ım,” diye tekrarladı Ses.

Daha bu sabah alay edip, eğlendiği hikâye aklına geldi birden Kemp’in. O an için öyle çok korkmuş ya da çok şaşırmış bir hali yoktu. Ancak daha sonra bunun bir gerçek olduğunun farkına varabilmişti.

“Bütün bunların yalan olduğunu düşünmüştüm,” dedi. O anda aklını en çok meşgul eden şey, kafasında evirip çevirip durduğu sabahki tartışmalardı. “Üzerinde bir sargı mı var?” diye sordu.

“Evet,” dedi Görünmez Adam.

“Ah!” dedi, Kemp, sonra kendini toparladı. “Bana bak!” dedi. “Ama saçmalık bu. Bir numara olmalı.” Birden öne doğru bir adım attı, sargıya doğru uzattığı eli görünmez parmaklara dokundu.

Bu dokunuşu hissettiği anda geri çekildi, beti benzi atmıştı.

“Sakin ol, Kemp, Tanrı aşkına! Fena halde yardıma ihtiyacım var. Dur!”

Görünmez el kolunu yakaladı. Kemp, ele vurmaya çalıştı.

“Kemp!” diye bağırdı Ses. “Kemp! Sakin ol!” ve Kemp’in kolunu daha da sıkıca tutmaya başladı.

Çılgınca bir kurtulma arzusu, Kemp’in her yanını kaplamıştı. Sargılı kolun eli omzunu yakaladı ve birden onu yatağa doğru götürüp, sırt üstü yatağın üstüne fırlattı. Bağırmak için ağzını açtığı sırada, çarşafın kenarı dişlerinin arasına tıkıldı. Görünmez Adam zalimce boğazına sarılmıştı, ama kolları boştaydı. Kemp delicesine kollarını savurmaya ve tekme atmaya çalışmaya başladı.

“Mantıklı ol biraz, tamam mı?” dedi Görünmez Adam, kaburgalarına yediği ağır bir darbeye rağmen, Kemp’in kollarına yapışmaya çalışarak. “Tanrı aşkına! Bir dakika daha uğraşırsan çıldırtacaksın beni!”

“Kıpırdama, seni aptal!” diye bağırdı Görünmez Adam, Kemp’in kulağına.

Kemp bir dakika daha uğraştı, sonra hareketsiz kaldı. “Bağırırsan, suratını dağıtırım,” dedi Görünmez Adam, Kemp’in ağzındaki çarşafı çıkararak.

“Ben bir Görünmez Adam’ım. Bu ne saçmalık, ne de büyü. Gerçekten bir Görünmez Adam’ım. Ve bana yardım etmeni istiyorum. Seni incitmek istemiyorum, ama böyle çıldırmış bir köylü gibi davranmaya devam edersen, mecbur kalacağım. Beni hatırlamadın mı?... Griffin[28], University College'dan?[29] “Bırak beni de kalkayım,” dedi Kemp. “Olduğum yerde kalacağım. Bırak beni de, bir dakika nefes alayım.”

Kalkıp oturdu ve boğazını sıvazladı.

“Ben Griffin, University College’dan, kendimi görünmez yaptım. Ben sadece görünmez olmuş normal bir adamım, tanıdığın bir adam.”

“Griffin?” dedi Kemp.

“Griffin,” diye yanıtladı Ses, “Senin alt döneminden, neredeyse albino[30] sayılabilecek, 1.83 boyunda, yapılı, pembeli beyazlı bir yüzü ve kırmızı renkli gözleri olan bir öğrenci ... kimya madalyasını kazanan.”

“Kafam karıştı,” dedi Kemp. “Beynim kazan gibi oldu. Bunun Griffin’le ne ilgisi var?”

“Ben Griffin’im.”

Kemp düşündü. “Bu korkunç,” dedi. “Ne tür bir şeytanlık bir adamı görünmez yapabilir ki?”

“Şeytanlık değil bu. Yeterince makul ve anlaşılır bir süreç...” “Bu korkunç!” dedi Kemp. “Ne halt ettin de...?”

“Yeterince korkunç zaten. Bir de yaralıyım, acı içindeyim ve yorgunum. Ah Tanrım! Kemp, bir insanlık yap. Sakin ol. Bana biraz yiyecek içecek ver ve bırak şurada oturayım.”

Kemp, odanın içinde hareket eden sargıyı izledi, sonra hasır bir sandalyenin yerde sürüklenerek geldiğini ve yatağın kenarında durduğunu gördü. Sandalye gıcırdadı, oturacak yeri de yarım santim kadar içe çöktü. Kemp gözlerini ovalayıp, tekrar boynunu sıvazladı. “Bu hayaletlerden de beter,” deyip kendi kendine ve salakça güldü.

“Bu daha iyi. Şükürler olsun, akim başına geliyor biraz!” “Ya da gidiyor,” dedi Kemp, parmaklarının tersiyle gözlerini ovuşturarak.

“Bana bir viski ver. Öleceğim neredeyse.”

“Öyle görünmüyordu. Neredesin? Kalkarsam sana çarpar mıyım? Orada! Tamam. Viski? Burada. Nereden vereyim sana bunu?”

Sandalye gıcırdadı ve Kemp kadehin elinden alındığını hissetti. Kadehi bırakmak için çabalaması gerekti, içgüdüleri buna izin vermemekte diretiyordu. Kadeh sandalyenin oturacak kısmının ön kenarının yarım metre kadar üstünde havada dengede kaldı. Sonsuz derecede bir şaşkınlıkla bardağa bakakaldı. “Bu... bu ipnotizma olmalı. Bana senin görünmez olduğunu telkin etmiş olmalısın.”

“Saçmalık,” dedi Ses.

“Bu çılgınlık.” ,

“Beni dinle.”

“Bu sabah katiyetle ispatladım ki,” diye başladı Kemp, “görünmezlik diye bir şey...”

“Sen ne ispatladığım boş ver! Açlıktan ölüyorum,” dedi Ses, “ve hava ... elbiseleri olmayan bir adam için soğuk sayılır.” “Yiyecek mi istiyorsun?" dedi Kemp.

Viski kadehi havada kendi kendine eğildi. “Evet,” dedi Görünmez Adam, bardağı yavaşça yere bırakarak. “Sabahlığın var mı?”

Kemp alçak sesle bir şeyler söylendi. Bir gardıroba gitti ve donuk kırmızı renkte bir sabahlık çıkardı. “Bu olur mu?” diye sordu. Sabahlık elinden alındı. Bir an için havada gevşekçe asılı kaldı, sonra esrarengiz bir şekilde çırpındı, sonra dimdik durdu ve adetlere uygun bir şekilde kendi kendinin düğmelerini bağlayarak sandalyesine oturdu. “İç çamaşırı, çorap, terlik iyi

olur,” dedi Görünmeyen, ters bir şekilde. “Bir de yemek.”

“Ne istersen. Ama bu hayatım boyunca gördüğüm en çılgınca şey!”

Çamaşırlar için çekmecelerini karıştırdı, sonra da kilerde ne olduğuna bakmak için aşağı kata indi. Birkaç soğuk pirzola ve biraz ekmekle döndü, küçük bir masa çekti ve getirdiklerini konuğunun önüne yerleştirdi. “Bıçağı boş ver,” dedi konuğu ve bir pirzola parçası havada asılı kalırken, ısırık sesleri duyuldu.

“Görünmez ha!” dedi Kemp, yatak odasındaki sandalyelerden birine otururken.

“Bir şeyler yemeden önce hep üstüme başıma bir şeyler giymeyi seviyorum,” dedi Görünmez Adam, dolu bir ağızla, oburca tıkınarak. “Tuhaf bir istek!”

“Umarım bileğin iyidir,” dedi Kemp.

“Emin olabilirsin,” dedi Görünmez Adam.

“Hayatımda hiç bu kadar tuhaf ve acayip bir şey görmedim...”

“Kesinlikle. Ama kolumu sarmak için senin evine dalmak zorunda kalmam da tuhaf. Talihimin döndüğü ilk olay. Her neyse, bu gece bu evde kalmaya kararlıydım. Buna dayanmak zorundasın! iğrenç bir pislik,

çarşafların üstündeki kanım, değil mi? Bayağı göl gibi olmuş orası. Pıhtılaştıkça görünür hale geliyor, demek. Üç saattir içerideyim.”

“Ama nasıl yapıyorsun bunu?” diye başladı meraktan patlamak üzereymiş gibi bir sesle, “iyice aklım kanştı! Bütün bu olay... başından sonuna mantıksız.”

“Epey mantıklı,” dedi Görünmez Adam. “Kesinlikle mantıklı.”

Uzanıp, viski şişesini aldı. Kemp içkiyi gövdesine indiren sabahlığa bakakaldı. Sabahlığın sağ omzundaki bir yırtıktan içeri giren bir mum ışığı hüzmesi, sol kaburgaların altında ışıklı bir üçgen oluşturuyordu. “O tabanca atışları da neydi?” diye sordu. “Niye ateş etmeye başladılar?”

“Aptal adamın biri vardı -bir tür suç ortağım gibi bir şey, lanet herif!- paramı çalmaya kalktı. Çaldı da.”

“O da görünmez mi?”

“Hayır.”

“Ee?”

“Bütün bunları anlatmadan önce bir şeyler daha yiyemez miyim? Karnım aç, canım yanıyor. Sen de kalkmış benim hikâye anlatmamı istiyorsun!”

Kemp ayağa kalktı. “Sen de ateş etmedin ya?” diye sordu. “Ben etmedim,” dedi konuğu. “Daha önce hiç görmediğim aptalın teki rastgele ateş etti. Çoğu korkmuştu. Hepsi birden benden korkmuşlardı. Lanet herifler! Bana bak... Yiyecek daha fazla bir şeyler istiyorum, Kemp.”

“Aşağıda yiyecek ne kalmış bir bakayım,” dedi Kemp. “Korkarım, pek fazla bir şey kalmadı.”

Yemeğini bitirdikten sonra, sağlam da bir yemek yemişti, Görünmez Adam bir puro istedi. Kemp daha bir bıçak bulamadan, puronun ucunu vahşice ısırdı, üstteki yaprak gevşeyince de bir küfür savurdu. Onu puro içerken görmek tuhaf bir şeydi, döne döne çıkan dumanı dışarı verirken, ağzı, boğazı, yutağı ve burun delikleri görünür hale geliyordu.

“Be hey mübarek tütün!” dedi, iyi bir nefes çekip püfleyerek. “Sana rastladığım için şanslıyım, Kemp. Bana yardım etmelisin. Tam şu anda sana

toslamam büyük şans! Lanet olasıca bir belanın içine düştüm. Sanırım, delirdim. Başıma gelen bütün o şeyler! Ama daha seninle bir şeyler yapacağız. Bak söyleyeyim...”

Kendine biraz daha viski ve soda koydu. Kemp ayağa kalktı, etrafına bakındı, sonra misafir odasından kendine bir bardak aldı geldi. “Biraz garip... ama sanırım bir şeyler içebilirim.” “Pek değişmemişsin Kemp, bu bir düzine yıldan sonra bile. Siz iyi adamlar değişmiyorsunuz. Sakin ve yöntemlisiniz, ama ilk şoku atlattıktan sonra. Bak sana ne diyeceğim. Beraber çalışacağız!”

“Ama bütün bunları nasıl becerdin?” dedi Kemp. “Nasıl bu hale geldin?”

“Tanrı aşkına, bırak da huzur içinde biraz tüttüreyim! Sonra anlatmaya başlayacağım.”

Ama hikâye o gece anlatılmadı. Görünmez Adam’ın bileği acımaya başlamıştı, ateşlenmişti, bitkindi ve dönüp dolaşıp tepeden aşağı Marvel’ı kovalayışı ve handaki kavga hakkında kara kara düşünmeye başlıyordu. Marvel hakkında parça parça bir şeyler söyledi, puroyu daha hızlı içmeye başladı, sesi gittikçe öfkeleniyordu. Kemp ne yapabileceğini anlamaya çalışıyordu.

“Benden korkmuştu, benden korktuğunu görebiliyordum,” dedi Görünmez Adam üst üste birçok kez. “Beni atlatmaya kalktı... hep bunu planlıyordu zaten! Ne salakmışım!”

“İt herif! ”

“Onu öldürebilirdim...”

“Parayı nereden buldun?” dedi Kemp birden.

Görünmez Adam bir an sustu kaldı. “Sana bu gece anlatamam,” dedi.

Birden inledi ve görünmez başını görünmez ellerinin üstüne yaslayarak öne doğru yattı. “Kemp,” dedi, “Neredeyse üç gündür hiç uyumadım, bir iki saatlik uyuklamalar dışında. Bir an önce uyusam iyi olur.”

“Şey, benim odamı al, bu odayı al.”

“Ama nasıl uyuyabilirim ki? Uyursam... o kaçacak. Uf! Ne fark eder ki?”

“O kurşun yarası nasıl?” diye sordu Kemp, birden.

“Bir şey yok, sadece sıynk ve biraz kan. Ah, Tanrım! Nasıl uykum var!”

“Niye uyumuyorsun?”

Görünmez Adam, Kemp’e bakıyormuş gibi döndü. “Çünkü özellikle arkadaşlarım tarafından yakalanmak pek hoşuma gitmez.”

Kemp ürkerek yerinde sıçradı.

"Ne aptalım!” dedi Görünmez Adam, gösterişli bir şekilde masava vurarak. "Fikri kafana ben soktum.”

BÖLÜM 18

GÖRÜNMEZ ADAM UYUYOR

Ne kadar bitkin ve yaralı olsa da, Görünmez Adam Kemp’in, onun özgürlüğüne saygı göstereceğine dair verdiği sözü kabul etmek istemedi. Yatak odasının iki penceresini de inceledi, storları açtı ve Kemp’in oradan kaçmasının mümkün olabileceğine dair söylediklerini teyit etmek için sürgülü pencereleri kaldırdı. Dışarıda gece çok sessiz ve sakindi, yeniay yaylaların üzerinde doğmak üzereydi. Bunların da birer özgürlük garantisi olabilecekleri konusunda kendini tatmin etmek için, yatak odasının ve iki giyinme odasının kapılarının anahtarlarını da kontrol etti. Sonunda tatmin olduğunu açıkladı. Şöminenin kiliminin üzerinde durdu, o sırada Kemp bir esneme sesi duydu.

“Kusura bakma,” dedi Görünmez Adam, “yaptıklanmı bu gece anlatamazsam. Ama çok yorgunum. Bu çok tuhaf, şüphesiz. Korkunç! Ama inan bana Kemp, iddialarına rağmen bu son derece mümkün olan bir şey. Bir keşif yaptım. Bunu kendime saklamak niyetindeydim. Yapamayacağım. Bir ortağım olması gerekiyor. Ve sen... seninle öyle yapabiliriz... Ama, yarın. Şimdiyse, Kemp, uyumazsam ölecekmişim gibi geliyor.”

Kemp başı olmayan elbise parçasına bakarak odanın ortasında dikilip kalmıştı. “Sanırım şimdi seni yalnız bırakmam gerekiyor,” dedi. “Bu... inanılmaz. Şu olan üç şeye bak, bütün önyargılarımı yerle bir ettiler, çılgına

dönebilirim. Ama hepsi gerçek! Senden öğrenebileceğim başka bir şey daha yok mu?” “Sadece iyi geceler dile,” dedi Griffin.

“İyi geceler,” dedi Kemp ve görünmez bir elle tokalaştı. Yan yan kapıya doğru gitti. Birden sabahlık ona doğru yürüdü.

“Anla beni!” dedi sabahlık. “Bana engel olmaya ya da yakalamaya çalışmak yok! Yoksa...”

Kemp’in ifadesi biraz değişti. “Sana söz verdiğimi sanıyordum.” dedi.

Kemp kapıyı arkasından yavaşça kapadı, hemen ardından anahtar ona doğru döndü. Sonra yüzünde kıpırtısız bir şaşkınlık ifadesiyle orada dikilirken, içeriden hızlı ayak sesleri giyinme odasının kapısına doğru geldi ve o kapı da kilitlendi. Kemp elini alnına vurdu. “Rüya mı görüyorum? Bütün dünya mı çıldırdı... yoksa ben mi?”

Güldü ve elini kilitli kapının üstüne koydu. “Kendi yatak odamdan kovuldum, hem de bariz bir saçmalık tarafından!” dedi kendi kendine.

Merdivenlerin başına doğru yürüdü, sonra geri döndü ve kilitli kapılara baktı. “Bu gerçek,” dedi kendi kendine. Parmaklarıyla hafifçe morarmaya başlayan boynuna dokundu, “inkâr edilemeyecek bir gerçek.”

“Ama...”

Ümitsizce başını salladı, döndü ve aşağı indi.

Yemek odasının lambasını yaktı, bir puro çıkardı ve bir şeyler mırıldanarak odada volta atmaya başladı. Arada bir kendi kendine tartışmaya başlıyordu.

“Görünmez!” dedi.

“Görünmez bir hayvan diye bir şey var mı? Denizde, evet. Binlerce! Milyonlarca! Bütün o larvalar, bütün o küçük naupliuslar ve tomarialar[31], bütün o mikroskobik yaratıklar, deniz anaları. Denizde görünürden çok görünmeyen şey var! Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Göllerde de! Bütün o tatlı su yaratıkları... renksiz, yarı şeffaf pelte zerrecikleri! Ama havada? Hayır!”

“Olamaz.”

“Ama yine de, niye olmasın?”

“Bir insan camdan da olsa, yine görünür olurdu.”

Düşünceleri birbirine girmeye başlamıştı. İçilen üç puronun dumanı görünmez mi oluyordu, yoksa o daha konuşmaya başlamadan halının üzerinde beyaz bir küle mi dönüşüyordu? Sonrasında düşünceleri sadece bir sayıklamaya dönüşmüştü. Döndü, odadan çıktı ve küçük muayene odasına gidip, oradaki gaz lambasını yaktı. Burası küçük bir odaydı, çünkü Dr. Kemp yaşamını muayene ücretlerinden kazanmıyordu ve içeride o günün gazeteleri vardı. Sabahki gazete darmadağınık açılmış ve bir tarafa atılmış duruyordu. Gazeteyi kaptı, arkasını çevirdi ve Port Stowe’daki denizcinin Bay Marvel’a öylesine bin bir zahmetle heceleye heceleye okuduğu “Iping’den Tuhaf bir Hikâye” makalesinin başlığını okudu. Kemp makaleye hızla bir göz attı.

“Sargılar içinde!” dedi Kemp. “Kılık değiştirmiş! Gizleniyor! ‘Kimse onun bu talihsizliğinin farkında değildi.’ Bu lanet herifin numarası ne acaba?”

Gazeteyi elinden bıraktı, ama gözleri hâlâ aranmaya devam ediyordu. “Ah!” diyerek hâlâ geldiği zamanki gibi katlı duran *St. James’ Gazette*’ye doğru atıldı. “Şimdi doğru bir şeyler öğrenebiliriz,” dedi Dr. Kemp. Gazeteyi yırtarcasma hızla açtı, şimdi önünde bir çift sütun duruyordu. Başlık “Sussex’te Bir Köy Toptan Çıldırdı” diyordu.

“Aman Tanrım!” dedi Kemp, hevesle, bizim daha önce anlatmış olduğumuz, önceki öğleden sonra İping’de meydana gelen olaylar hakkında pek de olaylara inanmayan bir dille yazılmış bir makaleyi okumaya başlayarak. Sayfanın üst kısmında sabah gazetesindeki haber yeniden basılmıştı.

Haberi tekrar okudu. “Sağa sola saldırarak sokaklarda koşuşturdu. Jaffers baygın. Bay Huxter büyük acı içinde... hâlâ ne gördüğünü anlatabilecek durumda değil. Papazın üzücü bir şekilde küçük düşürülmesi. Dehşetten yataklara düşen kadınlar! Paramparça pencereler. Bu olağanüstü hikâye muhtemelen uydurma. Ama basmamazlık edemeyeceğimiz kadar iyi... *cum grano\"*[32]

Gazeteyi bırakıp, boş boş önüne bakmaya başladı. “Muhtemelen uydurma!”

Sonra tekrar gazeteyi kaptı ve bütün meseleyi bir kez daha okudu. “Ama şu serseri ne zaman ortaya çıkıyor ki? Ne halt yemeye bir serserinin peşinde koşuşturuyordu ki?”

Birden ameliyat masasının üzerine çöktü. “Sadece görünmez değil bu adam,” dedi, “deli de! Cani!”

Şafağın soluk aydınlığı yemek odasının lamba ışığına ve sigara dumanlarına karıştığında, Kemp hâlâ bu akıl almaz olayı anlamaya çalışarak, odanın içinde volta atıyordu.

Baştan aşağı heyecan içinde olduğundan uyku tutmamıştı. Uykulu uykulu alt kata inen hizmetçileri onu orada bulmuşlar ve daha çok, fazla çalışmaktan böyle hastalıklı bir hale düştüğünü düşünmüşlerdi. Kemp hizmetçilerine tuhaf da olsalar, son derece açık talimatlar vererek onlardan tepe köşkündeki çalışma odasında iki kişilik bir kahvaltı hazırlamalarını ve bodrum katıyla zemin katının dışına çıkmamalarını istemişti. Sonra sabah gazetesi gelene kadar yemek odasını arşınlamaya devam etmişti. Gazetede yazılanlar, önceki akşamın haberlerinin doğrulanması ve Port Burdock’taki başka bir çarpıcı hikâyenin son derece kötü bir şekilde anlatıldığı bir yazı dışında sadece laf kalabalığından ibaretti. Bu son hikâye, Kemp’in Şen Kriketçiler’de olanlar ve Marvel ismi hakkında bir fikir edinebilmesini sağlamıştı. “Beni yirmi dört saat boyunca zorla yanında tuttu,” diye tanıklıkta bulunuyordu Marvel. Iping hikâyesine de, özellikle köyün telgraf hattının kesilmiş olması gibi birtakım küçük ayrıntılar eklenmişti. Ama Görünmez Adam’la serseri arasındaki ilişkiyi ortaya çıkaracak hiçbir şey yoktu, çünkü Bay Marvel ne o üç defter, ne de ceplerine doldurduğu paralar hakkında bilgi vermişti. Hikâyeye şüpheyle yaklaşan anlatım tarzları artık ortadan kaybolmuştu ve bir gazeteci ve muhabir sürüsü çoktan olayı dikkatle incelemeye başlamışlardı.

Kemp haberin her bir parçasını tek tek okumuş, sonra da hizmetçisini bulabildiği bütün sabah gazetelerini alıp gelmesi için dışarı yollamıştı. Sonra bu gazeteleri de bir nefeste okuyup bitirmişti.

“Gerçekten de görünmez bu adam!” dedi. “Öfkesi de gittikçe çılgınlığa dönüşüyor gibi! Ya yapabilecekleri! Ya yapabilecekleri! Hem de üst katta kuş gibi özgür yatıyor. Ne halt edeceğim şimdi ben?”

“Mesela şey yapsam vefasızlık etmiş olur muyum...? Hayır.” Köşedeki üstü darmadağınık duran küçük masanın yanma gitti ve bir not yazmaya başladı. Notun yansını yazmışken onu yırtıp attı ve yeni bir not yazdı. Yazdıklarını tekrar okuyup, üzerinde biraz düşündü. Sonra bir zarf aldı ve üzerine adres olarak “Colonel Adye, Port Burdock” yazdı.

Görünmez Adam tam da Kemp bunu yaparken uyandı. Öfkeyle uyanmıştı; gelecek herhangi bir sese kulak kabartmakta olan Kemp, birden onun pıtır pıtır ayak seslerinin yukarıdaki yatak odasında gezinmeye başladığını duydu. Sonra bir sandalyenin devrildiği ve lavabonun üzerindeki bardağın kırıldığı duyuldu. Kemp yukarı kata fırladı ve sabırsızca kapıyı çalmaya başladı.

BÖLÜM 19

BAZI İLK PRENSİPLER

“Sorun ne?” diye sordu Kemp, Görünmez Adam onu içeri aldığında.

“Hiçbir şey,” oldu yanıt.

“İyi ama Tanrı’nın cezası! Ya o şangırtı?”

“Kendimi kaybetmişim,” dedi Görünmez Adam. “Bu kolun böyle olduğunu unutmuşum, acıdı.”

“Sen de böyle şeylere yatkın sayılırsın.”

“Öyleyim.”

Kemp odanın öbür tarafına giderek, kınk cam parçalarını topladı. “Dışarıda senin hakkındaki her şeyi öğrenmişler,” dedi Kemp, elinde cam parçalarıyla dikilerek, “Iping’de olan bitenleri ve tepenin dibindekileri. Dünya görünmez vatandaşından haberdar. Ama kimse senin burada olduğunu bilmiyor.” Görünmez Adam bir küfür savurdu.

“Sırrın ortaya çıktı. Anladığım kadarıyla bu bir sırdı. Şimdi ne planladığını bilmiyorum, ama elbette sana yardım etmek için can atıyorum.”

Görünmez Adam yatağa oturup kaldı.

“Yukarıda kahvaltı hazır,” dedi Kemp, mümkün olduğunca sakin bir şekilde konuşmaya çalışarak, tuhaf konuğunun istekli bir şekilde kalktığını görmek de onu memnun etmişti. Kemp tepe köşküne çıkan dar merdivenler boyunca önden giderek yolu gösterdi.

“Başka bir şey yapmadan önce,” dedi Kemp, “bu senin görünmezlik meselen hakkında birkaç şey daha öğrenmek istiyorum.” Önemli bir şeyler konuşacak bir adam havasıyla, sinirli sinirli pencereden dışarıya bir göz attıktan sonra oturmuştu. Griflin’in kahvaltı masasında oturduğu yere doğru baktıkça -mucizevi bir şekilde havada duran bir sofra peçetesiyle görünmeyen dudaklarını silen, başsız ve elsiz bir sabahlık vardı karşısında- bütün bu olayın makuliyeti hakkmdaki şüpheleri zihninin içinde bir yanıp bir sönüyordu.

“Yeterince basit ve yeterince de anlaşılır,” dedi Griffin, peçeteyi bir kenara koyup, görünmeyen başını görünmeyen eline yaslayarak.

“Şüphesiz, senin için öyledir, ama...” diye güldü Kemp.

“Şey, evet; başta bana da çok şaşırtıcı gelmişti, şüphesiz. Ama şimdi, yüce Tanrım!... Ama daha seninle çok muhteşem şeyler yapacağız! Bu olayla ilk kez Chesilstowe’da karşılaştım.”

“Chesilstowe?”

“Londra’dan aynldıktan sonra oraya gitmiştim. Tıbbı bırakıp, fiziğe geçtiğimi biliyorsun değil mi? Hayır. Şey, öyle yaptım. Işık... beni büyülüyordu.”

“Ah!”

“Optik yoğunluk! Bütün bu mesele bulmacalardan oluşan bir ağ gibi... çözümlerin içinde ulaşılmaz bir şekilde parıldadığı bir ağ gibi. Daha yirmi ikisinde ve bilim aşkı ile dolu bir adam olarak dedim ki, “Hayatımı buna adayacağım. Buna değer.” Yirmi ikisindeyken ne kadar aptal adamlar olduğumuzu hatırlıyor musun?”

“O zaman mı aptaldık, şimdi mi aptalız?” dedi Kemp.

“Sanki Bilgi insanı tatmin edebilirmiş gibi!”

“Ama çalışmaya başladım... köle gibi hiç durmadan. Çalışmaya ve bu konu üstünde düşünmeye başlayalı daha altı ay kadar olmuştu ki, ağın deliklerinden birinin arasından bir ışık ... kör edici bir ışık sızdı! Pigmentler ve ışığın kırılmasıyla ilgili genel bir kural... bir formül, dört boyutu da içeren geometrik bir ifade bulmuştum. Aptallar, sıradan insanlar, hatta sıradan matematikçiler böyle genel bir ifadenin bir moleküler

fizik öğrencisi için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezler.

O defterlerde -o serserinin sakladığı defterlerde- mucizeler, harika şeyler var! Ama bu daha bir yöntem değildi, bu sadece bir yönteme, sayesinde maddenin başka hiçbir özelliğini değiştirmeden -sadece bazı durumlarda rengini değiştirerek- bir malzemenin, katı ya da sıvı olsun, havaya göre -pratik amaçlar söz konusu olduğunda doğal olarak havaya göre- olan kınlma katsayısını düşürmeyi mümkün kılacak bir yönteme ulaşmayı sağlayabilecek bir fikirdi.”

“Üff!” dedi Kemp. “Acayip! Ama hâlâ tam anlayamadım ... böylece bir mücevheri değersiz bir taşa çevirebileceğini anlayabilirim, ama bir insanın görünmez olması bunun çok ötesinde bir şey.”

“Kesinlikle,” dedi Griffin. “Ama şunu düşün: Görünürlük, görünür cisimlerin ışığın içinde hareketlerine bağlıdır. Bir cisim ışığı ya emer ya yansıtır ya da kırar, ya da bunların hepsini birden yapar. Ne emer, ne yansıtır ne de kırarsa, kendisi görünür olamaz. Şeffaf olmayan kırmızı bir kutuyu örneğin, rengi ışığın bir kısmını emip, geri kalanını, kırmızı kısmının tümünü sana yansıttığı için görürsün. Eğer ışığın herhangi bir kısmını emmeyip, hepsini birden yansıtsa, o zaman pınl pırıl parlayan, bembeyaz bir kutu olurdu. Gümüş! Elmas bir kutu ne ışığın büyük bir kısmını emecek, ne de üst yüzeyinden yansıtacak, ama ışık orada burada, yüzeyler nerede uygun gelirse oralarda kırılacak ya da yansıyacak, böylece elde edeceğin parlayan yansımalar ve geçirgenliklerden oluşan pınl pınl bir görüntü, ışığın iskeletine benzeyen bir şey olacaktır. Cam bir kutu, elmas kadar parlak ya da o kadar açıkça görünür olmayacaktır, çünkü daha az kırılma ve yansıma olacaktır. Anladın mı bunu? Belirli bazı bakış açılarından camın arkasını son derece açık bir şekilde görmen mümkün olacaktır. Bazı cam çeşitleri diğerlerinden daha görünür olacaktır, kristal bir kutu normal camdan daha parlak olacaktır. Çok ince normal camdan

yapılmış bir kutuyu, az ışıkta görmek çok zor olacaktır, çünkü neredeyse hiç ışık emmeyecek ve çok azını yansıtıp, kıracaktır. Ve eğer normal beyaz camdan bir levhayı suyun içine koyarsan, hele bir de levhaya sudan daha yoğun bir sıvının içine koyarsan neredeyse tamamıyla gözden kaybolacaktır, çünkü sudan cama geçen ışık çok az miktarda kırılıp, yansıyacaktır ya da aslında hiçbir şekilde etkilenmeyecektir. Aynı havaya sıktığın havagazında ya da hidrojende olduğu gibi görünmez olacaktır. Üstelik kesinlikle aynı nedenden!"

"Evet," dedi Kemp, "bu basit bir akıl yürütme."

"Ve doğru olduğunu bildiğin bir başka gerçek daha var. Bir cam levhayı parçalarsan, ve döverek toz haline getirirsen, havadayken çok daha görünür hale gelir; şeffaf olmayan beyaz bir toza dönüşür, Bunun nedeni toz haline getirme işleminin, camın yansıma ve kırılmaların olduğu yüzeylerinin sayısını arttırmasıdır. Cam levhada sadece iki yüzey vardır, tozda ise ışık, içinden geçtiği her cam parçacığında yansımaya ya da kırılmaya uğrar ve çok azı tozun içinden geçip gidebilir. Ama eğer beyaz toz haline gelmiş cam suya konursa, anında gözden kaybolur. Toz haline getirilmiş camla suyun kırılma katsayıları neredeyse aynıdır, yani ışık birinden ötekine geçerken çok az kırılmaya ya da yansımaya uğrar.

"Camı kendisininkine yakın bir kırılma katsayısına sahip bir sıvının içine koyarak görünmez hale getiriyorsun; saydam bir cisim nerdeyse aynı kırılma katsayısına sahip herhangi bir ortama konduğunda görünmez oluyor. Ve bir saniye daha düşünürsen, eğer kırılma katsayısı havanınkiyle aynı hale getirilirse, cam tozunun havanın içinde de gözden kaybolmasının sağlanabileceğini göreceksin, çünkü o zaman ışık camdan havaya geçerken kırılma ya da yansıma olmayacaktır."

"Evet, evet," dedi Kemp. "Ama bir insan cam tozu değildir!" "Hayır," dedi Griffin. "Daha saydamdır!"

"Saçma!"

"Bunu bir doktor söylüyor ha! İnsan nasıl da unutuveriyor! On yılda gördüğün fiziği unuttun gitti mi? Saydam olup da, öyle görünmeyen şeyleri bir düşünsene. Örneğin, kâğıt saydam liflerden yapılmıştır ve beyaz ve ışık geçirmez olmasının nedeni, tam da cam tozunun beyaz ve ışık geçirmez

olma nedeninin aynısıdır. Beyaz kâğıdı yağla, parçacıklar arasındaki boşluklan yağla doldur, böylece yüzeylerde olanın dışında kmlma ya da yansıma olmayacaktır ve cam kadar saydam hale gelecektir. Üstelik sadece kâğıt değil, pamuk lifi, keten lifi, yün lifi, ağaç lifleri ve kemikler, Kemp; et, saç, tırnaklar ve sinirler, Kemp; aslında kanının kırmızısı ve saçının siyah pigmenti dışında bir insanın bütün bedeni saydam, renksiz dokulardan oluşmaktadır. Azıcık bir şeydir birbirimizi görmemizi sağlayan. Bir canlının liflerinin büyük kısmı sudan daha az saydam değildir.''

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Kemp. “Elbette, elbette ya! Daha dün gece deniz larvalarını ve denizanalarını düşünüyordum!”

“İşte şimdi beni anladın! Londra’dan ayrıldıktan bir yıl sonra, yani altı yıl önce bütün bildiklerim ve aklimdakiler de bu kadardı. Ama bunlan kendime saklamıştım. Çalışmamı korkunç dezavantajlar içinde yapmak zorundaydım. Hocam Oliver, bilimsel bir hayduttu, doğuştan gazeteci, fikir hırsızı bir adamdı, sürekli beni gözlüyordu! Bilim dünyasındaki o sahtekârlıklar sistemini de bilirsin. Kesinlikle çalışmamı yayınlayıp, benim kazandığım başarıya paylaşmasına izin vermeyecektim. Çalışmaya devam ettim. Formülümü bir deneye, bir gerçeğe dönüştürmeye gittikçe daha fazla yaklaşıyordum. Hiçbir Tanrı kuluna söylememiştim, çünkü çalışmamı dünyaya gürültülü bir şekilde sunmaya, bir anda ünlü olmayı istiyordum. Pigmentlerin belirli boşluklan nasıl dolduracağı sorusunu ele aldım. Ve birden, kasıtlı olarak değil de kazayla, fizyoloji ile ilgili bir keşif yaptım.”

“Evet?”

“Kanın kırmızı rengini veren maddenin, beyaz -yani renksiz- hale getirilebileceğini ve sahip olduğu bütün fonksiyonları gerçekleştirmeye devam edebileceğini biliyorsun!”

Kemp kuşkulu bir şaşkınlıkla haykırdı.

Görünmez Adam kalkıp, küçük çalışma odasının içinde dolanmaya başladı, “istersen haykırabilirsin. O geceyi hatırlıyorum. Gece geç saatlerdi -gündüzleri esneyip duran, aptal öğlencilerle uğraşmak zorunda kalıyordum- ve o sıralar bazen şafağa kadar çalışıyordum. O fikir birdenbire, mükemmel ve tastamam bir şekilde aklıma geldi. Yalnızdım, laboratuvar sessizlik içindeydi, yukarıdaki ışıklar sessizce pırıl pırıl

yanıyorlardı. Bütün önemli anlanmda hep yalnız olmuşumdur. ‘Bir hayvanı... bir dokuyu... saydam hale getirebilirsin! Görünmez yapabilirsin! Sadece pigmentler dışında her şeyi. Ben görünmez olabilirim!’ dedim kendi kendime, birden böyle bir bilgiye sahip bir albino olmanın ne demek olduğunun farkına vararak. Bu karşı konulamaz bir duyguydu. Yapmakta olduğum filtreleme işlemini bıraktım, gidip, o büyük pencereden yıldızlara baktım. ‘Ben görünmez olabilirim!’ diye tekrarladım.

“Bunu yapmak büyünün bile ötesine geçmek olacaktı. Ve ben, içimde hiçbir şüphe olmadan, bir insan için görünmezliğin sağlayabileceği bütün şeylerle, gizem, güç ve özgürlükle dolu o muhteşem düşe bakıyordum. Sakıncalarını aklımdan bile geçirmiyordum. Bir düşünsene! Ben... bu kılıksız, yoksul, bir taşra kolejinde aptallara ders veren, oraya sıkışıp kalmış yardımcı öğretmeni, birden bu düşteki insana dönüşebilirdim. Soruyorum sana Kemp, sen olsaydın, başka herhangi biri olsaydı kendini bu araştırma bağlayıp kalır mıydı? Üç yıl boyunca çalışıp üstesinden gelmeyi başardığım her zorlu dağın zirvesinde yeni bir dağ görünüyordu. Sonu gelmeyen ayrıntılar! Ve insanı çileden çıkaranlar... sürekli seni gözleyen bir profesör, bir taşra profesörü. ‘Şu senin çalışmayı ne zaman yayınlayacaksın?’ diye sorup duruyordu sonu gelmeksizin. Ve o öğrenciler,

kasıntılı yaratıklar! Üç yıl boyunca çektim...

“Ve üç yıl gizlilik içinde, beni çileden çıkaranlara katlanarak çalıştıktan sonra, tamamlamamın imkânsız olduğunu fark ettim... imkânsızdı.”

“Neden?”

“Para,” dedi Görünmez Adam ve tekrar pencereye gidip, dışarıyı izlemeye başladı.

Sonra birden geri döndü. “Moruğu soydum... babamı soydum.

“Para onun değildi ve o da kendini vurdu.”

BÖLÜM 20

GREAT PORTLAND STREETTEKİ EVDE

Kemp bir an, bakışları penceredeki o başsız figürün sırıma takılmış kalmış halde sessizce oturmuştu. Sonra akima gelen bir düşünceyle birden

hareketlendi, ayağa fırladı, Görünmez Adam'ın kolunu yakaladı ve onu dışarıdaki manzaradan çevirdi.

“Yorgunsun,” dedi, “ve ben otururken, sen ortalıkta dolanıyorsun. Benim sandalyeme otur.”

Kendi de Griffin'le en yakın pencere arasında bir yere yerleşti.

Griffin bir süre sessizce oturdu, sonra birden tekrar anlatmaya başladı:

“Chesilstowe'daki kulübeden çoktan ayrılmıştım zaten,” dedi, “o şey olduğunda. Geçen Aralık ayıydı. Londra'da bir oda tutmuştum, Great Portland Street yakınlarındaki bir gecekondu mahallesinde iyi işletilmeyen kocaman bir pansiyonda büyük, eşyasız bir oda. Oda kısa zamanda onun parası ile aldığım araç gereçle dolmuştu; çalışmam düzenli, başanlı gidiyordu, yakında bir sonuca ulaşacak gibiydi. Bir ormanın içinden dışarı fırlamış ve birden anlamsız bir trajedi ile karşı karşıya kalmış bir adam gibiydim. Onu gömmeye gittim. Aklım hâlâ bu araştırmadaydı, onun ismini korumak için parmağımı bile kımıldatmadım. Cenazeyi hatırlıyorum, ucuz cenaze arabasını, kısacık töreni, rüzgârlı tepenin don tutmuş eteklerini ve babam için son konuşmayı yapan eski kolej arkadaşım... salya sümük nezle olmuş, kılıksız, kapkara, sırtı bükülmüş yaşlı adamın biri.

“Bomboş kalmış eve yürüyerek geri dönüşümü hatırlıyorum, bir zamanlar bir köy olan ve şimdi Alman müteahhitlerin parça parça arazilerde teneke evler çatarak kasabaya benzer çirkin bir şeye çevirdikleri yerlerden geçerek. Her tarafta yollar en sonunda tecavüze uğramış tarlalara çıkıyor ve moloz yığınlarında ve upuzun büyümüş ıslak yabani ot tarlalarında son buluyordu. Kendimi parlak, kaygan kaldırımda yürüyen kapkara, kasvetli bir figür olarak hatırlıyorum ve bütün bu mekânın sefil saygınlığından, çıkarcı ticariliğinden ne kadar uzak olduğuma dair hissettiğim o tuhaf duyguyu.

“Babam için birazcık bile üzgün değildim. Bana kendi aptalca duygusallığının kurbanı olmuş gibi geliyordu. O günkü ikiyüzlülük ortamı cenazesine katılmamı gerektiriyordu, yoksa bu meselem değildi aslında.”

“Ama High Street'te yürürken, on yıl öncesinden tanıdığım bir kızla karşılaştım, bir an için eski hayatım gözlerimin önünden geçti.

“İçimden bir şeyler beni dönüp, onunla konuşmaya zorladı. Çok sıradan bir insandı.

“Eski mekânları ziyaret etmek, her şey, bir düş gibiydi. O zaman yalnız olduğumu, dünyadan ayrılıp, ıssız bir yerlere geldiğimi hissetmemiştim henüz. Duygularımın kaybolduğunun farkındaydım, ama bunu her şeyin genel anlamsızlığına yormuştum. Döndüğümde odama tekrar girmek, gerçekliğin geri dönüşü gibiydi. İşte tanıdığım ve sevdiğim şeyler bunlardı. İşte araç gereçler, deney takımları hazır bekliyorlardı. Artık geriye pek bir zorluk kalmamıştı, ayrıntıların ayarlanmasının dışında.

“Sana er ya da geç anlatacağım, Kemp, bütün o karmaşık işlemleri. Ama şimdi bu konulara girmemize gerek yok. Hatırlamak istediğim için hatırladığım birkaç nokta dışında, çoğu o serserinin sakladığı defterlerde şifreli olarak yazılmış duruyor. O herifi yakalamalıyız. O defterleri geri almalıyız. Ama işin ana safhası, kırılma katsayısı düşürülecek olan saydam nesneyi, daha sonra sana doğru dürüst anlatacağım bir tür hava titreşiminin, dalga yayan iki merkezinin arasına yerleştirmekten oluşuyor. Hayır, Röntgen[33] titreşimleri değil, bu türden benimkinden başka tanımlanan titreşim var mı bilmiyorum. Yine de yeterince açıkça ortadalar. İki küçük dinamoya ihtiyacım olmuştu, bunları da ucuz bir gaz motoruyla çalıştırıyordum. İlk deneyimi beyaz bir yün kumaş parçasıyla yapmıştım. Yün parçasının yumuşak, beyaz ışıltılar arasında titreyişini, sonra da bir duman halkası gibi yavaş yavaş silinip, ortadan kayboluşunu izlerken halimi görmeliydin.

“Bunu yaptığıma inanamıyordum. Elimi boşluğun üzerine koydum, yün parçası her zamanki kaulığıyla orada duruyordu işte. Beceriksizce tuttuğum için yere düşürdüm. Tekrar bulmak beni epey uğraştırdı.

“Sonra çok tuhaf bir olay oldu. .Arkamda bir miyavlama sesi duydum, döndüğümde pencerenin dışındaki su deposunun kapağının üstünde, pislik içinde, incecik bir beyaz kedi gördüm. Aklıma bir fikir geldi. ‘Her şey hazır efendim,' diyerek pencereye gittim, açtım ve yavaşça kediyi çağırdım. Mırlayarak geldi içeri -zavallı hayvan açlıktan ölmek üzereydi- ona biraz süt verdim. Bütün yiyeceğim odanın köşesindeki bir dolapta duruyordu. Sütünü içtikten sonra etrafı koklayarak odanın içinde gezinmeye başladı... belli ki kendini evinde hissetmeye çalışıyordu. Görünmez kumaş parçası

biraz keyfini bozmuştu, nasıl tısladığını bir görmeliydin! Ama onu tekerlekli karyolamın yastığının üzerine yatırarak rahat etmesini sağladım. Sonra kendi kendisini yalamaya başlamasını sağlamak için onu biraz yağladım."

"Sonra da işlemden mi geçirdin?"

"Evet, onu işlemden geçirdim. .Ama bir kediye ilaç vermeye çalışmanın şakaya gelir tarafı yok, Kemp! Ve işlem başarısız oldu."

"Başarısız mı!"

"iki açıdan. Pençeler ve kedilerin gözlerinin arka tarafındaki o pigment zımbırtısı -neydi adı?- yüzünden. Biliyor musun?"

"Tapetum."[34]

"Evet, tapetum. Orası olmadı. Kanını beyazlatacak maddeyi verip, başka birtakım şeyler de yaptıktan sonra, hayvana afyon verdim ve üzerinde uyumakta olduğu yastıkla beraber aygıtların üzerine yerleştirdim. Her şey yavaş yavaş silinip, kaybolduktan sonra, geriye gözlerinden iki küçük iz kaldı."

"Tuhaf!"

"Tarif bile edemem. Sargılara sarılmış ve bağlanmıştı elbette... böylece onu emniyete almıştım, ama kafası hâlâ dumanlıyken uyanıp, kederli kederli miyavlamaya başladı ve birileri gelip kapıyı çaldı. Bu alt kattaki yaşlı kadındı, benim bir kediyi keserek deney yaptığımdan şüphelenmişti... hayatta beyaz bir kediden başka bir şeyi olmayan ayyaş suratlı yaşlı bir yaratık. Bir parça pamuğa biraz kloroform döktüm ve kediyi bayılttım, sonra da kapıyı açtım. 'Bir kedi sesi mi duydum?' diye sordu. 'Benim kedim mi?' 'Burada değil' dedim, çok kibarca. İnanmamış görünüyordu ve başını uzatarak arkamdan odaya bakmaya çalıştı, odam kuşkusuz onun için yeterince tuhaftı, çıplak duvarlar, perdesiz pencereler, tekerlekli karyola, sallanıp duran gaz motoru ve titreşim noktalarının vızıltısı ve insanın burnunu yakan o hafif kloroform kokusu. Sonunda tatmin olmak zorunda kalıp, geri döndü."

"Ne kadar sürdü?" diye sordu Kemp.

“Üç dört saat kadar... kedi için. En son kemikleri, kirişleri ve yağlan gitti ve renkli tüylerinin uç kısımları. Dediğim gibi, gözün arka tarafı, nasıl rengârenk bir maddeden yapıldıysa, gitmek bilmedi.

“İş bitmeden çok önce dışarıda gece çökmüştü, donuk gözleri ve pençeleri dışında bir şey görünmüyordu. Gaz motorunu durdurdum, hâlâ baygın yatan hayvanı elimle yoklayıp buldum

ve okşadım, sonra çok yorgun olduğum için, onu görünmez yastığın üzerinde bırakıp, yatmaya gittim. Bir türlü uyku tutmuyordu. Öylece bir amacı olmayan birtakım şeyler düşünerek, kafamda deneyi tekrar tekrar yeniden yaparak ya da ateşler içinde, çevremdeki şeylerin bulanıklaşıp, kaybolduğu düşler görerek yatakta uyanık uzanıyordum, sonunda üstünde durduğum yer de kayboluyordu, böylece o bildik, iğrenç bir şekilde düşüp durduğum kâbusun içine düştüm. Saat iki gibi, kedi miyavlayarak odada dolanmaya başlamışu. Onunla konuşarak susturmaya çalıştım, sonra ışıklan yakmaya karar verdim. İşığı yaktığımda yaşadığım şoku hatırlıyorum, ortada sadece yemyeşil parlayan yuvarlak gözler vardı, etraflarındaysa hiçbir şey yoktu. Kediye biraz süt verebilirdim, ama sütüm kalmamıştı. Susmaya niyeti yoktu, kapının önünde oturup, miyavlamaya başlamıştı. Yakalamaya çalıştım, aklıma onu pencereden dışan atmak gibi bir fikir gelmişti, ama yakalamak mümkün değildi, ortadan kaybolmuştu. Sonra odanın değişik yerlerinden miyavlamaya başladı. Sonunda pencereyi açtım ve üzerine doğru atıldım. Sanırım sonunda gitmişti. Bir daha onu görmedim.

“Sonra -Tanrı bilir niye- tekrar babamın cenazesini ve o kasvetli, rüzgârlı yamaçlan düşünmeye başlayarak, gün ağarana kadar yattım kaldım. Uyumaya çalışmanın yararsız olduğunu anlayarak ve çıkarken kapımı kilitleyerek, sabah vakti sokaklarda dolaşmaya çıktım.”

“Şimdi dışarıda gezen görünmez bir kedi mi var yani!" dedi Kemp.

“Ölmediyse hâlâ,” dedi Görünmez Adam. “Niye olmasın?”

“Niye olmasın?” dedi Kemp. “Kesmek istememiştim.”

“Büyük olasılıkla ölmüştür,” dedi Görünmez Adam. “Dört gün sonra hayattaydı, biliyorum, Great Titchfield Street’teki bir ızgaradan aşağı

düşmüştü, çünkü ızgaranın başında, miyavlama sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışan bir kalabalık görmüştüm.”

Bir dakikaya yakın bir süre sessiz kaldı. Sonra birden yeniden anlatmaya başladı:

“Değişimden önceki sabahı çok canlı bir şekilde hatırlıyorum. Great Portland Street’ten yukarı çıkmış olmalıyım: Albany Street’teki kışlayı hatırlıyorum ve atlı askerlerin dışarı çıkışlarını ve sonunda kendimi Primrose Hill’in tepesinde güneşte oturmuş ve çok hasta ve tuhaf hissederken bulmuştum. Güneşli bir ocak günüydü, bu yılki kardan önceki o güneşli, ayaz günlerden biriydi. Yorgun beynim içinde bulunduğum durumu formüle etmeye, bir hareket planı yapmaya çalışıyordu.

“Şimdi hedefim neredeyse avcumun içindeyken, ona ulaşmanın ne kadar kifayetsiz olacağını fark etmek beni şaşırtmıştı. Gerçekten bitmiştim, neredeyse dört yıl boyunca durmaksızın çalışmanın o yoğun stresi beni artık herhangi bir şey hissedemeyecek konumda bırakmıştı. Hissizleşmiştim, acı içinde ilk araştırmalarımın coşkusunu, beni gizlice babamın ak düşmüş saçlarının toprağa gömülüşünü planlamaya bile itebilmiş olan keşif tutkusunu hatırlamaya çalışıyordum. Hiçbir şey fayda etmiyor gibiydi. Açık bir şekilde bunun çok çalışmaya ve uykusuzluğa bağlı geçici bir durum olduğunu ve ya ilaçla ya da dinlenmekle enerjimi toplayabileceğimi görebiliyordum.

“Açıkça düşünebildiğim tek şey, bu işin artık sonuca erdirilmesi gerektiğiydi, bu sabit fikir hâlâ tüm benliğimi kaplamış halde duruyordu. Bu kısa süre içinde olmalıydı, çünkü param bitmek üzereydi. Etrafıma, oynaşan çocuklarla ve onları izleyen kızlarla dolu yamaca baktım ve görünmez bir adamın hayatta sahip olabileceği bütün o fantastik avantajları düşünmeye çalıştım. Bir süre sonra sürünerek eve vardım, biraz yemek yiyip, kuvvetli bir doz striknin[35] aldım ve düzeltilmemiş yatağımın üzerinde elbiselerimle uzanarak uykuya daldım. İnsanın içindeki uyuşukluğu atmak için striknin çok güzel bir ilaç, Kemp.”

“Şeytan gibi,” dedi Kemp. “Şişeye konmuş taş devri adamı gibi.”

“Aşırı derecede zindeleşmiş ve biraz da gergin uyandım. Biliyor musun nasıl bir şey?”

“Biliyorum o durumu.”

“Ve kapıyı çalan birileri vardı. Sorular sorup, tehditler yağdıran ev sahibimle, uzun gri bir palto ve yağlı terlikler giymiş yaşlı bir Leh Yahudisiydi bunlar. Gece boyunca bir kediye işkence etmişim, eminmiş... yaşlı kadının dili yerinde durmamıştı anlaşılan. Olup biten her şeyi öğrenmekte inat ediyordu. Bu ülkede hayvanlan kesmeye karşı çok sert yasalar vardı...[36] ona inanmalıydım. İçeride kedi olduğunu inkâr ettim. Sonra küçük gaz motorunun titreşimleri evin her yerinden duyuluyormuş, öyle dedi. Bu doğruydu, elbette. Yanımdan geçerek odaya girdi, Alman gümüşü gözlüğünün camlarının ardından etrafı incelemeye başladı, birden sımmla ilgili bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek dehşete kapıldım. Onunla, ayarlamış olduğum damıtma araç gereci arasında durmaya çalışıyordum ve bu sadece onun daha da meraklanmasına yol açmıştı. Ne yapıyordum? Niye hep böyle yalnızdım ve gizli gizli çalışıyordum? Yasal mıydı bu? Tehlikeli miydi? Normal kira dışında bir şey ödemiyordum. Onun pansiyonu çok saygıdeğer bir evdi... biraz kötü şöhretli bir mahallede olsa da. Birden sinirlerim boşaldı. Ona dışarı çıkmasını söyledim, itiraz etmeye, içeri girmeye hakkı olduğuna dair birtakım laflar gevelemeye başladı. O anda onu yakasından tuttum, bir şeyler yırtıldı, ev sahibim de döne döne kendi koridoruna fırladı. Kapıyı çarpıp kilitledim ve titreyerek bir yere oturdum.

“Dışarıda gürültü kopardı, ben ilgilenmedim ve bir süre sonra uzaklaştı.

“Ama bu her şeyi krize sokmuştu. Ne yapacağını, hatta neler yapabilecek gücü olduğunu bile bilmiyordum. Yeni bir daireye taşınmak gecikme anlamına geliyordu, üstelik sadece yirmi pound kadar param kalmıştı -çoğu da bankadaydı- ve taşınmayı karşılayamazdım. Ortadan kaybolmak! Buna karşı

kovmam mümkün değildi. Sonra bir soruşturma yapılacak, odam vağmalanacaktı...

“Çalışmamın açığa çıkması ya da tam sonuca ulaşmak üzereyken yarıda kalması olasılığını düşününce, sinirlenip hareketlendim. Notlarla dolu üç defterim ve çek defterimle -şimdi o serserinin elinde bunlar- dışarı fırladım ve bunları en yakındaki postaneden Great Portland Street’teki bir paket ve

mektup taşıma şirketine gönderdim. Dışarı çıkarken sessiz olmaya çalışmıştım. İçeri girerken, ev sahibimin sessizce yukarı çıkmakta olduğunu fark ettim, kapının kapandığını duymuş olmalıydı sanırım. Merdiven sahanlığında, arkasından koşarak geldiğimi fark ettiğinde sıçrayarak yana çekilişini görsen gülerdin. Ben yanından geçip giderken, bana bakakalmıştı, kapımı çarparak kapatırken bütün evi titrettim. Ayaklarını sürüye sürüye benim kata kadar çıktığını, biraz duraklayıp, sonra tekrar aşağı indiğini duydum. Hemen hazırlıklarım üzerinde çalışmaya başladım.

“O akşam ve geceleyin her şeyi bitirmiştim. Kanın rengini yok eden ilaçların insanı hasta eden, uyutucu etkisi altında otururken, kapı üst üste çalındı. Ses kesildi, ayak sesleri uzaklaştı ve geri geldi, sonra kapı tekrar çalınmaya başladı. Kapının altından bir şey, mavi bir kâğıt atmaya çalışıyorlardı. Sonra kızgınlıktan patlayarak kalktım, gittim ve kapıyı sonuna kadar açtım. “Şimdi ne var?” diye sordum.   .

“Ev sahibimdi, elinde çıkarılma uyarısı ya da ona benzer bir şey vardı. Kâğıdı bana doğru tuttu, ellerimde tuhaf bir şey gördü sanırım ve gözlerini yüzüme doğru kaldırdı.

“Bir an için ağzı açık kalakaldı. Sonra anlaşılmaz bir şeyler bağırdı, mumla yazıyı elinden düşürdü, karanlık koridorda el yordamıyla merdivenlere doğru seğirtti. Kapıyı kapayıp, kilitledim ve aynanın yanma gittim. O zaman dehşete düşmesinin nedenini anladım. Yüzüm bembeyazdı, kireç gibiydi.

“Ama her şey çok korkunçtu. Acı çekeceğimi beklemiyordum. işkenceyle dolu, ıstıraplı, hastalıklı ve baygın bir gece geçirdim. Tenim alev alev yanıyordu, bütün bedenim alev almış gibiydi, ama dişlerimi sıkıyordum, oracıkta öylece korkunç bir ölü gibi yatıyordum. Şimdi kedinin kloroform verene kadar niye öyle inlediğini anlayabiliyordum. Odamda yalnız ve kimsenin ilgisini çekmeden yaşadığım için şanslıydım. Hıçkıra hıçkıra ağladığım, inlediğim ya da kendi kendime konuştuğum zamanlar oluyordu. Ama dayandım. Bayılmışım, karanlıkta bitkinlik içinde uyandım.

“Acı sona ermişti. Kendimi öldürmekte olduğumu düşündüm, ama umurumda değildi. O sabahki şafağı, ellerimin buzlu cam gibi oluşunu ve sonunda artık saydamlaşan göz kapaklarımı[37] kapasam da, ellerimin içinden

odamın hastalıklı dağınıklığım görebileceğim noktaya gelinceye kadar, güneş yükseldikçe daha berrak ve daha ince hale geldiklerini görmenin o tuhaf dehşetini asla unutmayacağım. Kollarım ve bacaklarım cam gibi olmuştu, kemiklerim ve atardamarlarım silinip, kaybolmaya başlamış ve küçük beyaz sinirler gitmişti. Dişimi sıktım ve sonuna kadar orada yatmaya devam ettim. Sonunda tırnaklarımın ölü hücrelerden oluşan uçlan kalmıştı, soluk ve beyaz bir renkte, ve bir de parmaklarımın üstündeki kahverengi asit lekesi.

“Zar zor kalktım. Başta kundaktaki bir bebek kadar âcizdim... göremediğim bacaklarımın üzerinde yürümeye çalışıyordum. Güçsüz ve çok açtım. Gidip tıraş aymamda boşluğa baktım, gözlerimin retinalarının arkasında iyice zayıflamış, sisten bile daha silik görünen bir pigment dışında hiçbir şey kalmamıştı. Görebilmek için, masaya dayanıp, alnımı aynaya bastırmak zorunda kalmıştım.

“Ancak çılgıncasına bir çabayla kendimi araç gereçlerin yanına sürükleyip, işlemi tamamlayabildim.

“Bütün sabah uyudum, gözlerime gelen ışığı kesmek için Çarşafı üstüme çekerek, öğleye doğru yine bir kapı sesi ile uyandım. Gücümü yeniden toplamıştım. Oturup, dışarıyı dinledim ve bir fısıltı duydum. Ayağa fırladım ve mümkün olduğunca gürültü etmemeye çalışarak araç gereçlerimi sökerek, bağlantılarının tahmin edilebilmesini önlemek için odanın içine dağıtmaya başladım. O sırada kapı tekrar çalındı ve sesler duyuldu, önce ev sahibimin sesi, sonra iki kişinin daha. Zaman kazanmak için yanıt verdim. Görünmez kumaş parçası ile yastık geldi elime, pencereyi açıp, onları su deposunun kapağının üstüne fırlattım. Pencereyi açarken, kapıdan şiddetli bir gürültü geldi. Biri kilidi kırma düşüncesiyle kapıya yüklenmiş olmalıydı. Ama birkaç gün önce taktığım kaim sürgüler onu engellemişti. Yine de bu beni ürkütmüş ve sinirlendirmişti. Titremeye ve alelacele hareket etmeye başladım.

“Odanın ortasına birkaç kâğıt parçası, saman, paket kâğıdı gibi şeyler yağdım ve gazı açtım. Kapıya deli gibi vurmaya başlamışlardı. Kibritleri bulamıyordum. Öfkeyle ellerimi duvara vurmaya başladım. Gazı tekrar kapattım, pencereden su deposunun kapağının üstüne çıktım, çok yavaşça pencereyi indirdim ve olacaklan izlemek için oturdum, görünmez ve

güvenlikteydim, ama öfkeden titriyordum. Kapının tahtalarından birini yardıklarını gördüm, kısa bir süre sonra sürgülerin vidalarını söküp atmışlar ve açık kapı aralığında dikiliyorlardı. Bunlar ev sahibim ve biri yirmi diğeri de yirmi üç ya da yirmi dört yaşındaki yapılı genç adamlar olan iki üvey oğluydu. Onların arkasında da, alt kattaki o yaşlı cadı karı müsveddesi çırpınıp duruyordu.

“Odanın bomboş olduğunu gördüklerindeki şaşkınlıklarını tahmin edebilirsin. Genç adamlardan biri hemen pencereye atıldı, açtı ve dışarı baktı. Etrafı izleyen gözleri ve kalın dudaklı, sakallı yüzü, yüzümün otuz santimetre ilerisine kadar gelmişti. Neredeyse o aptal suratına vuracaktım, ama yumruklarımı sıkarak kendimi tuttum. Doğrudan benim içimden bakıyordu. Onun yanına gelen diğerleri de aynı şekilde içimden bakıyorlardı. Yaşlı adam gidip, yatağın altını araştırdı, sonra hepsi birden dolaba doğru koşuşturdular. Eskenazi[38] dili ve Londra lehçesi karışık bir dille uzun uzun tartışmak zorunda kaldılar. Sonunda benim onlara yanıt vermediğime, hayal güçlerinin onları aldattığına karar verdiler. Pencerenin dışında oturmuş bu dört kişiyi -çünkü yaşlı bayan da içeri girmiş, bir kedi gibi şüpheyle etrafına bakarak, benim davranışlarımın kafasında yarattığı bilmeceyi çözmeye çalışıyordu- izlerken, sinirim geçip, yerini tuhaf bir gurur duygusuna bırakmaya başlamıştı.

“Bozuk dilinden anlayabildiğim kadanyla, yaşlı adam yaşlı bayanla benim hayvanlan keserek deney yapan biri olduğum konusunda anlaşmıştı. Oğullan bozuk bir İngilizce ile benim bir elektrikçi olduğumu ve dinamolar ve radyatörlerle ilgilendiğimi söyleyerek buna karşı çıkmışlardı. Sonradan fark ettiğim gibi ön kapıyı sürgülemiş olsalar da, benim gelebileceğimi düşünerek korkuyorlardı. Yaşlı bayan dolabın ve yatağın altını araştırdı, gençlerden biri de bacaya hava giriş çıkışını kontrol eden tahtayı kaldırıp, bacadan yukan baktı. Aynı evde kaldığımız kiracılardan biri, karşı odayı bir kasapla paylaşan seyyar meyve sebze satıcısı sahanlıkta belirdi, onu da içeri çağınp, anlaşılmaz bir şeyler konuştular.

“Birden iyi eğitimli bir açıkgözün eline düşerlerse radyatörlerin sırrımın açığa çıkmasına çok yardımcı olabileceklerini fark ettim ve bir fırsatını kollayarak odaya girdim ve küçük dinamolardan birini üzerinde durmakta olduğu diğerinin üzerinden devirerek, iki aleti de parçaladım. Sonra, daha

onlar düşen dinamonun tangırtısını açıklamaya çalışırlarken odadan dışarı sıvıştım ve yavaşça alt kata indim.

“Salonlardan birine gittim ve onlar aşağı inene kadar bekledim, hâlâ bir şeyler iddia edip, tartışıyorlardı, hepsi de odamda ‘korkunç bir şeyler’ bulamadıktan için düş kırıklığına uğramış ve bana saygı duymuş olmalarından dolayı da küçük bir şaşkınlık içinde görünüyorlardı. Sonra bir kutu kibrit alarak tekrar yukarı çıktım, kâğıtlarla süprüntülerden oluşan yığınını vaktim, sandalyeleri ve yatak takımlarını da ateşin yanma koydum, kauçuk bir boruyla gazı da ateşin bulunduğu yere vönelttim ve odaya son bir kez elimi sallayarak veda ettikten sonra, oradan ayrıldım. ”

“Evi ateşe mi verdin!" diye bağırdı Kemp.

“Ateşe verdim, izlerimi gizlememin tek yolu buydu, hem şüphesiz sigortalıdır. Ön kapının sürgülerini sessizce açtım ve sokağa çıküm. Görünmezdim ve görünmezliğin bana verdiği olağanüstü avantajların farkına yeni yeni varmaya başlıyordum. Kafam şimdiden, artık serbestçe yapabileceğim bütün o çılgınca ve muhteşem şeylerin planlarıyla kaynamaya başlamıştı.”

BÖLÜM 21

OXFORD STREET’TE

“İlk kez aşağı inerken, ayaklarımı göremediğim için hiç beklemediğim bir zorluk yaşamıştım, aslında iki kez tökezlemiştim ve sürgüyü tutmaya çalışırken de alışık olmadığım bir beceriksizlik vardı üzerimde. Ama aşağı bakmayarak, sokağın zemininde yeterince düzgünce yürümeyi başarmıştım.

“Diyebilirim ki, mutluluktan kendimden geçmiş gibiydim. Kendimi körlerle dolu bir kentte, ses çıkarmayan elbiseler içinde, yalınayak sessizce yürüyen görebilen bir adam gibi hissediyordum. Birden içimde, insanlara şaka yapıp, ürkütmek, adamların sırtına vurup kaçmak, şapkalarını kafalarından düşürmek ve bu olağanüstü avantajımla genel anlamda eğlenmek için şiddetli bir arzu duymuştum.

“Ama daha Great Portland Street’e (eşyalarım buradaki büyük kumaş mağazasının hemen yanındaydı) yeni varmıştım ki, bir şangırtı koptu ve bir şey arkamdan şiddetle çarptı, arkama dönünce soda şişeleriyle dolu bir küfe

taşıyan ve şaşkınlıkla taşıdığı yüküne bakakalmış bir adam gördüm. Darbe gerçekten çok canımı yakmıştı, ama adamın şaşkınlığında öyle dayanılmaz bir şey vardı ki, yüksek sesle gülmeye başladım. ‘Şeytan küfenin içinde,’ dedim ve birden küfeyi elinden çekip aldım. Adam küfeye hâkim olamayarak bıraktı, ben de bütün o yükü havaya savurdum.

“Ama bir meyhanenin önünde duran salak arabacının biri, birden küfeye doğru koşturmaya başladı, ileri doğru uzattığı parmakları çok canımı yakan bir şiddetle beni kulağımın altından yakaladı. Bütün o yükü şangır şungur arabacının üzerine

bırakıverdim, sonra etrafımı saran bagrışlar ve ayak sesleriyle, dükkânlardan çıkan insanları, durup kalan arabaları görünce kendi kendime ne yaptığımın farkına vardım ve aptallığıma homurdanarak, sırtımı bir dükkânın vitrinine dayadım ve karışıklıktan sıvışıp kaçmaya hazırlandım. Bir an içinde, kalabalığın içinde sıkışıp kalabilir ve sonunda kaçınılmaz olarak keşfedilebilirdim. Kasap çırağını iterek yanından geçtim, şans eseri o da onu yana itip geçen hiçliğe bakmak için dönmedi, sonra da arabacının dört tekerlekli arabasının arkasından sıvıştım. Meseleyi sonradan nasıl hallettiklerini bilmiyorum. Mutlu bir tesadüf eseri bomboş olan yol boyunca koşturdum ve olayın bende uyandırdığı yakalanma korkusuyla nereye gittiğime pek bakmadan, tam da Oxford Street’in akşamüstü kalabalığına daldım.

“Kalabalığın akışına karışmaya çalıştım, ama benim giremeyeceğim kadar sıktı, bir saniye sonra ayaklarıma basıp geçmeye başlamışlardı. Yolun kenarındaki su arığına girdim, ama buradaki taşların sertliği de ayaklanmı acıtıyordu ve hemen ardından yavaş yavaş giden iki tekerlekli bir arabanın oku kürek kemiğimin altından sertçe dürtüp geçti ve bana zaten yeterince ciddi bir şekilde örselenmiş olduğumu anımsattı. Sendeleyerek faytonun önünden çekildim, çırpınırcasına bir hareketle bir bebek arabasının altında kalmaktan kurtuldum ve kendimi arabanın arka tarafında buldum. Yerinde bir düşünce beni kurtardı, araba yavaşça ilerlerken ben de, maceramın aldığı şekil karşısında şaşkınlık içinde, tüylerim diken diken olmuş, arabanın zaten içinde bulunduğum dümen suyunda onu izlemeye başladım. Sadece tüylerim diken diken olmamıştı, tir tir de titriyordum. Havanın açık olduğu bir ocak günüydü, ben anadan dogma haldeydim ve yolun üzerini

kaplayan ince çamur tabakası da donmak üzereydi. Şimdi bana çok aptalca geliyor ama, o zaman saydam da olsam, hâlâ hava durumundan ve hava durumunun bütün sonuçlarından etkilenebilir olduğumu hesaba katmamıştım.

“Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Koşup yetiştim ve faytona atladım. Böylece, ürkmüş bir halde ütreyerek. nezlenin ilk belirtileri ile burnumu çekerek ve sırtımın ortasındaki çürükleri de gittikçe daha fazla hissetmeye başlayarak Oxford Street boyunca arabayla gittim ve sonra da Tottenham Court Road’dan geçtim. İçinde bulunduğum ruh hali, daha on dakika önce içinde yüzdüğüm duygulardan o kadar farklıydı ki... Hepsi bu görünmezlik yüzündendi! O anda aklımdaki tek düşünce, bu vartayı nasıl atlatacağımdı.

“Mudie’s’in yanından yavaş yavaş geçiyorduk, ki elinde beş altı tane sarı etiketli kitap bulunan uzunca bir kadın benim faytona el salladı, ona yakalanmamak için tam zamanında dışarı atladım, bu arada kaçarken bir tramvay vagonunu kıl payıyla sıyırıp geçtim. Yolun ortasından Bloomsbury Meydanı’na doğru koşturmaya başladım, niyetim Müzeyi[39] geçince kuzeye dönmek ve böylece daha sakin olan bölgeye ulaşmaktı. Dayanılmayacak kadar üşümemiştim, ama içinde bulunduğum durumun tuhaflığı sinirlerimi o kadar bozmuştu ki, koşarken kendi kendime sızlanıyordum. Meydanın kuzey köşesinde Eczacılar Derneği’nin binasından küçük beyaz bir köpek fırladı ve burnu yerde hemen bana yöneldi.

“Daha önce farkına varmamıştım, gören bir adamın zihni için gözleri ne anlama geliyorsa, bir köpeğin burnu da onun zihni için aynı anlama geliyor. Köpekler bir insanın kokusunun hareketini, insanların birbirlerini gördükleri gibi algılıyorlar. Bu hayvan da havlamaya, atlayıp zıplamaya ve benim gördüğüm kadarıyla, açık seçik bir şekilde beni fark etmiş olduğunu olduğunu göstermeye başladı. Sırtımın üstünden geriye baka baka, Great Russell Street’ten geçtim ve daha neye doğru koşmakta olduğumu fark edemeden Montague Street te biraz yol kat ettim.

“Sonra boru gibi bir müzik sesi duydum ve caddenin ilerisine doğru baktığımda Russell Meydanı’ndan çıkmış yaklaşan kızıl gömlekli bir grup insan ve önlerinde de Selamet Ordusu'nun[40]bayrağını gördüm. Yolun ortasında şarkılar söyleyenler ve kaldırımlarda onlarla alay edenlerden oluşan böyle bir kalabalığın arasından geçmeyi umut edemezdim ve geri

dönüp, evden tekrar uzaklaşmaktan da korktuğum için, o an içinde bir karar vererek Müze’nin parmaklıklarına bakan bir evin beyaz basamaklarına tırmandım ve kalabalık geçene kadar orada bekledim. Şans eseri köpek de bandonun sesini duyunca durdu, bir an tereddüt etti, sonra kuyruğunu kısarak, tekrar Bloomsbury Meydam’na doğru kaçtı.

“Böylece ve istenmeden yapılan bir ironiyle ‘Ne zaman göreceğiz yüzünü O’nun?’ diye bangırdayarak geldi bando; Kalabalığın gelgitleri yanımdaki kaldırımı süpürüp geçene kadar bitip tükenmez bir zaman geçmiş gibi geldi bana. Güm, güm. güm diye yankılanıyordu etrafı titreten davulun sesi, o an henüz yanımdaki parmaklıkların yanında duran iki afacanı fark etmemiştim. ‘Gö’dün mü?’ dedi biri. ‘Neyi gördüm mü?’ dedi diğeri. ‘İşte, şu ayak izlerini, yalınayak. Çamurda ayağının bırakacağı izler gibi.’

“Aşağı baktım ve ufaklıkların durmuş, yeni beyazlatılmış basamaklarda bıraktığım çamurlu ayak izlerine bakmakta olduklarını gördüm. İnsanlar geçerken onları dirsekleyip, itip kakıyorlardı, ama iyice kanşan akılları ayak izlerine takılıp kalmıştı. ‘Güm, güm, güm, Ne zaman, güm, göreceğiz, güm, yüzünü, güm, güm.’ ‘Yalınayak bir adam bu basamaklardan çıkmış olmalı, yoksa ben de bir şey bilmiyorum,’ dedi biri. ‘Bir daha da inmemiş. Ayakları da kanıyormuş.’

“Kalabalığın büyük bir kısmı geçmişti. ‘Şuraya bak, Ted,’ dedi dedektiflerden genç olanı, hayret dolu tiz bir sesle ve doğrudan ayaklarımı işaret etti. Aşağı baktım ve o anda, ayaklarımın sıçrayan çamurların çizdiği bir kabataslak halinde belli belirsiz görünür gibi olduğunu gördüm. Bir an için taş kesilip kaldım.

‘“Vay, amma acayip şey,’ dedi büyük olanı. ‘Çok acayip! Tam ayak hayaleti gibi bir şey, değil mi?’ Biraz tereddüt etli, sonra da bir elini ileri doğru uzatarak yaklaştı. Oğlanın ne yakaladığını merak eden bir adam damladı, sonra da bir kız. Oğlan bir saniye içinde bana dokunacaktı. İşte o zaman ne yapmam gerektiğini fark ettim. Bir adım attım, oğlan bir çığlık atarak geri kaçtı, hızlı bir hareketle kendimi yandaki evin revakına attım. Ama ufak oğlan hareketleri izleyebilecek kadar keskin gözlüydü ve ben daha basamaklardan inip, kaldırıma çıkamadan, yaşadığı anlık şaşkınlıktan çıkmış ve ayakların duvardan atlayıp geçtiğini bağırmaya başlamıştı.

“Öbür evin önüne doğru koşturdular ve alt basamakta ve kaldırımın üstünde benim yeni ayak izlerimin belirdiğini gördüler. ‘N’oluyor?’ diye sordu biri. Ayaklar! Bakın! Koşan ayaklar!’ Peşimden koşan üçlü dışında yoldaki kalabalık Selamet Ordusu’nun ardından akıyordu ve bu yalnızca beni değil takipçilerimi de engelliyordu. Bir delikanlının üzerine yuvarlanma pahasına aradan sıyrıldım ve bir an sonra, ayak izlerimin peşinden gelen altı yedi kadar şaşkm insanla Russell Meydanı ndaki yuvarlağın çevresinde dönüyorduk. Açıklama yapacak vakitleri olmamıştı, yoksa bütün kalabalık peşimde olabilirdi.

“İki kez köşelerin etrafında hızla döndüm, üç kez yolu boydan boya koşup, izlerimin üstünde geri döndüm ve sonunda ayaklarım ısınıp kuruyunca, çamurların izleri kaybolmaya başladı. Nefes alacak bir aralık buldum ve ayaklarımı ellerimle silip temizledim, böylece çamurlardan tamamen kurtuldum. Beni kovalayanları son gördüğümde belki bir düzine kadarlık küçük bir gruptular, şaşkınlıkla Travistock Meydanı ndaki bir su birikintisine bastığımda oluşan, yavaşça kurumakta olan bir ayak izini -onlara belki de Crusoe'nun yalnızlığının farkına varışı[41] kadar ayrık ve anlaşılmaz gelen bir ayak izini- inceliyorlardı.

“Bu koşuşturma birazcık olsun ısınmamı ve o taraflarda daha az kalabalık olan yolların oluşturduğu labirentte yoluma devam ederken cesaretimin biraz daha yerine gelmesini sağlamıştı. Sırtım kaskatı olmuş, ağrıyordu, boğazımı sıkan arabacının parmakları yüzünden bademciklerim acıyordu, tırnaklan boynumun derisini çizmişti; ayaklarım aşırı derecede ağrıyordu ve birindeki küçük bir kesik yüzünden topallıyordum. Kör bir adamın yaklaştığını tam zamanında gördüm ve keskin duvulanyla beni fark etmesinden korktuğum için topallayarak kaçtım. Bir iki kez kazayla birilerine çarptım ve insanları kulaklarında çınlayan anlaşılmaz küfürlerle şaşkın bıraktım. Sonra yüzüme sessizce ve yavaşça düşen bir şey çarptı. Meydanın etrafı yavaş yavaş yağan kar tanelerinin oluşturduğu ince bir örtüyle kaplandı. Üşütmüştüm ve ne kadar tutmaya çalışırsam çalışayım, arada bir hapşırmayı engelleyemiyordum. Ve karşıma çıkan, havaya dikilmiş burnuyla meraklı meraklı etrafı koklayan her köpek beni dehşete düşürüyordu.

“Sonra koşuşan adamlar ve oğlanlar geldi, önce biri, sonra diğerleri, koşarken de bagırışıyorlardı. Bu bir yangındı. Benim pansiyonun olduğu tarafa koşuyorlardı, caddenin aşağısına doğru bakınca çatıların ve telefon tellerinin üzerinde yükselen kapkara bir duman kütlesiyle karşılaştım. Benim pansiyon yanıyordu, benim elbiselerim, benim araç gerecim, aslında beni Great Portland Street’te bekleyen çek defterimle, üç ciltlik not defterlerim dışında sahip olduğum her şey oradaydı. Yanıyorlardı! Kendi gemimi yakmıştım, hangi adam yapardı ki bunu! Her yer alevler içindeydi.”

Görünmez Adam durdu ve düşünmeye başladı. Kemp asabi bir ifadeyle pencereden dışan bir göz attı. “Evet?” dedi. “Devam et.”

BÖLÜM 22

ALIŞVERİŞ MERKEZİNDE

“Böylece geçen ocak ayında, etrafımı sarmaya başlayan -ve eğer üstümde birikmeye başlarsa beni ele verebilecek- bir kar fırtınasıyla, yorgun, üşümüş, acı içinde, anlatılamayacak kadar sefil bir halde ve görünmezlik yeteneğime hâlâ inanıyor olsam da, eskisinin ancak yarısı kadar güvenerek, alnıma yazılmış bu yeni yaşamıma başladım. Ne bir sığınağım, ne elimde bir şey, ne de dünya yüzünde kendisine güvenebileceğim bir insan vardı. Sırrımı açıklamak işimi bitirirdi, beni sadece ortalıkta gösterilecek nadir bir şey haline getirirdi. Yine de, aklımdan, yanımdan geçenlerden birine yaklaşıp anlatmak ve kendimi onun merhametine bırakmak da geçmiyor değildi. Ama yaklaşma çabalarımın uyandıracağı dehşeti ve o zalimce şiddeti de çok iyi biliyordum. Caddede herhangi bir plan yapamadım. Tek amacım kardan korunacak bir barınak bulmak, üstüme başıma bir şeyler bulup ısınmaktı, ondan sonra plan yapabilmeyi umut edebilirdim. Ama benim için, Görünmez Adam için bile, dizi dizi Londra evleri içine giremeyeceğim şekilde kilitli, sürgülü, mandallı duruyorlardı.

“Önümde açıkça görebildiğim tek bir şey vardı, kar fırtınasının ve gecenin bana getireceği soğuk ve sefalet.

“Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Gower Street’ten Tottenham Court Road’a çıkan yollardan birine döndüm ve kendimi Omniums’un, her şeyi -et ürünleri, bakkaliye, kumaş, mobilya, giysi, hatta yağlı boya resimler bile-

satın alabileceğin o büyük alışveriş merkezinin önünde buldum; bilirsin orayı, tek bir mağaza değil de, labirent gibi koca bir mağazalar yığını.

Kapılan açık bulacağımı düşünmüştüm, ama kapalıydılar, ben geniş giriş kapısının önünde beklerken dışarıda bir yük arabası durdu ve üniforma giymiş bir adam -şapkasında *'Omnium'* yazan şu tipleri bilirsin- kapıyı gürültüyle açtı. İçeri girmeyi başardım ve mağazadan aşağı doğru inerek -kurdeleler, eldivenler, çoraplar ve bunun gibi şeyler satılan bir kısımdı burası-piknik sepetlerine ve hasır mobilyalara ayrılmış daha geniş bir bölüme geldim.

"Ama burada kendimi güvende hissedemiyordum, sağa sola gidip gelen insanlar vardı, yukarı katlardan birinde onlarca, yüzlerce karyolanın bulunduğu büyük bir bölüme rastlayıncaya kadar endişeyle ortalıkta dolaşıp durdum, sonunda karyolaların ilerisinde, katlanmış yün şiltelerden oluşan kocaman bir yığının arasında dinlenebileceğim bir yer buldum. Buranın ışıklan şimdiden yanmış ve yeterince sıcaktı, kapanış saati gelene kadar, ortalıkta dolanan dükkân sahipleri ve müşterilerden oluşan iki üç gruptan da gözlerimi ayırmadan olduğum yerde kalmaya karar verdim. O zaman, diye düşünüyordum, mağazadan yiyecek ve giyecek çalabilir ve hazır böyle kamuflajlı haldeyken de, ortalıkta dolanıp, mağazanın kaynaklarını araştırmaya, mesela bir yatağın üzerinde uyumaya bakabilirdim. Bu kabul edilebilir bir plan gibi görünüyordu. Düşüncem kendimi sargılar içinde olsa da, yüzüme bakılabilecek bir hale getirmek için giysi edinmek, biraz para almak, sonra defterlerimi ve paketlerimi beni bekledikleri yerden almak, bir yerlerde bir pansiyon bulup görünmezliğin diğer insanlar karşısında bana kazandırdığı bütün avantajları tam manasıyla anlayabilmek için inceden inceye yeni planlar yapmaktı.

"Kapanış saati yeterince çabuk gelmişti, pencerelerin storlarının kapandığını ve müşterilerin kapıya doğru yürümeye başladıklarını fark ettiğimde, şilteler üzerinde yerimi alalı daha bir saat geçmiş olamazdı. Sonra bir grup cevval delikanlı, kayda değer bir çeviklikle dağılmış olan malları toplamaya başladılar. Kalabalık azalmaya başlayınca yattığım yerden çıkmış ve dikkatlice mağazanın daha az ıssız olan bölgelerine doğru sokulmuştum. Delikanlıların ve genç kızların gün boyunca sergilenen mallan ne kadar çabuk kaldmverdiklerini görmek beni gerçekten şaşırtmıştı.

Mallarla dolu bütün o kutular, asılı duran kumaşlar, dantel kordonlar, bakkaliye kısmındaki tatlı kutuları, ıvır zıvır sergileri indirilip, katlanıyor, düzenli kaplara yerleştiriliyordu; dükkânın içine alınmayan her şevin de üzerine örtülen çuval bezi gibi kaba bir kumaştan örtüleri vardı. En sonunda bütün sandalyeler ters çevrilip tezgâhların üzerine konuyor, zemini boşaltıyorlardı. Bu gençlerin her biri işini bitirdiği anda, yüzlerinde daha önce bir tezgâhtarın yüzünde çok az rastladığım bir canlılık ifadesi ile kapıya doğru koşturuyordu. Sonra etrafa talaş saçan ve ellerinde kovalarla süpürgeler taşıyan bir sürü genç geldi. Yollarına çıkmamak için sıvışmak zorunda kaldım, bu sırada topuklanma talaşlar battı. Bir süre boyunca, işi bitmiş ve ışıkları söndürülmüş kısımlarda dolaşırken, süpürgelerin seslerini duymaya devam ettim. Sonunda, mağaza kapanalı en azından bir saati geçtikten sonra, kilitlenen kapıların sesleri duyuldu. Ortalığı sessizlik kapladı ve kendimi yalnız başıma alışveriş merkezinin kocaman ve karmakanşık dükkânları, galerileri ve sergi salonlan arasında dolanırken buldum. Ortalık çok sessizdi, bir ara Tottenham Court Road tarafındaki girişlerden birinin yanından geçtiğimi ve yoldan geçenlerin topuklarının tıpırtılarını dinlediğimi hatırlıyorum.

“İlk ziyaret ettiğim yer çorapların ve eldivenlerin satıldığı yerdi. Ortalık karanlıktı ve bir kibrit bulabilmek için deli gibi aranmak zorunda kaldım, sonunda küçük bir kasa tezgâhının çekmecesinde buldum. Sonra bir mum bulmam gerekti. Bir sürü paket kâğıdı yırtıp, birkaç çekmece ve kutu vagma etmek zorunda kaldım, ama sonunda aradığım şevi buldum, kutunun üstündeki etikette kuzu yünü donlar ve kuzu yünü atletler yazıyordu. Sonra da çoraplar, kalın bir yün atkı aldım, ardından da giyim mağazasına giderek pantolon, gündelik bir ceket, palto ve bir şapka -kenarları aşağı doğru çekilen kâtip tarzı bir şapka- aldım. Kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım, bir sonraki düşüncem de yiyecek olmuştu.

“Yukan katta yiyecek içeceklerin bulunduğu bir bölüm vardı, oradan biraz soğuk et aldım. Semaverde biraz kahve kalmıştı, gaz ocağını yakıp, kahveyi yeniden ısıttım, hepsi birden pek de kötü değildi. Sonra, ortalıkta battaniye arayarak dolanırken -sonunda bir kuştüyü yorgan yığınına razı olmak zorunda kalacaktım- bir sürü çikolata ve meyve şekerlemesi olan bir bölüme rastladım, benim için yeterli olandan çok daha fazlası vardı aslında ve biraz da beyaz Burgonya şarabı buldum. Bu bölümün yanında bir

oyuncak bölümü vardı, aklıma parlak bir fikir geldi. Birkaç tane yapay burun buldum, palyaço burnu gibi, bilirsin işte ve koyu renk bir gözlük bulmayı düşündüm. Ama Omniums'da gözlük satılan bir kısım yoktu. Burnum da aslında sorun olacaktı, daha önce boyamayı düşünmüştüm. Ama bulduğum burun aklımın peruklara, maskelere ve bunun gibi şeylere takılmasına neden olmuştu. Sonunda bir kuştüyü yorgan yığınının üstünde uyuyakaldım, çok sıcak ve rahattı.

“Uykuya dalmadan önceki son düşüncelerim, değişimden beri düşündüğüm en akla yakın şeylerdi. Fiziksel olarak sükûnet içindeydim, bu zihnimi de etkilemişti. Sabahleyin, bulduğum beyaz bir sargı ile yüzümü sararak, üzerimde giysilerimle fark edilmeden sıvışabileceğimi, aldığım paralarla gözlük ve bunun gibi şeyler alabileceğimi ve böylece kılık değiştirme işini tamamlayabileceğimi düşünüyordum. Sonunda, şu son birkaç günde gerçekleşen bütün o fantastik olaylarla ilgili karmakarışık rüyalara gömüldüm. Rüyamda o çirkin, bodur Yahudi ev sahibimin kendi odalarında bağırıp çağırdığını, iki oğlunun şaşkınlıkla bakındıklarını ve o buruşuk yaşlı kadının kedisini sorarken iyice yamru yumru olmuş suratını gördüm. Sonra yine kumaşın kaybolduğunu gördüğüm andaki o tuhaf duyguyu hissettim, böylece yine o rüzgârlı yamacın oraya, burnunu çekip duran yaşlı rahibin Külden küle, topraktan toprağa’[42] diye mırıldandığı, babamın üstü açık duran mezarının başına geldim.

‘“Sen de,’ dedi bir ses, birden ben de mezara doğru çekilmeye başladım. Çırpındım, bağırdım, yas tutanlara yakardım, ama onlar taş kesilmiş gibi cenaze törenini izlemeye devam ediyorlardı; yaşlı rahip de öyle, bütün ayin boyunca mızırdanma)! ve burnunu çekip durmayı hiç kesmemişti. Görünmez ve duyulmaz olduğumu fark ettim, karşı konulması mümkün olmayan o kudretler beni kıskıvrak yakalamışlardı. Acıyla kıvrandım, mezarın kenarına doğru çekildim, ben içine düştüğüm sırada tabut içi bomboşmuş gibi çınladı ve arkamdan kürek dolusu çakıl taşlarının üstüme indiğini hissettim. Kimse bana kulak vermiyordu, kimse beni fark etmiyordu. Çırpınarak uyandım.

“Londra’nın o soluk şafağı sökmüştü, ortalığı pencerelerin storlarından süzülen grimsi soğuk bir ışık kaplamıştı. Oturdum, bir an için bu tezgâhlarla, top top sarılmış mal kümeleri, yorgan ve yastık yığınları, demir

sütunlarla dolu bu devasa apartmanın neresi olabileceğini kavrayamadım. Sonra, yavaş yavaş hatırlamaya başladığım sırada, konuşan insanların seslerini duydum.

"Sonra, binanın epey alt kısımlarında, storların şimdiden açıldığı bir bölümün daha aydınlık ışığında, iki adamın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Ayağa fırlayarak kaçacak bir yerler aradım, tam bu sırada hareketlerimin çıkardığı sesler onların beni fark etmesine neden oldu. Bana kalırsa, sadece sessizce ve çabucak kaçan bir figür görmüş olmalılar. 'Kim o?' diye bağırdı biri, 'Orada kal!' diye bağırdı diğeri. Hızla bir köşe)! döndüm ve on beşinde sınk gibi bir delikanlıyla burun buruna -yüzümün görünmediğini unutma!- geldim. Bağırmaya başladığı sırada, onu devirip geçtim, yanından hızla uzaklaştım, başka bir köşeden daha döndüm ve yerinde bir ilhamla kendimi yüz üstü bir tezgâhın arkasına attım. Bir an sonra yanımdan koşarak geçen ayak sesleri ve 'Herkes kapıları tutsun!' diye bağıran, neler olduğunu soran ve birbirlerine beni nasıl yakalayacaklarını söyleyen sesler duydum.

"Yerde yatarken, korkudan aklım başımdan gitmiş gibiydi. Ama -biraz tuhaf görünse de- o anda çoktan yapmış olmam gerektiği gibi giysilerimi çıkarabileceğim aklıma gelmemişti. Sanırım, giysilerimle kaçacağıma karar vermiş olduğum içindi bu ve aklıma başka bir şey gelmiyordu. Sonra aşağıdan o tezgâhlar silsilesinin oradan bir bağırış geldi, işte orada!'

"Ayağa fırladım, tezgâhtan bir sandalye kaptım ve sandalyeyi havada döne döne bağıran o salağın üzerine attım, döndüm, bir köşeyi döndüğüm anda bir başkasıyla karşılaştım, onu da fmldak gibi döne döne yolladım ve merdivenlere koştum. Ayakta kalmayı başardı, 'Hey!' diye bağırdı ve hemen ardımdan merdivenlere tırmanmaya başladı. Merdivenlerin yukarısında yığılmış bir sürü şu parlak renkli çömlek gibi şeylerden vardı, neydi onların adı?"

"Resimli çömlekler," diye uydurdu Kemp.

"Hah! Resimli çömlekler. Şey, üstteki basamağın orada döndüm, uzanıp yığından bir tane aldım ve üstüme doğru gelirken onun salak kafasına geçirdim. Bütün o çömlek yığını paldır küldür aşağı indi, her taraftan koşuşturan ayak sesleri ve bağırışlar gelmeye başladı. Yiyecek içecek satılan bölüme doğru koşturdum, orada da aşçıya benzeyen beyazlar içinde

bir adam vardı, o da kovalamacaya katılmıştı. Ümitsizce son bir dönüş yaptım ve kendimi lambalar ve hırdavatların arasında buldum. Bu bölümün tezgâhının arkasına geçtim ve aşçımı beklemeye başladım, kovalayanların en önünde bana doğru atıldığında, bir lambayı midesine indirdim. Aşçı yere düştü, ben de tezgâhın arkasına çömeldim ve yapabildiğimce çabuk bir şekilde giysilerimi çıkarıp atmaya başladım. Palto, ceket, pantolon, ayakkabılar hepsi tamamdı da, kuzu yünü bir atlet

insana derisi gibi yapışıyor. Daha fazla adamın gelmekte olduğunu duydum, aşçım tezgâhın öbür tarafında sersemlediğinden ya da korkudan ağzını bıçak açmadan yatıyordu, bir kez daha ağaçların arasından zorla çıkarılan bir tavşan gibi fırlayıp kaçmak zorunda kaldım.

“Bu taraftan, memur bey!” diye bağırdığını duydum birinin. Kendimi yine karyolaların olduğu depoda, bir gardırop yığının ucunda buldum. Gardıropların arasında koşturmaya başladım, yere kapaklandım, yerde hiç bitmeyecekmiş gibi yuvarlanıp uğraşarak atletimi çıkarmayı başardım ve tekrar özgür bir adam olarak ayağa kalktım, nefes nefese kalmış ve korkmuştum, çünkü polisle dükkâncılardan üçünün köşenin oradan bana doğru geldiklerini görmüştüm. Donla atlete doğru atıldılar ve pantolunu yakaladılar. ‘Ganimetini ortalığa dökmeye başlamış,’ dedi genç adamlardan biri. ‘Buralarda olmalı.’

“Ama buna rağmen beni bulamadılar elbette.

“Bir süre giysilerimi kaybetmeme neden olan kötü talihime söylenerek, beni yakalamaya çalışmalarını izledim. Sonra gıda bölümüne gittim, orada bulduğum birazcık sütü içtim ve içinde bulunduğum durumu düşünmek için ateşin yanına oturdum.

“Kısa bir süre sonra iki çırak geldi ve olanlar hakkında heyecanlı heyecanlı ve tıpkı kendileri gibi aptalca konuşmaya başladılar. Ganimetlerimi abartarak anlatmalarım ve nerelerde olduğum hakkındaki diğer spekülasyonları dinledim. Sonra yine planlar yapmaya başladım. Binanın üstesinden gelinmesi mümkün olmayan zorlukları, özellikle de şimdi herkes uyanık hale gelmişken, dışarıya herhangi bir ganimet taşımama izin vermiyordu. Bir paket yapıp, üzerine adres yazmanın mümkün olup olamayacağına bakmak için depoya indim, ama fişleme

sistemini anlayamadım. Saat on bir gibi, kar daha yağarken erimeye başladığı ve hava da dünden daha güzel ve birazcık daha ılık olduğundan, Emporium’dan umudu kesip tekrar dışan

çıktım. Bir şeyler yapma arzumla, öfkeden çılgına dönmüştüm ve kafamda da nasıl hareket etmem gerektiğine dair en ufak bir fikir yoktu.”

BÖLÜM 23

DRURY SOKAĞI'NDA

"Ama şimdi anlamaya başlamışsındır," dedi Görünmez Adam "ne kadar zor bir durumda olduğumu. Ne bir barınağım, ne de üstüme giyecek bir şeyim vardı. Giysi bulmak bütün avantajlarımı bir kenara itmek, kendimi tuhaf ve korkunç bir şey haline getirmek demekti. Hiçbir şey yiyemiyordum, çünkü yemek, karnımı henüz hazmedilmemiş bir şeyle doldurmak, tuhaf bir şekilde kendimi yeniden görünür hale getirmek demek olacaktı."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Kemp.

"Ben de. Kar bana diğer tehlikeleri de hatırlatıyordu. Karda dışarı çıkamazdım, üzerimde birikip, beni ortaya çıkarabilirdi. Yağmur da, beni ıslak bir insan müsveddesine, havada parıldayan bir insan yüzeyine, bir hava kabarcığına çevirebilirdi. Ve sis... siste daha da bulanık bir kabarcık olurdum, bir *yüzey* gibi, insan bedenini andıran yağlı bir parıltı gibi olurdum. Üstelik, Londra havasının içinde dolanıp durdukça topuklarım kirleniyor, havadaki is ve toz tenime yapışıyordu. Bu yüzden ne zaman görünür hale gelebileceğimi de bilemiyordum. Ama uzun sürmeyeceği de açıkça ortadaydı.

"Bu iş Londra'da olmayacaktı."

"Great Portland Street tarafındaki gecekondu mahallelerinin oraya gittim ve kendimi daha önce kaldığım caddenin ucunda buldum. Caddenin yarı yolunda ateşe verdiğim evin hâlâ tüten dumanlarına bakan kalabalık yüzünden o tarafa doğru gitmedim. O anda en acil sorunum giysi bulmaktı. Yüzüme ne yapacağım konusu ise kafamı karıştırıyordu. O sırada şu her şeyin -gazete, şeker, kırtasiye, vakti geçmiş Noel saçmalıkları ve benzeri bir sürü şey- satıldığı küçük dükkânlardan birinde bir dizi maske ve yapma burun gördüm. O sorunun da çözülmüş olduğunu anladım. Bir anda izlemem gereken yolu fark etmiştim. Döndüm, artık amaçsızca dolanmıyordum, ama kalabalık yollardan kaçınmak için dolambaçlı yollardan geçerek, sahilin kuzeyindeki arka caddelere doğru gittim, çünkü tam olarak nerede olduğunu çıkaramasam bile, o bölgedeki dükkânlarda tiyatro kostümleri gibi şeyler olduğunu hatırlıyordum.

“Hava soğuktu, kuzeye giden caddelerde keskin bir rüzgâr esiyordu. Kimseye yakalanmamak için hızlı hızlı yürüyordum. Karşıdan karşıya her geçişim tehlike, gördüğüm her yaya tetikte izlenmesi gereken bir şey demekti. Bedford Street’in üst tarafında yanından geçmek üzere olduğum bir adam, birden bana doğru dönmüş ve üstüme gelmiş, beni yola, neredeyse de yoldan geçen bir faytonun tekerleklerinin altına savurmuştu. Arabacı sonunda bir şeylerin ona çarptığına karar vermişti. Bu çarpışma sinirlerimi o kadar bozmuştu ki, Covent Garden Market’a gittim ve orada menekşe satılan bir tezgâhın yanındaki sessiz bir köşede, nefes nefese, titreyerek oturdum. Yeniden soğuk aldığımı ve hapşırıklarım dikkati çekmesin diye bir süre sonra dışan çıkmam gerektiğini fark ettim.

“Sonunda aradığım şeye kavuşmuştum, Drury Sokağı[43] yakınlarında arka yollardan birinde pis, örümcek ağları içinde, vitrini cicili bicili giysiler, taklit mücevherler, peruklar, terlikler, tiyatro maskeleri ve tiyatroyla ilgili fotoğraflarla dolu küçük bir dükkân. Eski moda, alçak tavanlı ve karanlık bir dükkândı bu, üzerindeki ev de dört kat boyunca karanlık ve kasvetli bir şekilde yükseliyordu. Pencereden içeriyi gözledim, kimseyi görmeyince de içeri girdim. Kapı açılınca madeni bir çan şıngırdadı. Kapıyı açık bıraktım, bomboş bir kostüm sehpasının etrafından dolanarak açılır kapanır bir boy aynasının arkasındaki bir köşeye doğru yürüdüm. O sırada bir odadan uzun adımlarla gelen birinin ağır ayak seslerini duydum, dükkânın aşağı tarafında bir adam belirdi.

“Artık planlarım tam anlamıyla kesinleşmişti. Bir şekilde eve girmeyi, yukarıda kendime saklanacak bir yer bulmayı, fırsatım kollamayı ve her şey sakinleştiğinde dükkânın içinde bir peruk, maske, gözlük ve kostüm aramayı ve belki biraz tuhaf da olsa, yine de kabul edilebilir bir görünümle kendimi dışarıdaki dünyaya atmayı kuruyordum. Hazır buradayken elbette evde para varsa onları da çalabilirdim.

“Dükkâna giren adam kısa, zayıf yapılı, kambur, çatık kaşlı biriydi, çok uzun kollan ve çok kısa, çarpık bacakları vardı. Anlaşılan bir yemeğin ortasında gelmiştim. Bir şeyler bekler gibi bir ifadeyle dükkânın içinde bakındı. Bu da dükkânı boş görünce önce şaşırmasına, sonra da öfkelenmesine neden oldu. ‘Lanet olası veletler!’ dedi. Sokağa bakınmaya

çıktı. Bir dakika içinde geri döndü, kapıyı kin dolu bir havayla tekmeleyip ve homurdanarak tekrar evin kapısına doğru yürüdü.

“Onun peşinden gitmek için öne doğru çıktım, hareketimin çıkardığı sesi duyduğu anda adam birdenbire durdu kaldı. Ben de durdum, kulağının keskinliği beni çok korkutmuştu. Kapıyı çarparak yüzüme kapadı.

“Tereddüt içinde kalakalmıştım. Birden ayak seslerinin geri döndüğünü duydum ve kapı tekrar açıldı. Henüz tatmin olamamış biri gibi dikilerek dükkâna bakmaya koyuldu. Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldanarak tezgâhın arkasına baktı ve birkaç eşyanın arkasını inceledi. Sonra da şüpheyle kalakaldı. Evin kapısını açık bırakmıştı, ben de içerideki odaya sıvıştım.

“Acayip görünümlü küçük bir odaydı burası, kötü bir şekilde döşenmişti ve köşede de bir sürü büyük maske vardı. Masanın üstünde varım kalmış kahvaltısı duruyordu, o ne Tanrı’nın cezası, çileden çıkarıcı bir şeydi, Kemp, kahvenin kokusunu burnuma çekip, orada dikilerek içeri gelip yemeğine devam edişini izlemek. Yemek yiyiş tarzı da insanın asabını bozııvordu. Küçük odaya biri yukarı biri de aşağı giden üç kapı açılıyordu, ama hepsi de kapalıydı. O orada olduğu sürece odadan çıkamazdım, sürekli tetikte olduğu için kıpırdayamıyordum bile, sırtımdan aşağı da bir hava akımı vuruyordu, iki kez tam zamanında hapşırığımı tutmuştum.

“Gördüklerim karşısındaki duyularım çok tuhaf ve alışılmışın dışındaydı, ama bütün bunlar için gerçekten yorgundum ve yemeğini bitirmeden çok önce de sinirlenmeye başlamıştım. Ama sonunda yemeye bir son vermiş ve dilencilere yakışır yemek takımlarını çaydanlığın durduğu o kara teneke tepsinin üzerine koyarak ve hardal lekeli yemek örtüsünün üzerindeki ekmek kırıntılarını toplayarak, bütün bu şeyleri yanında götürmüştü. Elindekiler kapıyı arkasından kapamasına engel olmuştu -ki öyle yapacaktı, hayatımda işi gücü kapıları kapamak olan böyle bir adam görmedim- ben de onu izleyerek yeraltındaki çok pis bir mutfağa ve yanındaki bulaşık odasına indim. Onun bulaşık yıkamaya başlamasını memnuniyetle izledim. sonra orada kalmamın bir anlamı olmadığını düşünerek ve tuğla kaplı zemin ayaklarımı üşüttüğünden, yukarı kata döndüm ve ateşin yanma onun sandalyesine oturdum. Ateşin alevleri azalmıştı, ben de hiç düşünmeden biraz kömür attım. Bu ses onu anında

yukarı getirdi, gözlerini dört açarak etrafa bakmaya koyuldu. Odanın içinde aranmaya başladı, bir ara bana dokunmasına ramak kalmıştı. Bu aranıştan sonra bile tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Kapı aralığında durdu ve aşağı inmeden önce son bir kez daha etrafı kontrol etti.

“Bana o küçük arka odada asırlarca beklemişim gibi geldi ve sonunda gelip yukarı kata giden kapıyı açtı. Onu yakalamayı ucu ucuna başardım.

“Merdivenlerde ansızın durdu, öyle ki neredeyse ona bindiriyordum. Kafasını çevirip, tam suratımın ortasına bakarak ve etrafı dinleyerek dikildi. ‘Yemin ederim...’ dedi. Uzun, kıllı elini alt dudağının üzerine koymuştu. Gözleri merdivenlerde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Sonra biraz homurdandı ve tekrar yukarı çıkmaya başladı.

“Elini bir kapının tokmağına koymuştu ki, yüzünde yine o aynı öfkeli ifadeyle durdu. Onun etrafındaki hareketlerimin çıkardığı belli belirsiz sesleri fark etmeye başlamıştı. Adamın şeytani bir şekilde keskin kulaklan olmalıydı. Birden öfkeye kapıldı. ‘Eğer bu evde biri varsa,’ diye bağırdı yemin etmeye başlayarak, ama tehdidini söylemeden bıraktı. Elini cebine soktu, aradığı şeyi bulmayı başaramadı, hızla yanımdan geçerek gürültüyle ve hırçınlıkla etrafa çarpa çarpa aşağı indi. Ama ben onun arkasından gitmedim. O geri dönene kadar merdivenin başında oturdum.

“Çabucak geri döndü, hâlâ homurdanıyordu. Odanın kapısını açtı ve ben daha içeri girmeyi başaramadan suratıma kapattı.

“Ben de evi araştırmaya karar verdim ve mümkün olduğunca sessiz, bir süre etrafı kolaçan ettim. Ev çok eski ve yıkılmak üzere gibiydi, o kadar rutubetliydi ki çatı arasındaki duvar kâğıtları duvarlardan soyuluyordu ve ortalığı fareler kaplamıştı. Kapı tokmaklarının bazıları sıkışmıştı, bunlan açmaya korkmuştum. Araştırdığım bazı odalar mobilyasızdı, diğerleri de görünüşünden anladığım kadanyla ikinci el olarak satın alınmış tiyatroyla ilgili ıvır zıvırla doluydu. Adamın odasının yanındaki bir odada bir sürü eski püskü elbise buldum. Elbiseleri eşelemeye başladım ve sabırsızlığım yüzünden adamın kulaklarının apaçık ortada olan keskinliğini unuttum. Sinsi sinsi gelen bir ayak sesi duydum ve tam zamanında yukarı bakarak, adamın dikkatle ortalığa devrilmiş yığını gözlediğini ve elinde eski tip bir altıpatlar tuttuğunu gördüm. O hayretten ağzı açık kalmış halde, şüpheyle

etrafına bakınırken, ben hiç kımıldamadan dikildim. 'Bu o olmalı,’ dedi yavaşça. 'Lanet kadın!’

“Sessizce kapıyı kapattı ve hemen ardından anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydum. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Birden içeride kilitli kaldığımı fark ettim. Bir dakika kadar ne vapmam gerektiğini bilemedim. Kapıdan pencerenin yanma, sonra da oradan kapının yanma yürüdüm, aklım karışmış halde dikildim kaldım. Birden her yerimi bir öfke seli kapladı. Ama başka bir şey yapmadan önce giysileri incelemeye karar verdim ve ilk denemem ile üst taraftaki raflardan birindeki bir yığını aşağı indirdim. Bu onu geri getirdi, öncekinden de öfkeli haldeydi. Bu kez bana gerçekten dokundu, şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı ve hayretler içinde odanın ortasında dikilip kaldı.

“Biraz sonra azıcık sakinleşmişti. ‘Fareler,’ dedi alçak bir sesle, parmaklan dudağında bir hayret ifadesiyle. Kenarlardan sessizce odanın dışına savuştum, ama o sırada kalaslardan biri çıtırdadı. Sonra o cehennemden çıkma küçük hayvan, elinde altıpatlar, bütün kapıları kilitleyip, anahtarları da cebine atarak bütün evi dolanmaya başladı. Yapmak üzere olduğu şeyin farkına vardığımda bir öfke nöbetine kapıldım, neredeyse fırsat kollamak için kendimi yeterince kontrol etmeyi başaramayacaktım. O zamana kadar adamın evde yalnız olduğunu anlamıştım ve bu yüzden başka gürültü falan çıkarmaya girişmeden, kafasına geçirdim.”

“Kafasına mı geçirdin!” diye bağırdı Kemp.

“Evet, bayılttım, merdivenlerden aşağı indiği sırada. Arkasından, sahanlıkta duran bir tabureyle vurdum. Eski pabuçlarla dolu bir torba gibi aşağıya indi.”

“Ama...! Bana bak! İnsanlığın ortak gelenekleri...”

“Onların hepsi sıradan insanlar için yararlı. Ama sorun şuydu, Kemp, evden o beni görmeden kılık değiştirmiş olarak ayrılmam gerekiyordu. Bunu yapabilmemin başka bir yolunu düşünemiyordum. Sonra XIV Louis tarzı bir yelekle ağzını tıkadım ve bir çarşafla bağladım.”

“Çarşafla mı bağladın!”

“Bir tür paket yaptım. O salağı korkmuş halde ve sessiz tutmak iyi bir fikir sayılırdı; kafasını oradan, iple bağladığım yerden çıkarmaya çalışması da delicesine zor bir şeydi. Azizim Kemp, öyle oturup, bana bir katilmişim gibi bakmamaksın. Öyle yapılması gerekiyordu. Elinde altıpatlan vardı. Eğer görmüş olsaydı, beni tarif edebilirdi...”

“Ama yine de,” dedi Kemp, “İngiltere’de... günümüzde. Üstelik adam kendi evindeydi ve sen de ... işte, onu soyuyordun.”

“Soymak mı! Tanrı’nın cezası! Sonra bana bir de hırsız diyeceksin! Kesinlikle, Kemp, sen eşeğini sağlam kazığa bağlayan birisin. İçinde olduğum durumu göremiyor musun?”

“Onun durumunu da görüyorum,” dedi Kemp.

Görünmez Adam sertçe dikildi. “Ne demek istiyorsun?” Kemp’in yüzü biraz asılmıştı. Bir şeyler söylemek üzereydi, ama kendini tutmaya çalışıyordu. “Sanınm, sonuç olarak,” dedi birden fikrini değiştirerek, “bunun yapılması gerekiyordu. Zor bir durumdaydın. Ama yine de...”

“Elbette zor durumdaydım... cehennemdeki kadar zor durumdaydım. Ve o da beni çıldırtmıştı... evin içinde beni kovalayarak, elinde altıpatlarıyla ortalıkta salak salak dolaşarak, kapıları kilitleyip açıp durarak. Kesinlikle beni çileden çıkardı. Beni suçlamıyorsun, değil mi? Beni suçlamıyorsun?"

“Ben asla kimseyi suçlamam,” dedi Kemp. “Onun modası çoktan geçti. Sonra ne yaptın?”

“Açtım. Aşağı katta bir ekmekle biraz da ağır kokulu peynir buldum, açlığımı yatıştırmaya yetip de artmıştı. Biraz brendi ve su aldım, sonra alelacele paketlenmiş torbamın -hâlâ sessizce yatıyordu- yanından geçerek, yukarıya eski püskü giysilerin olduğu odaya gittim. Bu oda caddeye bakıyordu, kirden kahverengiye dönmüş iki dantelli perde pencereyi kapatıyordu. Oraya gidip, perdelerin arasından dışarıyı gözetledim. Dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı, kendimi içinde bulduğum bu kasvetli evin kahverengi gölgeleriyle tam bir karşıtlık içinde, göz alıcı derecede pınl pmldı. Caddede akıcı bir trafik vardı; meyve arabaları, bir fayton, bir yığın kutuyla dolu bir araba, bir balıkçı arabası. Gözlerimin önünde uçuşan renkli noktacıklarla arkamdaki gölgeler içindeki eşyalara döndüm. Yine heyecanım geçtikçe içinde bulunduğum durumu daha açıkça anlamaya

başlıyordum. Oda belli belirsiz bir benzolin[44] kokusuyla doluydu, sanırım giysileri temizlemekte kullanılmıştı.

"Odayı sistematik bir şekilde araştırmaya başladım. Kambur herif uzun zamandır evde tek başına olmalıydı. Tuhaf bir adamdı. İşime yarayabilecek her şeyi elbise deposunda topladım, sonra da aralarında titiz bir seçim yaptım. Yanıma alırsam işe yarayabileceğini düşündüğüm bir el çantası ve biraz pudra, ruj ve yara bandı buldum.

“Yüzümü boyayıp, pudralamayı daha önce de düşünmüştüm, kendimi görünür kılmak için, insanlara göstermek için elimde olanlar da işte bu kadardı, ama bunun dezavantajı da tekrar ortadan kaybolabilmeden önce terebentine[45], başka birtakım malzemelere ve epeyce de zamana ihtiyacım olacak olmasıydı. Sonunda daha iyi görünen bir maske -biraz groteskti, ama pek çoğu insanın yüzünün olduğundan daha fazla grotesk de değildi- koyu bir gözlük, kırçıl bıyıklar ve bir de peruk seçtim. İç çamaşırı bulamamıştım, ama bunları daha sonra da alabilirdim ve o an için kendimi maskeli balolarda giyilen türden patiska bir kaftanla, kaşmir atkılarla sarıp sarmalamıştım. Çorap da bulamamıştım, ama kambur herifin postalları pek dar sayılmazdı ve yeterince iyiydiler. Dükkândaki masada üç altın lira ve otuz şilin kadar da gümüş para vardı, içeride odada kilitli duran ve kapağını kırdığım bir dolapta da sekiz poundluk altın vardı. Artık dünyaya geri dönebilirdim, malzemelerim hazırdı.

“Sonra tuhaf bir tereddüt içine girdim. Görünüşüm gerçekten makul müydü? Üstümü başımı küçük bir yatak odası aynasında kontrol ettim, unuttuğum herhangi bir nokta olup olmadığını anlamak için her açıdan görünüşümü inceledim, ama her şey yerinde gibi görünüyordu. Tiyatro sahnesindeki cimri kadar tuhaf görünüyordum, ama sonuçta kesinlikle fiziksel olarak insana benzemeyen bir şey değildim. Özgüvenimi toplayarak, aynamla birlikte aşağıya dükkâna indim, dükkânın storlarını kapatıp, köşedeki iki ayaklı boy aynasını da kullanarak görünüşümü her açıdan inceledim.

“Birkaç dakika kadar cesaretimi toplamaya çalıştıktan sonra dükkânın kapısını açtım ve o minik adamı ne zaman isterse çarşafların arasından çıkabilecek durumda bırakarak, caddeye çıktım. Beş dakika sonra giysi dükkânıyla aramda artık bir düzine kadar dönemeç vardı. Kimse bana öyle

dik dik bakıyor gibi de değildi. Üstesinden gelmem gereken son güçlüğü de halletmiş gibiydim."

Görünmez Adam yine durakladı.

"O kamburla bir daha uğraşmadın mı?" dedi Kemp.

"Hayır," dedi Görünmez Adam. "Ne de ona ne olduğunu duydum. Ya kendi kendini çözmüş ya da tekmeleye tekmeleye dışarı çıkmıştır. Düğümleri epey sıkı atmıştım."

Sessizleşti, pencereye doğru gidip dışan bakmaya başladı.

"Tekrar sahile çıkınca ne oldu?"

"Ah!... gene aynı hayal kırıklığı. Sorunlarımın sona erdiğini sanmıştım. Pratikte ne istersem yapayım dokunulmazlığım olduğunu düşünüyordum, ne olursa... sırrımın öğrenilmesini engelledikten sonra. Öyle düşünüyordum. Ne yaparsam yapayım, sonuçlan ne olursa olsun, benim için bir şey ifade etmiyordu. Sadece üstümdekileri çıkanp atıverecek ve ortadan kaybolacaktım. Kimse beni yakalayamazdı. Paran bulduğum yerde alabilirdim. Kendime şöyle tantanalı bir ziyafet çekmeye, sonra iyi bir otele yerleşmeye ve kendime yeni avadanlıklar edinmeye karar vermiştim. Kendimden fazlasıyla emindim ... aptalın teki olduğumu hatırlamak özellikle hoş bir şey değil.

Bir vere girmiş, tam kendime bir öğle yemeği ısmarlıyordum ki. birden görünmeyen yüzümü açığa çıkarmadan hiçbir şey yiyemeyeceğimi hatırladım. Yemeği ısmarlamayı bitirdim, adama on dakika içinde geri döneceğimi söyledim, sinirden kudurmuş halde dışarı fırladım. Bilmiyorum hiç kurt gibi açken hayal kırıklığına uğramış miydin.

"Bu kadar kötü bir şekilde değil," dedi Kemp, "ama tahmin edebiliyorum."

"Etraftaki o lanet olası aptal insancıkları ezip geçebilirdim. Sonunda lezzetli bir şeyler yemek arzusuyla ölmek üzereyken, başka bir yere gittim ve özel bir oda istedim. 'Yüzümün şekli bozuk,' dedim. Fena halde bozuk.' Suratıma tuhaf tuhaf bakıp kaldılar, ama elbette bu onların sorunu değildi, böylece sonunda öğle yemeğime kavuştum. Servis pek iyi sayılmazdı, ama yeterliydi, yemeğimi yedikten sonra da bir puro yaktım ve nasıl hareket

edeceğimi planlamaya çalıştım. Dışarıda da bir kar fırtınası bastırmak üzereydi.

“Üzerinde düşündükçe, Kemp, soğuk bir iklimde, pis bir havada ve kalabalık ve uygar bir şehirde bir Görünmez Adam olmanın ne kadar acizce bir saçmalık olduğunu daha da fazla anlıyordum. Bu çılgınca deneyi yapmadan önce binlerce avantajım olacağım düşlemiştim. O öğleden sonrasındaysa, her şey bir hayal kırıklığı haline gelmişti. Bir insanın arzu duyabileceği her şeyin üzerinden geçip gidiyordum. Şüphesiz görünmezlik bunları elde etmemi sağlıyordu, ama elde ettiğim zaman onların tadını çıkarmamı da imkânsız kılıyordu. Hırs... orada görünemeyecek olduktan sonra bulunduğun yerin getirdiği gururun önemi nedir ki? İsmi Delilah[46] olmak zorunda olduktan sonra, bir kadının aşkının önemi nedir ki? Ben ne politikadan, ne ünlü olmak için başkalarına sövüp saymaktan, ne hayırseverlikten ne de spordan hoşlanırım. Peki ne yapacaktım? Bunun için mi sarılıp, sarmalanıp bir muammaya, sargılar içinde, kundaklanmış bir insan karikatürüne dönmüştüm!”

Durakladı, tavrından anlaşıldığı kadarıyla gözleri pencere civarında geziniyordu.

“Ama Iping’e nasıl gittin?” dedi Kemp, endişeyle konuğunun konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalışarak.

“Oraya çalışmaya gittim. Tek bir umudum vardı. Bir fikir gibi bir şey. Hâlâ aklımda. Gerçi artık tamamen işe yaramaz bir fikir haline geldi. Geri dönebilmek için bir çare! Yaptıklarımı yeniden tamir edebilmem için. İstediğim zaman. Görünmez olarak yapmak istediğim her şeyi yapıp bitirdiğim zaman. İşte şimdi seninle asıl konuşmak istediğim de bu.”

“Doğrudan Iping’e mi gittin?”

“Evet. Sadece üç ciltlik not defterlerimi ve çek defterimi, giysilerimi ve iç çamaşırlarımı almam ve şu fikir üzerinde çalışabilmem için bir miktar kimyasal madde ısmarlamam gerekti, -defterlerimi alır almaz sana hesaplarımı gösteririm- sonra da yola çıktım. Jüpiter aşkına! Bak şimdi o kar fırtınasını hatırlıyorum ve karın mukavvadan yapılmış takma burnumu ıslatmaması için nasıl deli gibi uğraşmak zorunda kaldığımı.” “Sonunda,” dedi Kemp, “Önceki gün, senin kim olduğunu anladıkları zaman, sen

biraz... yasalara göre düşünürsek...” “Öyle. Biraz. O polis memurunu öldürmüş müyüm?” “Hayır,” dedi Kemp. “Yakında iyileşecekmiş.”

“Şanslıymış o zaman. Tam anlamıyla aklımı kaçırmıştım, aptal adamlar! Niye beni kendi başıma bırakamadılar ki? Ya o bakkal eşeği?”

“Kimsenin ölmesi beklenmiyor,” dedi Kemp.

“Şu benim serseriyi bilemem ama,” dedi Görünmez Adam, tatsız tatsız gülerek.

“Tanrı aşkına, Kemp, bunun insanı nasıl öfkelendirdiğini bilemezsin. Yıllarca çalış, şunu planla bunu hesapla, sonra da yan kör, beceriksiz aptalın teki yoluna taş koysun! Şu dünyada aklına gelebilecek ne kadar aptal yaratık varsa benim önüme çıkmak için yollanmış.

-Biraz daha üstüme gelirlerse, çıldıracağım artık... biçerim onları.

"Güldüğün gibi, işleri bin kez daha içinden çıkılmaz bir hale getirdiler.”

“İnsanı çileden çıkaracağından hiç kuşkum yok,” dedi Kemp. kuru kuru.

BÖLÜM 24

BOŞA ÇIKAN BİR PLAN

“Ama şimdi,” dedi Kemp, pencereden dışarı bir göz atarak, “şimdi ne yapacağız?”

Konuştuğu sırada, tepenin yamacındaki yoldan eve doğru -Kemp’e dayanılmaz yavaşlıkta gibi gelen bir şekilde yürüyerek- yaklaşan üç adamı bir anda görüvermesini engellemek için konuğuna doğru yaklaşmıştı.

“Port Burdock’a doğru yola çıktığında ne yapmayı planlıyordun? Bir planın var mıydı?”

“Tamamen ülke dışına çıkacaktım. Ama seni gördüğüm zamandan beri bu planda biraz değişiklik yaptım. Artık hava sıcak ve görünmez olarak kalmam mümkün olduğuna göre Güney’e doğru gitmemiz daha akıllıca olabilir diye düşünüyordum; özellikle de artık sırrım açığa çıktığı için, herkes maskeli ve sargılı bir adamı gözleyip duruyor olacağından. Buradan Fransa’ya bir vapur hattınız var. Düşüncem gemilerden birine binmek ve geçiş sırasında riskleri göze almaktı. Oradan da trenle Ispanya’ya ya da işler

değişirse Cezayir’e geçebilirdim. Pek zor olmazdı. Cezayir’de bir adam sürekli olarak görünmez kalıp yine de yaşamaya devam edebilir. Ve istediklerini yapabilir. O serseriyi, defterlerimin ve eşyalarımın bana nasıl gönderileceğine karar verene kadar para kutusu ve hamal olarak kullanıyordum.”

“Orası açık.”

“Sonra da hayvan herif beni soymaya kalkışmaz mı! Defterlerimi saklamış, Kemp. Defterlerimi saklamış! Onu bir elime geçirirsem!”

“En iyi fikir ilk önce defterleri ondan almaya çalışmak olacak.”

“Ama nerede ki şimdi? Biliyor musun?”

“Kasabanın karakolunda, kendi isteğiyle, karakolun en zor girilen hücresine tıkılmış.”

“İt!” dedi Görünmez Adam.

“Ama bu senin planlarının biraz ertelenmesine neden olacak.”

“0 defterleri almalıyız, o defterler hayati önemde.”

“Elbette,” dedi Kemp, biraz asabi bir ifadeyle, dışarıda duyuyor gibi olduğu seslerin ayak sesi olup olmadığını düşünerek. “Elbette o defterleri almalıyız. Ama eğer o defterlerin senin için ne anlama geldiğini bilmezse, bu o kadar zor olmaz.”

“Öyle” dedi Görünmez Adam ve düşünmeye başladı.

Kemp konuşmayı sürdürmek için bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama Görünmez Adam kendiliğinden konuşmaya başladı.

“Şans eseri senin evine dalmış olmam, Kemp,” dedi, “bütün planlarımı değiştiriyor. Çünkü sen beni anlayabilecek bir adamsın. Bütün bu olanlara, böyle herkese reklam olmuş olmama, defterlerimin kaybolmasına rağmen, bütün çektiklerime rağmen, hâlâ muhteşem olasılıklar var, devasa olasılıklar...”

“Kimseye benim burada olduğumu söylemedin, değil mi?” diye sordu birden.

Kemp duraksadı. “Bunu ima etmiştin zaten,” dedi.

“Kimseye söylemedin yani?” diye ısrar etti Griffin.

“Tek bir Tanrının kuluna bile.”

“Ya! Şimdi...” Görünmez Adam ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirerek çalışma odasında volta atmaya başladı.

“Hata yaptım, Kemp, çok büyük bir hata, bu işi tek başıma götürmeye çalışmakla. Çaba, zaman ve önüme çıkan fırsatları harcadım. Tek başma... bir insanın tek başına yapabileceklerinin bu kadar az olması hayret verici! Biraz çalabilirsin, biraz can yakabilirsin, sonra işin biter.

“İstediğim şey, Kemp, bir yoldaş, bir yardımcı ve saklanacak bir yer, huzur içinde, kimse benden şüphelenmeden yiyip içebileceğim, uyuyabileceğim, dinlenebileceğim bir yer. Bir müttefiğe ihtiyacım var. Bir müttefikle, bir şeyler yiyip, dinlenebileceğim bir yerle... binlerce şey yapmamız mümkün olabilir.

“Şimdiye kadar çok belirsiz şeyler söyledim. Bütün bu görünmezlik meselesinin ne anlama gelebileceğini ve ne anlama gelemeyeceğini düşünmeliyiz. Belli etmeden birilerini dinleyerek casusluk yapmak gibi şeyler için pek bir avantaj getirmiyor, insan bir şekilde ses çıkartıyor. Evlere girip hırsızlık yapmak gibi şeyler için de pek bir faydası yok, belki birazcık. Beni bir yakalarsan, kolaylıkla bir yere hapsedebilirsin. Ama diğer taraftan beni yakalamak da zor. Bu görünmezlik olayı, aslında sadece iki işe yanyor: kaçmaya ve yaklaşmaya. Öyleyse, özellikle de cinayet işlerken işe yarayabilir. Elimde ne tür bir silah olursa olsun, bir adamın çevresinde dolanıp, nereden saldıracağımı seçip, istediğim gibi saldırabilirim. İstediğim gibi karşı koyabilirim. İstediğim gibi kaçabilirim.’’

Kemp’in eli bıyıklarına gitti. Aşağıda bir hareket mi vardı? “Ve cinayet işlememiz de gerekiyor, Kemp.”

“Cinayet işlememiz de gerekiyor,” diye tekrarladı Kemp. “Planını dinliyorum, Griffin, ama seninle aynı fikirde değilim, dikkat et. Niye cinayet?”

“Zevk için işlenmiş cinayetler değil, nice tasarlanmış katliamlar. Sorun şu ki, Görünmez Adam ın var olduğunu biliyorlar, bizim bir Görünmez Adamin var olduğunu bildiğimiz gibi. Ve o Görünmez Adam, şimdi bir

Terör Dönemi[55] başlatmalı. Evet... şüphesiz çok ürkütücü görünüyor. Bir Terör Dönemi. Senin şu Burdock gibi bir kasabayı ele geçirip, dehşet saçmalı ve hâkimiyeti altına almalı. Buyruklarını ortalığa yaymalı. Bunu binlerce şekilde yapabilir... kapıların altından anlan kâğıt

“En iyi fikir ilk önce defterleri ondan almaya çalışmak olacak.”

“Ama nerede ki şimdi? Biliyor musun?”

“Kasabanın karakolunda, kendi isteğiyle, karakolun en zor girilen hücresine tıkılmış.”

“İt!” dedi Görünmez Adam.

“Ama bu senin planlarının biraz ertelenmesine neden olacak."

“O defterleri almalıyız, o defterler hayati önemde.”

“Elbette,” dedi Kemp, biraz asabi bir ifadeyle, dışarıda duyuyor gibi olduğu seslerin ayak sesi olup olmadığını düşünerek. “Elbette o defterleri almalıyız. Ama eğer o defterlerin senin için ne anlama geldiğini bilmezse, bu o kadar zor olmaz.”

“Öyle” dedi Görünmez Adam ve düşünmeye başladı.

Kemp konuşmayı sürdürmek için bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama Görünmez Adam kendiliğinden konuşmaya başladı.

“Şans eseri senin evine dalmış olmam, Kemp,” dedi, “bütün planlanmı değiştiriyor. Çünkü sen beni anlayabilecek bir adamsın. Bütün bu olanlara, böyle herkese reklam olmuş olmama, defterlerimin kaybolmasına rağmen, bütün çektiklerime rağmen, hâlâ muhteşem olasılıklar var, devasa olasılıklar...”

“Kimseye benim burada olduğumu söylemedin, değil mi?” diye sordu birden.

Kemp duraksadı. “Bunu ima etmiştin zaten,” dedi.

“Kimseye söylemedin yani?” diye ısrar etti Griffin.

“Tek bir Tanrı’nın kuluna bile.”

“Ya! Şimdi...” Görünmez Adam ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirerek çalışma odasında volta atmaya başladı.

“Hata yaptım, Kemp, çok büyük bir hata, bu işi tek başıma götürmeye çalışmakla. Çaba, zaman ve önüme çıkan fırsatları harcadım. Tek başına... bir insanın tek başına yapabileceklerinin bu kadar az olması hayret verici! Biraz çalabilirsin, biraz can yakabilirsin, sonra işin biter.

“İstediğim şey, Kemp, bir yoldaş, bir yardımcı ve saklanacak bir yer, huzur içinde, kimse benden şüphelenmeden yiyip içebileceğim, uyuyabileceğim, dinlenebileceğim bir yer. Bir müttefiğe ihtiyacım var. Bir müttefikle, bir şeyler yiyip, dinlenebileceğim bir yerle... binlerce şey yapmamız mümkün olabilir.

“Şimdiye kadar çok belirsiz şeyler söyledim. Bütün bu görünmezlik meselesinin ne anlama gelebileceğini ve ne anlama gelemeyeceğini düşünmeliyiz. Belli etmeden birilerini dinleyerek casusluk yapmak gibi şeyler için pek bir avantaj getirmiyor, insan bir şekilde ses çıkartıyor. Evlere girip hırsızlık yapmak gibi şeyler için de pek bir faydası yok, belki birazcık. Beni bir yakalarsan, kolaylıkla bir yere hapsedebilirsin. Ama diğer taraftan beni yakalamak da zor. Bu görünmezlik olayı, aslında sadece iki işe yarıyor: kaçmaya ve yaklaşmaya. Öyleyse, özellikle de cinayet işlerken işe yarayabilir. Elimde ne tür bir silah olursa olsun, bir adamın çevresinde dolanıp, nereden saldıracağımı seçip, istediğim gibi saldırabilirim. İstediğim gibi karşı koyabilirim. İstediğim gibi kaçabilirim.”

Kemp’in eli bıyıklarına gitti. Aşağıda bir hareket mi vardı? “Ve cinayet işlememiz de gerekiyor, Kemp.”

“Cinayet işlememiz de gerekiyor,” diye tekrarladı Kemp. “Planını dinliyorum, Griffin, ama seninle aynı fikirde değilim, dikkat et. Niye cinayet?”

“Zevk için işlenmiş cinayetler değil, iyice tasarlanmış katliamlar. Sorun şu ki, Görünmez Adam’ın var olduğunu biliyorlar, bizim bir Görünmez Adam’ın var olduğunu bildiğimiz gibi. Ve o Görünmez Adam, şimdi bir Terör Dönemi[2] başlatmalı. Evet... şüphesiz çok ürkütücü görünüyor. Bir Terör Dönemi. Senin şu Burdock gibi bir kasa bap ele geçirip, dehşet saçmalı ve hâkimiyeti altına almalı. Buyruklarını ortalığa yaymalı. Bunu

binlerce şekilde yapabilir... kapıların altından atılan kâğıt parçaları bile yeter. Ve buyruklarına uymayan herkesi öldürmeli, buyruklarına uymayanları koruyan herkesi de öldürmeli.” “Hımm!” dedi Kemp, artık Griffin’i değil de, açılıp kapanan ön kapının sesini dinliyordu.

“Bana kalırsa, Griffin,” dedi dikkatinin dağılmış olduğunu gizlemeye çalışarak, “müttefikin epey zor durumda kalacak.” “Kimse onun bir müttefik olduğunu bilmeyecek,” dedi Görünmez Adam büyük bir şevkle. Ve sonra birden, “Şşş! Aşağıdaki o ses de ne?” dedi.

“Hiçbir şey,” dedi Kemp ve birden yüksek sesle ve hızla konuşmaya başladı. “Ben buna katılmıyorum, Griffin. Anladın mı, buna katılmıyorum. Niye insanlığa karşı bir oyun oynamayı düşlüyorsun ki? Böyle mutlu olmayı nasıl umabilirsin? Yalnız bir kurt gibi davranma. Araştırmanın sonuçlarını yayınla, bütün dünyayı -en azından bu ülkeyi- yanına al. Milyonlarca yandaşla neler yapabileceğini düşün...”

Görünmez Adam Kemp’i susturdu. “Yukarıya çıkan ayak sesleri var,” dedi alçak sesle.

“Saçma,” dedi Kemp.

“Bir bakayım,” dedi Görünmez Adam ve kolunu uzatarak, kapıya doğru yaklaştı.

Sonra her şey çok hızlı gelişti. Kemp bir an duraksadı, sonra yolunu kesmek için önüne doğru atıldı. Görünmez Adam irkildi ve öylece kalakaldı. “Hain,” dedi Ses ve birden sabahlığın önü açıldı ve Görünmeyen oturup, üstündekileri çıkarmaya başladı. Kemp hızla kapıya doğru üç adım attı, o anda da Görünmez Adam -bacakları ortadan kaybolmuştu- bir çığlık atarak ayağa fırladı. Kemp kapıyı sonuna kadar açtı.

Kapı açıldığı anda, aşağı kattan hızla yukarı tırmanan ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu,

Kemp çabuk bir hareketle Görünmez Adam’ı arkaya doğru itip yana doğru sıçradı ve kapıyı çarparak kapadı. Anahtar dışarıda, hazır duruyordu. Bir an sonra Griffin çatı köşkündeki çalışma odasında tek başına kalacak, hapsedilmiş olacaktı. Ufacık bir şey dışında. Anahtarı kapıya bu sabah

aceleyle sokmuştu. Kemp kapıyı çarpınca, anahtar da gürültüyle halının üstüne düştü.

Kemp’in yüzü bembeyaz olmuştu. Kapının tokmağım iki eliyle tutmaya çalışıyordu. Bir dakika kadar kapıyı çekerek durmayı başardı. Sonra kapı on beş santimetre kadar açıldı. Ama Kemp tekrar kapamayı başardı, ikinci kez kapı otuz santimetre kadar çekilmişti ve sabahlık kendini açılan aralığa sıkıştırmaya çalışıyordu. Görünmez parmaklar boğazım sıkıyordu, kendini savunmak için tokmağı bırakmak zorunda kaldı. Arkaya doğru savruldu, geri geri giderek, sertçe sahanlığın köşesine gömüldü. Boşalmış olan sabahlık, kafasından aşağı geçirilmişti.

Merdivenlerin ortasında, Kemp’in mektubunu yolladığı Burdock polis şefi Albay Adye duruyordu. Kemp'in birdenbire ortaya çıkışına, hemen ardından da bomboş bir giysinin havada savruluşunun oluşturduğu o tuhaf manzaraya bakarak donakalmıştı. Kemp’in düştüğünü, sonra tekrar ayağa kalkmaya çalıştığını görmüştü. İleri doğru atıldığını ve tekrar yere indiğini görmüştü, bir öküz gibi düşmüştü.

Sonra birden bir şey ona şiddetle vurmuştu. Ama ortada hiçbir şey yoktu! Göründüğü kadanyla, devasa bir ağırlık üzerine çökmüştü ve boğazına sarılan eller ve kasıklarına dayanan bir dizle, paldır küldür merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Görünmez bir ayak sırtına basıp atlamış, hayaletimsi ayak sesleri alt katı koşarak geçmiş, holdeki iki polisin bağrışıp, koşuşturduklarını duymuş ve erin ön kapısı gürültüyle kapanmıştı.

Sırtı üstü döndü ve oturduğu yerde bakakaldı. Sendeleyerek merdivenlerden inen Kemp’i gördü, üstü başı toz içindeydi ve darmadağınık olmuştu, yüzünün bir tarafı yediği tokattan bembeyazdı, dudağı kanıyor ve kollarında pembe bir sabahlık ve bir iki iç çamaşırı tutuyordu.

“Tanrım!” diye bağırdı Kemp, “oyun bitti! Gitti!”

BÖLÜM 25

GÖRÜNMEZ ADAM’IN AVLANIŞI

Bir süre boyunca Kemp, Adye’ye biraz önce hızla gerçekleşen olayların ne olduğunu anlatamayacak kadar karmakarışık konuşup durmuştu. Her iki adam da sahanlıkta duruyorlardı, Griffin’in o tuhaf sargıları hâlâ kolunun üzerindeydi. Ama o sırada Adye de durumla ilgili bir şeyler kavramaya başlamıştı.

“Delirmiş,” dedi Kemp, “insanlıktan çıkmış. Kendi çıkarları, kendisinin güvenliği dışında bir şey düşünmüyor. Bu sabah ondan öyle hayvanca bir kendini koruma öyküsü dinledim ki! İnsanları yaralamış. Engel olamazsak, cinayet de işleyebilir. Panik yaratacakmış. Kimse durduramaz onu. Dışarı çıktı şimdi... küplere binmişti!”

“Yakalanması gerek,” dedi Adye. “Bu kesin.”

“Ama nasıl?” diye bağırdı Kemp ve birden düşüncelere gömüldü. “Hemen başlamalısın. Bütün adamları işe koşmalısın. Bu bölgeden ayrılmasına engel olmalısın. Bir kaçarsa, bütün taşrada, cinayet işleyerek ve insanları sakat bırakarak istediği gibi dolanabilir. Bir Terör Dönemi başlatmayı düşlüyor! Terör Dönemi, anladın mı? Trenlerde, yollarda ve gemilerde gözcüler bulundurmalısın. Garnizondan yardım gelmeli. Yardım istemek için telgraf çekmelisin. Onu burada tutabilecek tek şey, çok değer verdiği birkaç defteri kurtarma düşüncesi. Bak sana anlatayım! Sizin karakolda bir adam var... Marvel.”

“Biliyorum,” dedi Adye, “Biliyorum. O defterleri de... evet. Ama şu serseri...”

“Onun yiyecek bir şeyler ya da uyuyacak bir yerler bulmasını da engellemelisin, gece gündüz bütün kasaba onun gelişine

karşı uyanık olmalı. Yiyecekler kilitlenip, saklanmalı, bütün yiyecekler, öyle ki yiyecek bulmak için bir yerlere zorla girmek zorunda kalsın. Her taraftaki evler onun gelişine karşı kapılarını pencerelerini sürgülemek. Tanrı bize soğuk geceler ve yağmur bahşetsin! Kırlarda ava başlanmalı ve bırakılmamalı. Bana bak, Adye, bulunup bir yere kapatılmadığı sürece o tehlikeli bir adam, bir felaket, olabilecek şeyleri düşünmek bile korkunç.”

-

“Başka ne yapabiliriz?” dedi Adye. “Bir an önce aşağı inip, organizasyona başlamalıyım. Ama sen niye gelmiyorsun? Evet... sen de gel!

Gel hadi, bir tür savaş konseyi gibi bir şey toplamalıyız... yardım etmesi için Hopps'u alırız... ve demiryolu yöneticilerini. Vallahi! Bu çok acil. Hadi gel... giderken bana anlatırsın. Başka yapabileceğimiz ne var? Şu şeyleri de bırak." Bir an sonra Adye önde, merdivenlerden iniyorlardı. Ön kapıyı açık, polisleri de dışarıda bomboş havaya bakarken buldular. "Gitti, efendim," dedi biri.

"Bir an önce merkez istasyona gitmeliyiz," dedi Adye. "Biriniz aşağı gidin ve gelip, bizi alacak bir fayton bulun, çabuk. Şimdi, Kemp, başka?"

"Köpekler," dedi Kemp. "Köpek bulun. Onu göremezler belki ama, kokusunu alırlar. Köpek bulun."

"Peki," dedi Adye. "Pek bilinmez ama, Halstead'deki[47] hapishane görevlileri tazıları olan bir adam tanıyor. Köpekler. Başka?"

"Aklınızda olsun," dedi Kemp, "yedikleri görünüyor. Bir şeyler yediği zaman, yiyecekler hazmedilene kadar görülebiliyorlar. Bu yüzden bir şeyler yedikten sonra saklanması gerekiyor. Her yerde devriyeler dolaşmalı, her çalılığı, her sessiz köşeyi aramalısınız. Bütün silahları, silah yerine kullanılabilecek her araç gereci kaldırın. Öyle şeyleri uzun süre taşıyamaz. Birinin elinden kapıp, insanlara saldırabileceği her şey saklanmalı."

"Yine peki," dedi Adye. "Onu yakaladık sayılır!"

"Yollarda ise..." dedi Kemp, sonra durakladı.

"Evet?" dedi Adye.

"Toz haline getirilmiş cam," dedi Kemp. "Bu çok gaddarca, biliyorum. Ama onun yapabileceklerini bir düşün!"

Adye dişlerinin arasından havayı çekerek tısladı. "Bu pek sportmence değil. Bilmiyorum. Ama toz haline getirilmiş cam hazırlatacağım. Eğer çok ileri giderse..."

"Adam insanlıktan çıkmış, diyorum," dedi Kemp. "Bir Terör Dönemi başlatacağından -şu kaçışının yarattığı heyecandan kurtulur kurtulmaz- şu anda seninle konuştuğuma emin olduğum kadar eminim. Tek şansımız onun bir adım önünde olmak. Kendi türüyle ilişkisini koparmış. Günahı boynuna..."

BÖLÜM 26

WICKSTEED CİNAYETİ

Görünmez Adam anlaşıldığı kadarıyla Kemp'in evinden öfkeden gözü dönmüş halde fırlamıştı. Kemp'in evinin dış kapısının yakınlarında oynamakta olan küçük bir çocuk şiddetle tutulmuş ve bir kenara fırlatılmıştı, öyle ki ayak bileği kırılmıştı, ondan sonra da birkaç saat boyunca Görünmez Adam insanlar tarafından görülmemiş, duyulmamıştı. Kimse o süre içinde nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmiyordu. Ama o sıcak haziran sabahında, çekilmez kaderine öfkelenerek ve kederlenerek tepeden yukarı, Port Burdock'ın arkalarındaki bomboş uzanan yaylalara doğru koşturduğunu ve sonunda öfkeli ve yorgun bir halde, kendi türüne karşı geliştirdiği o paramparça olmuş planlarını tekrar bir araya toplamak için, Hintondean'in çalılıkları arasında bir sığmak bulduğunu tahmin edebiliriz. Bu, kaçmış olması en olası yer gibi görünüyordu, çünkü öğleden sonra saat iki gibi, son derece gaddarca bir trajediye yol açarak orada ortaya çıkmıştı.

İnsan o süre boyunca ne tür bir ruh halinde olduğunu ve ne planlar geliştirdiğini merak ediyor. Şüphesiz Kemp'in ihaneti onun esrik bir öfkeye kapılmasına neden olmuştu ve Kemp'i bu ihanete yönelten etkenleri anlayabiliyor olsak da, yine de gerçekleştirilmeye çalışılan sürprizin yol açtığı öfkeyi tahmin edebilir, hatta birazcık da olsa yakınlık duyabiliriz. Belki Oxford Street'te yaşadıklarının yol açtığı o sersemletici şaşkınlığa dair bir şeyleri de hatırlamış olabilir, çünkü gördüğümüz gibi dehşete düşürülen bir dünyayla ilgili o zalimce düşünde Kemp'in de onunla birlikte hareket edeceğini hesaplamaktaydı. Her nasılsa sonuçta öğleye doğru insanların bilgisi dahilinde olmaktan çıkmıştı, yaklaşık saat iki buçuğa kadar ne yaptığını söyleyebilecek hiçbir tanık da yok. Bu insanlık için talihli bir durum sayılabilirdi belki, ama onun için mahvedici bir eylemsizlikti.

Bu süre boyunca gittikçe artan sayıda adam onu aramakla meşgul halde kırlara yayılmaya başlamıştı. Sabahleyin henüz sadece bir efsaneydi, dehşet saçan bir şeydi; öğleden sonraysa Kemp'in bildirisinde kuru bir ifadeyle belirttiği gibi söylemek gerekirse, elle tutulabilir bir düşmandı, yaralanabilir, yakalanabilir ya da hakkından gelinebilirdi; taşradakiler de

akıl almaz bir hızla hazırlanmaya başlamışlardı. Saat ikide bile hâlâ bir trene atlayarak bölgeden çıkmayı başarabilirdi, ama ikiden sonra bu da imkânsız hale gelmişti. Southampton, Manchester, Brighton ve Horsham arasındaki koca paralelkenarın çizdiği alanda kalan bütün yolcu treni hatları kilitli kapılarla yolculuk ediyorlardı, nakliye trafiği ise neredeyse tümüyle askıya alınmıştı. O sırada Port Burdock'un çevresindeki otuz kilometrelik kocaman bir çemberin içinde silahlı ve coplu adamlar, yanlarında köpeklerle, üç dört kişilik gruplar halinde yolları ve tarlaları tutmak üzere dağılıyorlardı.

Atlı polisler taşradaki sokaklarda dolanıyor, her kulübede durup, insanları evlerinin kapılarını pencerelerini kapamaları ve silahlı olmadıkları sürece de evin içinde kalmaları konusunda uyarıyorlardı, saat üçe kadar bütün ilkokullar tatil edilmiş ve korku içinde gruplar halinde kalmaya çalışan çocuklar da hızla evlerine dönmeye başlamışlardı. Kemp'in bildirisi -aslında Adye tarafından imzalanmıştı- öğleden sonra dörde ya da beşe kadar neredeyse bütün vilayete gönderilmişti. Bildiride mücadelenin şartları, Görünmez Adam'ı yiyecekten ve uyumaktan uzak tutmanın, sürekli tetikte olmanın ve Görünmez Adam'ın hareketlerine dair herhangi bir belirtide çabucak harekete geçmenin gerekliliği kısaca da olsa, açık bir şekilde belirtiliyordu.

Yetkililerin faaliyetleri öylesine hızlı ve öylesine kararlıydı, bu tuhaf varlığa öyle çabuk ve herkes tarafından inanılmıştı ki, akşam basmadan birkaç yüz kilometrekarelik bir alan sımsıkı bir kuşatma altına alınmıştı. Ve yine akşam basmadan, bir dehşet dalgası, sinir içinde bekleyen bütün taşraya yayılmıştı. Bay Wicksteed'in öldürülüşünün hikâyesi kulaktan kulağa fısıldanarak ve bütün vilayeti baştan başa hızla ve şüpheye yer bırakmadan katederek dağılmıştı.

Görünmez Adam'ın Hintondean çalılıklarına sığınmış olduğuna dair varsayımımızı doğru kabul edeceksek, öğleden sonra erken saatlerde, aklında içinde bir silah kullanmanın da yer aldığı bir plan ile çalılıklardan tekrar ortaya çıkmış olması gerektiğini de kabul etmeliyiz. Planının ne olduğunu bilmemiz mümkün değil, ama en azından benim için Wicksteed'le karşılaştığı zaman elinde demir bir çubuk olduğuna dair çok güçlü kanıtlar var.

Bu karşılaşmanın ayrıntılarını elbette ki bilemeyiz. Ama bir çakıl taşı yatağının kıyısında gerçekleşmişti, Lord Burdock'un malikânesinin kapısına iki yüz metre ya var ya yoktu. Her şey -çiğnenip, ezilmiş topraklar, Bay Wicksteed'in aldığı sayısız yara, parça parça olmuş bastonu- ümitsizce mücadele edildiğini gösteriyor; ama saldırının niye gerçekleştiğini -canice bir çılgınlık dışında- tahmin edebilmek olanaksız. Aslında delirmiş olduğu varsayımı dışında akla pek bir şey de gelmiyor. Bay Wicksteed Lord Burdock'un kâhyası olan, kırk beş, kırk altı yaşlarında, kimseye bir zararı olmayan alışkanlıklara sahip, zararsız görünümlü biriydi, böylesine korkunç bir düşmanı kışkırtabilecek dünyadaki en son insandı. Anlaşıldığı kadarıyla Görünmez Adam ona karşı kırık bir çit parçasından alınmış demir bir çubuk kullanmıştı. Öğle yemeği için evine sakin sakin gitmekte olan bu adamı durdurmuş, ona saldırmış, zayıf kendini savunma çabalarının üstesinden gelmiş, kolunu kırmış, onu yere savurmuş ve kafasını kırıp, beynini dağıtmıştı.

O çubuğu çitten, kurbanıyla karşılaşmadan önce söküp almış, hazırda taşıyarak gelmiş olmalıydı. Daha önce anlattıklarımız dışında konuyla ilgili gibi görünen sadece iki ayrıntı daha var. İlki, çakıl taşı yatağı Bay Wicksteed'in evine giden asıl yolunun üzerinde değil, yolunun birkaç yüz metre kadar dışında olduğuydu. Diğeri ise, küçük bir kızın, öğleden sonra okuluna giderken, öldürülen adamı çakıl taşı yatağına doğru giden bir tarlada tuhaf bir tavırla "tırıs koşarken" gördüğüne dair iddiasıydı. Kızın yaptığı Wicksteed'in hareketlerinin taklidi, önündeki zeminde bir şeylerin peşinde koşan ve arada bir bastonuyla o şeye vurmaya çalışan bir adamı andırıyordu. Kız Wicksteed'i hayattayken gören son kişiydi. Wicksteed onun görüş alanından çıkıp, ölümüne gitmişti. Kavgayı kızın görmesini engelleyen sadece birkaç kayından oluşan bir ağaç kümesi ve tarlanın zeminindeki hafif bir eğim olmuştu.

Şimdi, bu, en azından yazarın kafasında, bu cinayeti mutlak bir kötülük eseri olmaktan çıkarıyor. Griffin'in demir çubuğu gerçekten de bir silah olarak, ama onu cinayette kullanmak için kasıtlı bir niyeti olmadan yanına aldığını düşünebiliriz. Wicksteed o sırada yoldan geçerken, bu çubuğun açıklanması mümkün olmayan bir şekilde havada uçtuğunu görmüş olabilir. Görünmez Adam olduğunu hiç düşünmeden -çünkü Port Burdock on beş kilometre ötededir- çubuğu izlemeye başlamış olabilir. Görünmez Adam'ı

hiç duymamış olması son derece akla uygundur. Bu durumda Görünmez Adam’ın bu taraflarda olduğunun anlaşılmaması için sessizce hızlandığı ve Wicksteed’in de heyecan ve merakla bu anlaşılmaz şekilde hareket eden nesneyi kovalamaya ve en sonunda bastonuyla vurmaya başladığı düşünülebilir.

Şüphesiz normal şartlarda Görünmez Adam peşindeki bu orta yaşlı adamdan kolayca uzaklaşabilirdi, ama Wicksteed’in cesedinin bulunduğu zamanki pozisyonu, onun kovalamakta olduğu avını bir ısırgan otu kümesi ile çakıl taşı yatağı arasında

köşeye sıkıştırmış olmak gibi bir talihsizliği olduğunu gösteriyor. Görünmez Adam’ın son derece kolay öfkelenebilecek bir halde olduğunu takdir edenler için bu karşılaşmanın devamını tahmin etmek zor olmayacaktır.

Ama bunlar sadece varsayım. Karşı çıkılması mümkün olmayan gerçekler ise -çocukların hikâyeleri genellikle pek güvenilmez oldukları için- sadece, öldüresiye dövülmüş Wicksteed’in cesedinin ve ısırgan otlan arasına atılmış, üzerinde kan lekeleri olan demir çubuğun bulunmuş olmasıdır. Griffin’in çubuğu bırakmış olması, olayın yarattığı duygusal heyecan içinde, çubuğu alma nedeninden de -eğer bir nedeni vardıysa- vazgeçmiş olduğunu gösteriyor. Elbette Griffin aşırı derecede bencil ve hissiz bir adamdı, ama kurbanının, ilk kurbanının ayaklarının dibinde kanlar içinde, zavallı bir halde yatışını görmesi, nasıl hareket etmeyi düşünmüş olursa olsun, uzun zamandır içinde tıkanmış kalmış olan vicdan azabının bir süre için bir sel gibi kabarmasına neden olmuş olmalıdır.

Bay Wicksteed’i öldürdükten sonra, kırlardan yaylalara yönelmiş gibi görünüyor. Fern Bottom yakınlarındaki bir tarlada iki adamın günbatımına doğru bir ses duyduklarına dair bir hikâye var. Ses feryat figan edip, gülmeye başlıyor, hıçkıra hıçkıra ağlayıp inildiyor ve ikide bir de bir çığlık koparıyormuş. Bunu dinlemek tuhaf bir şey olmalıydı herhalde. Ses bir yonca tarlasının ortasına doğru gitmiş ve tepelere doğru da yavaş yavaş kesilmiş.

O öğleden sonra Görünmez Adam, Kemp’e verdiği sırların onun tarafından çabucak kullanıma geçirilmesiyle ilgili bir şeyler öğrenmiş

olmalıydı. Evleri, kapılan pencereleri kilitli ve koruma altına alınmış olarak bulmuş; belki tren istasyonlarının etrafında gezinmiş, hanların çevresinde dolanmış ve şüphesiz bildirileri de okuyup, kendisine karşı açılan kampanyanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir şeyler fark etmeye başlamış olmalıydı. Akşam çökmeye başlarken, üç dört adamdan oluşan gruplar ve kesik kesik havlayan köpeklerin sesleri tarlaların orasına burasına dağılmaya başlamıştı. Bu kelle avcılarına. Görünmez Adam la karşılaşmaları durumunda birbirlerine nasıl yardımcı olacaklarına kadar ayrıntılı talimatlar verilmişti. Görünmez Adam bunların hepsini atlatmayı başarmıştı. Nasıl küplere binmiş olduğunu biraz olsun tahmin edebiliriz, doğaldır ki öyle de olmalıydı, çünkü kendisine karşı bu kadar acımasızca kullanılan bilgileri yine kendisi vermişti. En azından o gün için cesareti kırılmış olmalıydı, çünkü Wicksteed’le karşılaştığı ânı saymazsak, yaklaşık yirmi dört saat boyunca sadece peşinde olunan bir av olarak kalmıştı. Geceleyin yiyecek bir şeyler bulmuş ve uyumuş olmalı, çünkü sabahleyin kendine gelmişti. Atak, güçlü, öfkeli ve kötülük doluydu, dünyaya karşı girişeceği son büyük mücadelesine hazırlanmıştı.

BÖLÜM 27

KEMP’İN EVİNİN KUŞATILMASI

Kemp yağlı bir kâğıt parçasına kurşun kalemle yazılmış tuhaf bir mektubu okuyordu.

“Şaşırtıcı derecede enerjik ve akıllı çıktın,” diye devam ediyordu mektup, “gerçi bununla ne elde etmek istediğini anlayamıyorum. Bana düşmansın. Bütün bir gün boyunca peşimde koşturdun, bana bir gecelik dinlenmeyi bile çok gördün. Ama sana rağmen yiyecek buldum, sana rağmen uyudum ve oyun daha yeni başlıyor. Oyun daha yeni başlıyor. Bunun için Terör’ü başlatmak yeter. Bu mektup terörün başladığı günü bildiriyor. Port Burdock artık Kraliçe’nin hâkimiyeti altında değil, senin o Albay’a ve diğerlerine de söyle, benim hâkimiyetim, Terör’ün hâkimiyeti altında! Bugün yeni çağın ilk yılının ilk günü... Görünmez Adam Çağı’nın. Ben I. Görünmez Adam’ım. Hükmetmeye başlamak basit olacak. İlk gün örnek olması için bir tek infaz yapılacak... Kemp diye bir adamın infazı. Ölüm bugün onun peşine düşecek. Kendini bir yere kilitleyebilir, saklanabilir, etrafına muhafızlar alabilir, isterse zırh bile giyebilir, ölüm,

görünmeyen ölüm, onun peşinde. Bırakalım önlem alsın, bu halkımı daha da etkileyecektir. Ölüm öğleye kadar posta kutusundan çıkıp gelecek. Postacı gelirken mektup kutuya düşecek, sonra kutudan çıkacak! Oyun başlayacak. Ölüm başlayacak. Yardım etmeyin ona, halkım, yoksa ölüm sizin üstünüze de düşer. Bugün Kemp ölecek.”

Kemp mektubu iki kez okudu. “Şaka falan değil bu,” dedi. “Bu onun konuşma tarzı! Çok da ciddi!”

Katlı duran yaprağın ters tarafım çevirdi ve adresin olduğu tarafta Hıntondean'in damgasını ve o can sıkıcı ayrıntıyı, “iki pens ödeneceké yazısını okudu.

Yemeğini bitirmeden -mektup saat bir postasıyla gelmişti-yavaşça kalktı ve çalışma odasına gitti. Zili çalarak kâhya kadını çağırdı ve ona bir an önce evi dolaşmasını, pencerelerin kapalı olup olmadıklarına bakmasını ve bütün pencerelerin kafeslerini de kapamasını söyledi. Çalışma odasının pencere kafeslerini kendisi kapadı. Yatak odasında kilitli duran bir çekmeceden küçük bir altıpatlar çıkardı, tabancayı dikkatle inceledi, sonra da gündelik ceketinin cebine koydu. Bir tanesi Albay Adyeye olan, birkaç kısa not yazdı, teslim etmesi için notlan hizmetçisine verdi, kadına evden nasıl çıkması gerektiğini açık talimatlarla anlata. ‘'Bir tehlike yok,” dedi ve tam olarak gerçeği söylemeden ekledi, “senin için.” Bu işi yerine getirdikten sonra bir süre düşünceye dalarak orada kaldı, sonra soğumakta olan yemeğine döndü.

Yemeğini yerken arada bir düşünceye dalıp gidiyordu. Sonunda sertçe masaya vurdu. “Yakalayacağız onu!” dedi, “ben de yem olacağım. Çok fazla yaklaşmış olacak.”

Geçtiği her kapıp arkasından dikkatle kapatarak, tepe köşküne çıktı. “Bu bir oyun,” dedi, “tuhaf bir oyun... Ama senin şu görünmezligin dışında, Bay Griffin, bütün şanslar benden yana. Griffin *contra mundum...* kıyasıya!”[48]

Pencerede durup, tepenin sıcak yamacına baktı. “Her gün yiyecek bulmak zorunda... ona imrendiğimi söyleyemem. Dün gece gerçekten uyudu mu acaba? Dışarıda açık bir yerlerde... çarpışmalardan kaçınmak için. Bu sıcağın yerine gerçekten soğuk bir hava olmasını saglayabilseydik keşke.”

“Şimdi beni izliyor olabilir.”

Pencerenin yakınma gitti. Çerçevenin üzerindeki tuğlalara sertçe bir şey çarptı ve Kemp’i ürküterek şiddetle titremesine neden oldu.

“Sinirlerim bozulmaya başladı,” dedi Kemp. Ama tekrar pencerenin yanına dönmesi için beş dakika geçmesi gerekti. "Bir serçe falandı herhalde, dedi kendi kendine.

O sırada ön kapının zilinin çaldığını duydu ve aşağıya koşturdu. Kapının sürgüsünü ve kilidini açtı, zinciri kontrol etti, taktı ve kendisini göstermeden kapıyı dikkatle açü. Tanıdık bir sesin onu selamladığını duydu. Bu Adye’ydi.

“Hizmetçin saldırıya uğramış, Kemp,” dedi kapının arkasından.

“Ne!” diye bağırdı Kemp.

“Şu senin notu elinden almış. Yakınlarda bir yerlerde olmalı. Beni içeri alsana.”

Kemp zinciri indirdi ve Adye olabildiğince dar bir aralıktan içeri girdi. Koridorda durdu, sonsuz bir rahatlamayla kapıyı tekrar sürgüleyen Kemp'i izledi. “Notu hizmetçinin elinden kapmış. Kız dehşete düşmüş. Şimdi aşağıda karakolda. İsteriye kapılmış halde. Griffin buralarda bir yerde olmalı. Not ne hakkındaydı?”

Kemp bir küfür savurdu.

“Ne aptalmışım,” dedi Kemp. “Fark etmem gerekirdi. Burası Hintondean’dan yürüyerek bir saat bile değil. Çoktan gelmişti!”

“Ne oldu?” dedi Adye.

“Şuna bak!” dedi Kemp ve Adye’nin önüne düştü, birlikte çalışma odasına gittiler. Adye'ye Görünmez Adam ın mektubunu verdi. Adye mektubu okudu ve hafif bir ıslık koyverdi. “Ve sen...?” dedi Adye.

“Bir tuzak kurmayı öneriyordum,” dedi Kemp, "ve önerimi bir hizmetçiyle yolladım. Ona.”

Adye bir süre Kemp’in küfürlerini dinledi.

“Defolup gidecektir,” dedi Adye.

“O gitmez,” dedi Kemp.

Yukarı kattan yankılanarak çınlayan bir cam sesi geldi. Adye nin gözleri bir an için, Kemp in cebinden çıkartır gibi olduğu küçük altıpatların gümüşi pırıltısını yakaladı. “Pencerelerden biri, yukandakilerden!” dedi Kemp ve birlikte yukarı çıkmak için öne düştü. Daha onlar merdivenlerdeyken ikinci bir cam sesi daha geldi. Çalışma odasına çıktıkları zaman üç pencereden ikisinin kırıldığım, odanın yarısının kırık cam parçalarıyla kaplandığını ve büyük bir çakmaktaşının yazı masasının üstünde durduğunu gördüler. Her iki adam da kapı aralığında durmuş, bu yıkıntıya bakakalmışlardı. Kemp yine bir küfür savurdu, o küfrü savurduğu anda da üçüncü pencere bir tabanca sesini andıran gürültüyle, bir an çatlamış bir şekilde havada kaldı, sonra sivri uçlu, ufalanmış üçgenler halinde parçalanarak tuzla buz oldu.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Adye.

“Bu bir başlangıç,” dedi Kemp.

“Buraya tırmanmak mümkün değil, öyle değil mi?”

“Bir kedi için değil.”

“Pencerelerin kafesi yok mu?”

“Burada yok. Aşağıdaki bütün odalarda... Hey!”

Bir şangırtı daha, sonra da sertçe vurulan tahtaların takırtısı geldi aşağıdan. “Lanet herif!” dedi Kemp. “Bu... evet... yatak odalarından biri olmalı. Bütün evin camlarını indirecek. Ama bu aptallık. Pencerelerin kafesleri kapalı, camlar dışarı dökülecek. Ayağını kesecek.”

Bir pencerenin daha parçalandığı duyuldu. İki adam da sahanlıkta akıllan kanşmış halde kalakalmışlardı. “Buldum!” dedi Adye. “Bana sopa gibi bir şey ver, ben de aşağıya karakola gidip, tazılan yollattırayım. Bu onu sakinleştirir! Yakında sayılırlar... on dakika sürmez...”

Başka bir pencere daha aynı kaderi paylaştı.

“Tabancan var mı?” diye sordu Adye.

Kemp’in eli cebine gitti. Sonra durakladı. “Yok... en azından yedek olarak.”

“Geri getiririm,” dedi Adye, “Sen burada emniyettesin.”

Kemp silahı ona verdi.

“Şimdi kapıya,” dedi Adye.

Holde tereddüt içinde bekledikleri sırada, alt kattaki yatak odasının pencerelerinden birinin şangırdayıp, kmldıgım duydular. Kemp kapıya doğru gitti ve sürgüleri mümkün olduğunca sessizce açmaya başladı. Yüzü her zamankinden biraz daha soluktu. “Hemen çıkmalısın,” dedi Kemp. Bir an sonra Adye kapının yanındaki basamaktaydı ve sürgüler de tekrar yerlerine giriyorlardı. Adye bir an için tereddüt etti, sırtı kapıya dayalı olduğunda kendini daha güvende hissediyordu. Sonra omuzlarını da kaldırıp, dimdik bir şekilde merdivenlerden uygun adım inmeye başladı. Bahçedeki çimenlikten geçti ve bahçe kapısına doğru yaklaştı. Çimlerin üzerinde hafif bir meltem dalgalanıyor gibiydi. Bir şey yanma yaklaştı. “Bir saniye dur,” dedi bir ses, Adye taş kesilip kaldı, eli altıpatların üzerinde kasıldı.

“Ee?” dedi Adye, bembeyaz olmuş ve yüzü gaddar bir ifadeyle kasılıp kalmıştı, bütün sinirleri gerilmişti.

“Eve geri dönerseniz minnettar kalınm,” dedi ses, Adye’nin yüzü kadar gergin ve gaddar bir tonla.

“Affedersiniz,” dedi polis şefi birazcık boğuk bir sesle, sonra da dilini çıkararak dudaklarını ıslattı. Ses solda ön tarafında olmalıydı, diye düşündü. Ateş ederek şansını denese miydi?

“Nereye gidiyorsun böyle?” dedi Ses, sonra bir anda ikisi birden hareketlendiler ve Adye’nin cebinin açık kenarlarının içinden yansıyan gün ışığı parladı.

Adye yürümeyi bırakıp, düşündü. “Nereye gittiğim,” dedi yavaşça, “benim bileceğim iş.” Bu sözler daha dudaklarından ancak çıkmıştı ki, boynuna doğru bir kol indi, sırtında bir diz hissetti ve sırt üstü yere serildi. Silahı beceriksizce çıkarıp, saçma sapan bir yöne ateşledi, bir an sonra ise ağzının üstüne bir yumruk yemiş ve tabanca da elinden alınmıştı. Görünmez Adam’ın kaygan kollarından ya da bacaklarından birini yakalamaya çalıştı, ayağa kalkmaya uğraştı, ama geri düştü.

“Kahretsin!" dedi Adye. Ses güldü. “Kurşuna yazık olmasa, seni şimdi öldürürdüm.” Adye altıpatların iki metre kadar ileride. havada, öne doğru dönmüş olarak durduğunu gördü.

“Ee?" dedi Adye, oturarak.

“Ayağa kalk,” dedi Ses.

Adye ayağa kalktı.

“Dikkat et,” dedi Ses, sonra da sert bir tonla, “Numara yapmaya kalkma. Benim senin yüzünü gördüğümü, senin benimkini göremediğini unutma. Eve dönmelisin,” diye ekledi.

“Beni içeri almaz,” dedi Adye.

“Yazık,” dedi Görünmez Adam. “Benim seninle bir derdim yoktu.”

Adye tekrar dudaklarını ıslattı. Gözlerini tabancanın namlusundan öteye çevirdi ve çok uzaklarda öğle güneşinin altında masmavi ve kopkoyu görünen denizi, yemyeşil ve dümdüz uzanan yaylayı, Head’in bembeyaz kayalıklarını, insanlarla kaynayan kasabayı gördü ve birden hayatın çok tatlı olduğunu anladı. Gözleri tekrar iki metre ötesinde, ölüm kalım arasında sallanan o küçük madeni şeye döndü. “Ne yapmamı istiyorsun?” dedi huysuzca.

“Ne yapmanı mı istiyorum?” dedi Görünmez Adam. “Yardım edeceksin. Yapman gereken tek şey geri dönmek.”

“Denerim. Beni içeri alırsa, içeri dalmaya çalışmayacağına söz verir misin?”

“Benim seninle bir derdim yok.”

Kemp, Adye’yi dışan gönderdikten sonra yukarı kata fırlamıştı ve şimdi de cam kırıklarının arasında çömelmiş, çalışma odasındaki pencerenin eşiğinin kenarından dikkatle dışarıyı izliyordu. Adye’nin Görünmeyenle konuşarak ayağa kalktığını gördü. “Niye ateş etmiyor?” diye fısıldadı Kemp kendi kendine. Sonra tabanca hafifçe kımıldadı ve yansıyan gün ışığı Kemp’in gözlerini kamaştırdı. Elini gözlerinin üstüne koyarak gölge yapmaya ve bu kör edici ışığın nereden geldiğini görmeye çalıştı.

“Elbette!” dedi. “Adye tabancayı kaptırmış.”

“Kapıya doğru atılmayacağına söz ver,” diyordu Adye. “Önde olduğun bir oyunu bu kadar zorlama. Adama bir şans ver.”

“Sen eve geri dön. Sana açıkça söylüyorum, hiçbir şey için söz veremem.”

Adye’nin kararı birdenbire verilmiş gibiydi. Eve doğru döndü, elleri arkasında yavaşça yürümeye başladı. Kemp onu izliyordu... şaşırıp kalmıştı. Tabanca kayboldu, birden tekrar göründü, sonra tekrar kayboldu ve sonra biraz daha dikkatle bakınca Adye’yi izleyen küçük koyu renkli bir nesne olarak ortaya çıktı. Sonra olanlar çok çabuk gerçekleşti. Adye geriye doğru sıçrayıp, arkasına döndü, bu küçük nesneye doğru atıldı, ıskaladı, kollarını açarak ve arkasından küçük mavi bir duman birikintisi bırakarak yüzüstü yere indi. Kemp silahın ateşlendiğini duymamıştı. Adye yerde kıvrandı, bir kolunun üstünde biraz doğruldu, sonra tekrar yüzüstü düşüp öylece kaldı.

Kemp, bir süre boyunca Adye’nin tavırlarındaki bu sessiz kayıtsızlığa bakakalmıştı. Öğleden sonra havası çok sıcak ve kıpırtısızdı, evle bahçe kapısı arasındaki çalılıklarda birbirini kovalayan bir çift sarı kelebeğin dışında bütün dünyada hiçbir şey hareket etmiyordu sanki. Adye kapının yanındaki çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tepeden inen yolun kenarındaki villaların storları çekilmişti, ama küçük yeşil bir yazlık evde beyazlı bir figür vardı, göründüğü kadanyla uyuyakalmış yaşlı bir adamdı bu. Kemp tabancanın görüntüsünü bir anlık da olsa yakalayabilmek için gözleriyle evin çevresini araştırdı, ama tabanca kaybolmuştu. Gözleri tekrar Adye’ye döndü. Oyun iyice kızışmıştı.

Sonra ön kapıdan bir zil sesi geldi ve kapı çalındı, sonunda kapı güm güm yumruklanmaya başladı, ama Kemp’in talimatlarına uyan hizmetçileri kendilerini odalarına kilitlemişlerdi.

Bunu bir sessizlik izledi. Kemp oturup etrafı dinlemeye ve birbiri ardına üç pencereden dikkatle dışarıyı gözlemeye başladı. Merdivenlerin başına gitti ve huzursuzca dinlemeye koyuldu. Yanına yatak odasındaki ocak demirini aldı ve tekrar zemin kattaki pencerelerin içeriden sürgülü olup olmadığını kontrol etmeye gitti. Her yer güvenli ve sessizdi. Tekrar tepe köşküne döndü. Adye çakıl taşlarının dibinde hâlâ düştüğü zamanki gibi

kıpırtısız yatıyordu. Villaların yanındaki yoldan hizmetçisiyle iki polis geliyorlardı.

Her yer ölü gibi sessizdi. Üçlü çok yavaş ilerliyor gibiydi. Düşmanının neler yapmakta olduğunu merak etti.

Birden irkildi. Aşağıdan bir tangırtı gelmişti. Biraz tereddüt edip, sonra tekrar aşağıya indi. Birden ev şiddetli darbelerle ve parçalanan tahta sesleriyle yankılanmaya başladı. Bir tangırtı duydu, sonra da pencere kafeslerinin demir sürgülerinin parçalanırken çıkardıkları şangırtıları. Anahtarı çevirip, mutfağın kapısını açtı. Tam o sırada, pencerenin kafesi parçalanıp yarılarak, içeri doğru uçtu. Kemp donakalmıştı. Pencerenin çerçevesi, çapraz çubuklarının biri dışında hâlâ sağlam duruyordu, ama çerçevenin içinde sadece kenarlardaki küçücük cam parçaları kalmıştı. Kafes bir baltayla kırılmıştı ve şimdi balta yanlamasına darbelerle çerçeveye ve onu tutan demir çubuklara iniyordu. Sonra birden yana doğru kayıp, gözden kayboldu. Kemp tabancanın dışanda pencerenin kenarındaki yolda yerde durduğunu gördü, sonra o küçük silah havaya fırladı. Kemp geriye doğru sıçradı. Tabanca sadece bir anlık bir gecikmeyle patladı, kapamak üzere olduğu kapının kıyısından fırlayan bir kıymık Kemp'in hemen başının üzerini sıyırıp geçti. Kapıyı çarparak kapadı ve kilitledi, dışarıda durduğu sırada Griffin'in bagınp güldüğünü duydu. Sonra balta darbeleri, onlara eşlik eden kıymık sesleri ve çatırtılarla yeniden başladı.

Kemp koridorda dikilmiş, düşünmeye çalışıyordu. Bir an sonra Görünmez Adam mutfağa girmiş olacaktı. Bu kapı onu

bir dakika bile içeride tutmaya yetmeyecekti, sonra da...

Ön kapıdan yine bir zil sesi geldi. Bunlar polisler olmalıydı. Hole koşturdu, zinciri taktıktan sonra sürgüleri açtı. Zinciri indirmeden önce kızın konuşmasını istedi, sonra üç kişi bir küme halinde paldır küldür eve girdiler ve Kemp kapıyı çarparak tekrar kapadı.

"Görünmez Adam!" dedi Kemp. "Tabancası var, iki atışı... kaldı. Adye'yi öldürdü. Yani vurdu en azından.[49] Çimlerde görmediniz mi onu? Orada yatıyor."

"Kim?" dedi polislerden biri.

“Adye,” dedi Kemp.

“Biz arka yoldan geldik,” dedi kız.

“O çatırtı da ne?” diye sordu polislerden biri.

“Mutfakta... ya da birazdan mutfakta olacak. Bir balta bulmuş...”

Birden bütün ev Görünmez Adam ın mutfak kapısına indirdiği darbelerin sesleriyle yankılanmaya başladı. Kız mutfağa doğru baktı, titremeye başladı ve yemek odasına doğru geriledi. Kemp kesik cümlelerle neler olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Mutfak kapısının bel verdiğini duydular.

“Bu taraftan,” diye bağırdı Kemp, çabucak hareketlenerek ve polisleri yemek odasının kapısına doğru itekledi.

“Ocak demiri,” dedi Kemp ve şöminenin önündeki paravanaya doğru koşturdu. Polislerin ikisine de birer ocak demiri verdi. Birden arkaya doğru çekildi.

“Aman!” dedi polislerden biri, öne doğru eğildi ve elindeki ocak demiriyle baltayı yakaladı. Tabancanın sondan bir önceki mermisi ateşlendi ve değerli bir Sidney Cooper tablosunu delip geçti. İkinci polis elindeki ocak demirini, insanın bir vabanansına vurduğu gibi, o küçük silahın üstüne indirdi ve tangırtıyla yere düşmesine neden oldu.

İlk tabanca sesiyle kız çığlık atmaya başladı, bir dakika kadar çığlık çığlığa şöminenin yanında dikildi kaldı, sonra da muhtemelen paramparça olmuş pencereden kaçma düşüncesiyle, pencerenin kepcngini açmaya koştu.

Balta koridora doğru geriledi ve yerden altmış santimetre kadar yukarıda kaldığı bir pozisyona doğru düştü. Görünmez Adam'ın nefes alışını duyabiliyorlardı. “Geri durun, siz ikiniz,” dedi. “Ben o Kemp denen adamı istiyorum.”

“Biz seni istiyoruz,” dedi ilk polis, ileri doğru hızlı bir adım atarak ve ocak demiriyle Ses’in geldiği yerdeki havayı süpürerek. Görünmez Adam arkaya doğru kaçmış olmalıydı. Şemsiyeliğe tosladı. Sonra, polis savurmaya çalıştığı darbenin etkisiyle sendeleyerek dönerken, Görünmez

Adam da baltayla karşılık verdi, polisin miğferi kâğıt gibi içine çöktü ve darbenin şiddeti adamı döne döne mutfak merdivenlerinin başına doğru savurdu. Ama ikinci polis elindeki ocak demiriyle baltanın arka tarafındaki bir yerlere nişan alarak, darbenin etkisiyle çatırdayan yumuşak bir şeylere vurmayı başardı. Tiz bir acı çığlığı koptu ve balta yere düştü. Polis elindeki demirle yine boşluğu süpürdü ve hiçbir şeye vurmayı başaramadı; sonra ayağını baltanın üzerine koydu ve tekrar saldırdı. Sonra kalktı, demiri elinde bir golf sopası gibi tuttu ve en küçük bir hareketi dikkatle dinlemeye koyuldu.

Yemek odasının penceresinin açıldığını duydu, içeriden koşuşan ayak sesleri geldi. Arkadaşı yüzüstü dönüp, şakağından akan kanlarla oturdu. “Nerede o?” diye sordu yerde oturan adam.

“Bilmiyorum. Vurdum ona. Holde bir yerlerdedir herhalde. Senin yanından sıvışıp gitmediyse tabii. Doktor Kemp... efendim.”

Sessizlik.

“Doktor Kemp,” diye bağırdı polis tekrar.

İkinci polis de zar zor ayağa kalktı. Dikildi. Birden mutfak merdivenlerinden çıplak ayakların hafif pıtırtıları duyulmaya

başladı. “Hay[1].” diye bağırdı ilk polis ve kendine hâkim olamayarak elindeki demiri savurdu. Demir küçük bir gaz borusuna çarptı.

Polis, aşağı inen Görünmez Adam’ı izlemek istiyormuş gibi hareketlendi. Sonra vazgeçti ve yemek odasına girdi.

“Doktor Kemp,” diye başladı, ama bitiremedi...

“Doktor Kemp bir kahraman,” dedi, arkadaşı onun omzunun üstünden bakarken.

Yemek odasının penceresi açıktı ve ne hizmetçi ne de Kemp ortalıkta görünüyorladı.

İkinci polisin Kemp hakkındaki düşüncesi ise kısa ve özlüydü.

BÖLÜM 28

AVA GİDEN AVLANIYOR

Villa sahipleri arasında Bay Kemp’in en yakındaki komşusu olan Bay Heelas, Kemp’in evinin çevresindeki kuşatma başladığında yazlığında uyuyordu. Bay Heelas, Görünmez Adam hakkındaki “bütün o saçmalıklara” inanmayı reddeden azimli azınlıktandı. Ancak, biraz sonra görüleceği gibi, kansı bunlara inanıyordu. Bay Heelas sanki hiçbir şey yokmuş gibi bahçesinde gezinmekte inat etmişti ve öğleden sonra da yıllardır âdet edindiği üzere yine uykuya dalmıştı. Pencereler kırıldığı sırada da uyumaya devam etmişti, sonra birden bir şeylerin yolunda gitmediği gibi tuhaf bir hisle uyanıvermişti. Kemp’in evine doğru bakmış, sonra gözlerini ovuşturarak, tekrar bakmıştı. Sonra ayaklarını yataktan yere indirmiş ve oturup etrafı dinlemeye koyulmuştu. Kendi kendine lanetlenmiş olması gerektiğini söylemişti, ama yine de o tuhaf his apaçık ortadaydı. Karşıdaki ev haftalardır ıssız kalmış gibiydi... şiddetli bir ayaklanmadan sonra kalan kısmıyla. Bütün pencereler kırılmıştı ve tepe köşkündeki çalışma odasının pencereleri dışındaki bütün pencereler de, iç taraflarındaki kanatlan kapatılmış, kapkara görünüyorlardı.

“Yemin edebilirim ki, her şey yolundaydı,” -saatine baktı— “daha yirmi dakika önce.”

Uzaklardan, düzenli aralıklarla gelen darbe seslerini fark etti ve sonra da kırılan bir cam sesi duyuldu. Sonra, hayretten ağzı açık oturup kalmışken, çok daha tuhaf bir şey oldu. Salonun penceresinin kapaklan sertçe açıldı ve arkasında kendini kaybetmişçesine sürme pencereyi kaldırmaya çalışan, sokak şapkası ve kıyafetleri içindeki hizmetçi kız belirdi. Kızın ardında da ona yardım etmeye çalışan bir adam göründü ansızın... Dr. Kemp'ti bu! Bir an sonra pencere açılmıştı, hizmetçi kız dışan çıkmaya çalışıyordu, sonra kız aşağı doğru eğildi ve çalılıkların arasında kayboldu. Bay Heelas, bütün bu olup biten şaşırtıcı olaylar karşısında yüksek sesle, anlaşılmaz bir şeyler bağırarak ayağa kalktı. Kemp’in pencerenin eşiğinde durduğunu, aşağı atladığını ve neredeyse aynı anda çalılıkların içindeki bir patikada koştururken tekrar belirdiğini ve koşarken de görülmemeye çalışan bir adam gibi eğildiğini gördü. Kemp bir sansalkımın arkasında kayboldu, sonra yaylaların bitişiğindeki bir çite tırmanırken yeniden belirdi. Bir saniye sonra çitten aşağı yuvarlanmış ve yamaçtan aşağı kocaman adımlarla Bay Heelas a doğru koşturuyordu.

“Tanrım!” diye bağırdı Bay Heelas, birden aklına gelen bir şeyle, “bu o Görünmez Adam hayvanı! Doğruymuş, demek!” Bay Heelas için böyle şeyleri düşünmesi harekete geçmesi demekti, yukandaki pencereden onu izlemekte olan aşçısı onun neredeyse saatte on beş kilometrelik bir hızla eve doğru seğirtmeye başladığım gördüğünde şaşıp kalmıştı. “Korkmadığını sanıyordum,” dedi aşçı. “Mary, çabuk buraya gel!” Ortalığı çarpan kapıların, çalan zillerin sesleri ve boğa gibi böğüren Bay Heelas’ın sesi kaplamıştı. “Kapıları kapatın, pencereleri kapatın, her yeri kapatın! Görünmez Adam geliyor!” Bir anda ev çığlıklar ve talimatlarla, telaşla koşuşan ayak sesleriyle dolmuştu. Bay Heelas verandaya açılan Fransız tarzı pencereyi kapamak için kendisi koşturmuştu, tam o sırada bahçe çitinin üzerinde Kemp’in kafası, omuzları ve sonra da dizi belirmişti. Bir an içinde Kemp kuşkonmazları yarıp geçmiş ve tenis oynanan çimlerin üzerinden eve koşmaya başlamıştı.

“İçeri gelemezsiniz,” dedi Bay Heelas, sürgüleri kapatarak. “Peşinizdeyse üzgünüm, ama içeri gelemezsiniz!”

Kemp yüzünde bir dehşet ifadesiyle camın yanında belirmiş ve Fransız tarzı pencereyi tıklatmaya, sonra da çıldırmışçasına sarsmaya başlamıştı. Sonra, çabalarının anlamsız olduğunu görerek verandayı koşarak geçmiş, uç kısmından atlamış ve yan kapıyı yumruklamaya koyulmuştu. Sonra da yan taraftaki bahçe kapısından dolanarak evin ön tarafına ve böylece tepeye giden yola çıkmıştı. Ve -dehşet içinde bir yüzle- pencereden bakmakta olan Bay Heelas, Kemp'in ortadan kayboluşunu görmemişti bile, çünkü daha önce görünmez ayaklar kuşkonmazların orasını burasım ezmeye başlamıştı. Bunu gördüğü anda Bay Heelas telaşla yukarı kata kaçmışü, kovalamacanın sonrası onun idrakinin dışında kalmıştı. Ama merdivenlerdeki pencerenin yanından geçtiği sırada, yan taraftaki bahçe kapısının çarptığını duymuştu.

Tepeye giden yola çıktığında, Kemp doğal olarak aşağı tarafa doğru inmeyi seçmişti ve böylece şimdi kendisi tıpkı sadece dört gün önce tepe köşkündeki çalışma odasından son derece eleştirel bir gözle izlediği insanlar gibi koşturmaya başlamıştı. İdmansız bir adam için iyi koşuyordu ve yüzü bembeyaz ve sırılsıklam olsa da, aklı tamamen başındaydı, üzün adımlarla koşuyordu ve nerede zeminin pürüzlü olduğu bir yerle karşılaşırsa, nerede önüne topraktan çıkan çakıl taşlan ile dolu, ya da ışıl ışıl

parlayan kırık bir cam parçasının olduğu bir yer çıkarsa oradan geçiyor ve onu kovalayan görünmez, çıplak ayaklan istedikleri yolu seçmeye bırakıyordu.

Kemp hayatında ilk kez tepeye giden yolun böylesine anlatılamaz derecede geniş ve ıssız olduğunu ve tepenin eteklerindeki kasabanın girişinin böylesine şaşılacak derecede uzakta olduğunu keşfediyordu. Daha önce hiçbir zaman, şimdi koştuğu zamanki kadar yavaş ve zahmetli bir şekilde yol almamıştı. Öğleden sonra güneşinde uyuklayan bütün o kasvetli villaların kapıları, pencereleri kilitli ve kapalı görünüyordu, şüphesiz öyleydiler... kendisinin talimatlarıyla hem de. Ama ne olursa olsun, bunun gibi bir şey olma olasılığına karşı bir gözcü koymalıydılar! Kasabanın evleri yükselmeye başlamıştı, deniz kasabanın arkasında kalıp gözden yitmişti ve aşağılarda kımıldayan insanlar görülüyordu. Bir tramvay, tam tepenin eteklerinin oraya gelmek üzereydi. Onun arkasında karakol vardı. Arkasında duyduğu şey, ayak sesleri miydi yoksa? Son bir gayretle atıldı.

Aşağıda insanlar ona bakıyor, bir iki tanesi koşturuyordu, artık nefesi boğazını tırmalamaya başlamıştı. Tramvay şimdi epey yaklaşmıştı, Şen Kriketçiler gürültüyle kapıları kapatıyordu. Tramvayın arka tarafında direkler ve çakıl yığınları vardı... kanalizasyon çalışmaları. Bir an için tramvaya atlayıp, kapıları kapamak gibi geçici bir fikre kapıldı, sonra karakola doğru gitmeye karar verdi. Bir an sonra Şen Kriketçiler’in kapısının yanından geçmiş ve caddenin en tenha ucuna gelmişti, etrafta bir iki kişi vardı. Tramvayın sürücüsü ile yardımcısı -gözü dönmüşçesine koşturan Kemp’in acelesini görerek kalmışlar-tramvayın koşumları çözülen atlarıyla ilgilenmeden bakakalmışlardı. Biraz daha ileride, çakıl yığınlarının üzerinde kanal işçilerinin şaşkın yüzleri belirmişti.

Adımlan biraz yavaşlamıştı, sonra takipçisinin çıplak ayaklarının hızlı pıtırtılanm duymuş ve tekrar ileri doğru atılmıştı. “Görünmez Adam!” diye bağırmıştı kanal işçilerine, belli belirsiz bir hareketle göstermeye çalışarak, sonra bir anlık bir esinle kazı yerinin üstünden sıçramış ve kendisiyle onu kovalayan Görünmez Adam’ın arasına iri yarı bir grup adam sokmuştu. Sonra karakola gitme fikrinden vazgeçerek küçük bir yan sokağa sapmış, koşarak bir manavın arabasının yanından geçmiş, bir tatlıcı dükkânının kapısında saniyenin onda biri kadar bir sûre tereddüt etmiş ve sonra da

tekrar Hill Street ana caddesine giden bir sokağın ağzına doğru atılmıştı. Orada iki üç küçük çocuk oyun oynuyordu ve Kemp'i gördükleri anda çığlık çığlığa dağılmışlar, hemen ardından da kapılar, pencereler açılmış ve heyecana kapılan anneler ağızlarına geleni sayıp dökmüşlerdi. Kemp tramvay hattının sonundan üç yüz metre kadar ileride tekrar Hill Street'e fırlamış ve gürültü patırtı içinde bagınp çağıran ve koşuşturan insanlan fark etmişti.

Caddeden yukarı, tepe tarafına doğru bakmıştı. On, on iki metre ileride, parça parça küfürler savuran ve elindeki bir küreği şiddetle rastgele savurarak bir kanal işçisi, onun hemen ardından da yumruklarını sıkmış tramvay kondüktörü koşarak geliyorlardı. Caddenin yukarısında diğerleri yumruklarını savurup, bağrışarak bu ikisini izliyorlardı. Aşağıda kasaba tarafından, erkekler ve kadınlar koşturarak geliyorlardı, Kemp o sırada açık seçik bir adamın elinde bir sopayla bir dükkânın kapısından çıktığını gördü. "Açılın! Açılın!" diye bağınyordu biri. Kemp birden kovalamacanın şeklinin değiştiğini fark etti. Durdu ve nefes nefese etrafına bakındı. "Buralarda!" diye bağırdı. "Etrafta bir sıra oluşturun..."

"İşte!" diye bağırdı bir ses.

Kulağının altından sert bir darbe yedi, sendeleyerek dönerken, yüzünü görünmeyen düşmanına doğru çevirmeye çalıştı. Zar zor ayakta kalmayı başardı ve boşa giden bir yumruk savurarak havayı dövdü. Sonra bu kez çenesinin altından bir darbe yedi ve paldır küldür yere serildi. Bir an sonra, bir diz kamının üstüne bastırmaya başladı ve bir çift gayretli el boğazına sarıldı, ama ellerden biri diğerine göre daha az sıkıca tutuyordu, saldırganın bileklerini kavradı ve acıyla bir çığlık kopardığını duydu, sonra kanal işçisinin küreği kafasının üzerindeki havada dönerek geldi ve boğuk bir gümbürtüyle bir şeyin üzerine indi. Yüzüne bir şeyin damladığını hissetti. Boğazını kavrayan eller birden gevşedi ve Kemp çırpınarak kendini kurtardı, kasları gevşemiş bir omzu kavradı ve üstüne çıktı. Görünmeyen dirsekleri yere doğru bastırdı. "Yakaladım onu!" diye bağırdı Kemp. "Yardım edin! Yardım edin! Tutun! Altta! Ayaklarını tutun!"

Bir saniye sonra bir sürü insan aynı anda kavga edenlerin üstüne yığılıvermişlerdi, birden o yola çıkacak bir yabancı o sırada orada son derece nadir rastlanacak vahşilikte bir Rugby futbolu[50] maçı yapılmakta

olduğunu düşünebilirdi. Ve Kemp'in bağırışlarından sonra bağıran kimse kalmamıştı... sadece yumruk, tekme sesleri ve soluk soluğa bir nefes duyuluyordu.

Sonra müthiş bir çaba gösteren Görünmez Adam, düşmanlarının birkaçını silkeledi ve dizleri üstüne kalktı. Kemp ona, bir av köpeğinin geyiğe yapıştığı gibi yapıştı ve bir düzine kadar el Görünmeyen'i yakalayıp, kavradı ya da derisini çizip geçti. Tramvayın kondüktörü boynunu ve omzunu yakalayıp, onu geriye doğru yıktı.

Can havliyle güreşen adamlardan oluşan yığın tekrar yere gömüldü ve yerde yuvarlanmaya başladılar. Korkarım, birkaçı da vahşice tekmeliyordu. Sonra birden "Acıyın! Acıyın!" diye şiddetli bir çığlık koptu ve boğulan birinin sesine dönüşerek hızla söndü gitti.

"Geri çekilin, sizi aptallar!" dedi Kemp boğuk bir sesle ve o iri yapılı adamları gayretle itelemeye başladı. "Yaralandı diyorum size. Geri çekilin!"

Sonra bir boşluk açabilmek için kısa süreli bir itiş kakış oldu, sonra meraklı gözlerden oluşan bir çember, göründüğü kadarıyla doktorun, yerden kırk santimetre kadar yukarıda, havada diz çöktüğünü ve görünmeyen kolları yere doğru bastırdığını gördüler. Doktorun arkasında da bir inzibat görünmeyen ayak bileklerini tutuyordu.

"Sakın bırakmayın," dedi iriyarı kanal işçisi, elinde kan lekeli bir kürekle, "numara çekiyor."

"Numara çekmiyor," dedi doktor, dizini dikkatle kaldırarak, "ve ben tutanm onu." Yüzü çürük içinde kalmış ve şimdiden kızarmaya başlamıştı, kanayan dudağı yüzünden boğuk bir sesle konuşuyordu. Bir elini bıraktı, Görünmez Adam'ın yüzüne dokunur gibi yaptı. "Ağzı köpük içinde," dedi. Sonra da, "Aman Tanrım!"

Birden ayağa kalktı, sonra da görünmeyen şeyin yan tarafında yere diz çöktü. Kalabalığın baskısını artıran yeni insanlar geldikçe bir itişip kakışma başlamıştı ve ağır ağır yürüyen ayak sesleri geliyordu. İnsanlar evlerinden çıkmaya başlamışlardı. Şen Kriketçiler'in kapıları birdenbire sonuna kadar açılmıştı. Çok az konuşma vardı.

Kemp ellerini Görünmeyen’in üzerinde gezdirdi, elleri sanki boş havada salınıyormuş gibi görünüyordu. “Nefes almıyor,” dedi, sonra da, “Nabzını hissedemiyorum. Yan tarafı... ah!"

Birden yaşlı bir kadın, iriyan kanal işçisinin kolunun altından kafasını uzatıp bakarken, tiz bir çığlık attı. “Şuraya bakın!” dedi buruş buruş olmuş parmağını uzatarak.

Onun gösterdiği yere baktıklarında herkes sanki camdan yapılmış gibi soluk ve saydam -öyle ki toplardamarların ve atardamarların, kemiklerin ve sinirlerin bile görülebileceği kadar saydam- kabataslak bir el, gevşekçe, aşağı doğru eğilmiş bir el gördüler. Onlar baktıkları sırada bile gittikçe daha bulutlanıp, matlaşıyordu.

“Hey!” diye bağırdı inzibat. “İşte ayaklan da görünüyor!”

Ve böylece bu tuhaf değişim, eller ve ayaklardan başlayıp kol ve bacaklarından bedeninin yaşamsal önemdeki organlarına doğru ilerleyerek sürdü. Bir zehrin bedenin içinde yavaşça yayılmasına benziyordu. Önce küçük beyaz sinirler, kolların ve bacakların puslu, gri bir taslağı görünmüştü, sonra cam gibi kemikler ve karmakarışık dağılmış atardamarlar, sonra eti ve teni, önce belli belirsiz bir sis gibiydi, sonra hızla yoğunlaşıp, matlaşmıştı. O sırada ezilmiş göğsünü, omuzlarım ve hırpalanmış, bitkin yüzünün bulanık ana hatlarını görebiliyorlardı.

Sonunda kalabalık Kemp’in ayağa kalkabilmesi için yer açtığında, otuzlarındaki genç bir adamın yara bere ve kırıklar içindeki bedeni orada, yerde çırılçıplak ve zavallı bir halde yatıyordu. Saçları ve sakalı beyazdı, yaşlılıgınki gibi değil de, albinolugun beyazlığıyla beyazdı, gözleri de lâl taşlan gibiydi.

Elleri yumruk halinde sıkılmış, gözleri faltaşı gibi açıktı, yüzünde öfke ve keder okunuyordu.

“Yüzünü kapatın!” dedi bir adam. “Tanrı aşkına, şu yüzü kapatın!" ve kalabalığın arasından öne geçmeye çalışan üç küçük çocuğun da, birdenbire sırtları çevrilmiş ve aynen geri yollanmışlardı.

Biri Şen Kriketçiler’den bir çarşaf getirdi ve üzerine örterek, onu o hana taşıdılar.[51]

SONDEYİŞ

Görünmez Adam'ın tuhaf ve kötücül deneyinin öyküsü böylece sona eriyor. Eğer onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isterseniz, Port Stowe yakınlarındaki küçük bir hana gidip, sahibiyle konuşmalısınız. Hanın tabelasında bir şapka ve postal dışında hiçbir şey yok, ismi ise bu öykünün isminin aynısıdır. Sahibi kemerli bir burnu, tel tel saçlan, yer yer pespembe bir yüzü olan, kısa boylu ve şişman, ufak tefek bir adamdır. Paranızı sakınmadan için, o da size cömertçe o günden sonra başına neler geldiğini ve avukatların üzerinde bulunan hâzineyi nasıl elinden almaya çalıştıklarını anlatacaktır.

"Hangi paranın kime ait olduğunu ispatlayamayacaklarını anladıkları zaman," der, "beni yeni açılmış hazine sandığı yerine koymaya kalkmazlar mı! Ben hazine sandığı gibi görünüyor muyum? Sonra bir centilmen bana Empire Music Hall'da hikâyeyi anlatmam... sadece kendi ağzımla anlatmam için -bir şey dışında- gece başına bir gine[52] verdi."

Ve eğer hatıralarının akışını birdenbire kesmek isterseniz, bunu istediğiniz zaman hikâyede üç defter yok muydu diye sorarak yapabilirsiniz. Olduğunu kabul eder ve herkesin defterlerin olduğunu sandığını iddia ederek açıklamaya başlar. Ama Tanrı sizi inandırsın! Onda değildirler. Ben ayrılıp, Port Stowe'a gittiğimde. Saklamak için onları alan, "Görünmez Adam"dı. Hep o Bay Kemp soktu insanların kafasına defterlerin bende olduğu fikrini.

Sonra düşünceye dalar, sizi sinsi sinsi izlemeye başlar, elinde bardaklarla sinirli sinirli ortalıkta koşuşturur ve sonra da bardan çıkar.

Bekar bir adamdır... hep bekar kalmıştır, evde hiç katim yoktur. Dışarıdan bakınca düğme kullanır -ondan öyle yapması beklenir- ama daha önemli kişisel meselelerinde, pantolon askısı meselesinde örneğin, hâlâ askı kullanmaktan vazgeçme;. Evini fazla atılıma girişmeden, ama büyük bir ağırbaşlılıkla idare eder. Hareketleri yavaştır ve büyük bir düşünürdür. Ama köyde bilgeliği ve hatırı sayılır cimriliği ile ünlüdür ve İngiltere'nin güneyindeki yollar hakkındaki bilgisi Cobbett'i[53] yaya bırakır.

Pazar sabahları, bütün yal boyaınca her pazar sabahı, kapıları dış dünyayla kapalı olduğu sırada ve her gece saat ondan sonra, elinde hafifçe

sulandırılmış bir kadeh cinle barının arka odasına gider ve kadehi bıraktıktan sonra, kapıyı kilitler ve storların kapalı olup olmadığına, hatta masanın altına bile bakar. Sonra, yalnız olduğundan emin olunca dolabı açar, dolabın içindeki bir kutuyu, ardından da o kutunun içindeki çekmeceyi ve kahverengi deri kaplı üç cildi çıkarıp, vakarla masanın ortasına dizer. Bir ara geçici olarak bir hendekte kaldıkları için defterlerin ciltleri sudan aşınmış ve renkleri yosun yeşiline karışmıştır, şayiaların bazıları da kirli suyla yıkanarak silinmiştir. Hanın sahibi koltuğuna oturur, kilden yapılmış uzun bir pipoyu yavaşça doldurur, bu arada da defterleri şeytanca bir haz duyarak seyreder. Sonra birini önüne çeker, açar ve sayfaları öne arkaya çevirerek okumaya başlar.

Kaşları çatılmıştır ve dudaklan zahmetle kıpırdar. "İks, yukarıda havada küçük iki, çarpı vesaire vesaire.[54] Tanrım! Nasıl akıllı bir adamdı!"

Sonra rahatlayıp, geriye yaslanır ve piposunun dumanları arasından gözlerini kırparak odasındaki başka gözler için görünmez olan şeylere bakar. "Sırlarla dolu," der. "Muhteşem sırlarla!"

"Şunların içindekini bir çekip alabilsem... *Tanrım!*"

"Onun yaptığını yapmam, ben olsam... yani!" Piposunu körükler.

Böylece bir düşe, hayalının sonu gelmek bilmeyen o muhteşem düşüne dalar. Ve Kemp durmaksızın ağzını aradığı ve Adye de sık sık sorguya çektiği halde, hanın sahibi dışında tek bir Tanrı kulu bu defterlerin, içlerinde yatan o anlaşılması son derece güç görünmezlik sırrı ve onun gibi bir düzine daha tuhaf sırla orada olduklarını bilmez. Ve o ölünceye kadar da hiçbiri bilemeyecektir.

NOTLAR

0

Grotesk bir Macera: Wells'in alt başlığı genellikle romanın çoğu baskısında kullanılmamıştır, ama açıkça onun bu romanın hangi şekilde anlaşılmasını istediğini gösteren önemli bir noktadır.

1

H. G. Wells'in *The Scientific Romances* (Bilimsel Maceralar) isimli eserine yazdığı önsöz.

2

'Yarı saydam yapılmış olsa da, özü kara topraktır': John Davies'in Witfes *Pilgrimage* (1605?) eserindeki 'The Trinity illustrated by a three-square perspective Glasse' (Üç kare perspektifindeki bir camla tasvir edilen Üçleme) sonesinden alıntı: 'lf in a three-square Glasse, as thick, as cleare, / (Being but dark Earth, though made Diaphanall) / Beauties divine, that ravish Sence, appeare / Making the Soule, with joy, in Trance to fail...' (Üç karelik bir camda, öyle kalın, öyle açık / Yarı saydam yapılmış olsa da, özü kara topraktır / Güzellikler doğuyorsa. Aklı baştan alan, görünen / Ruhu neşeyle, düşürüp kendinden geçiren...) Bu not da çeşitli baskılardan çıkarılmıştır. Wells bu notu ilk Amerikan baskısına eklemiştir.

3

Birkaç istisna dışında romandaki yer isimleri kurgusaldır.

4

Iping: Midhurst'ün beş kilometre batısında ve Londra'dan yüz kilometre uzaklıktaki, Sussex Yaylaları'nın kenarında yer alan ve ilkokulunda Wells'in önce öğrenci olarak, sonra da 1881'le 1884 arasında yardımcı olarak bulunduğu kasaba.

5

Doğu Sussex'te, Manş Denizi kıyısındaki bir sahil kasabası.

6

Hail bunu arabayı çeken kısrağa söylüyor.

7

İtalyanca aslı amatör, burada yarı gönüllü gibi bir anlam çıkıyor.

8

Wells'in *The Wonderful Visit* (1895) isimli eserinde de geçmiş olan bir yer ismi.

9

1811'de fakirlerin eğitiminin desteklenmesi amacıyla kurulan ve National Society tarafından desteklenen bir okul.

10

Anarşist: *The Blackwell Encyclopaedia of Political Thought'*un (Oxford: Blackwell, 1987) editörü David Miller'ın sayfa 13'te belirttiğine göre, anarşizm "1880 ve 1890'larda... bireysel terör eylemleri, örneğin politik liderlere va da tanınmış fabrika sahiplerine yönelik suikastlar anlamına gelmeve başlamıştı. Anarşistlerin paltolarının altında bombalarla gezen acımasız adamlar olduğuna dair popüler imge kamuoyunun zihnine bu dönemde yerleşmişti." Wells'in kendisi ise bu klişe tiple dalga geçse de, onu kullanmaktan da kaçınmaz. Daha önceden de, Londra'nın sularını zehirleme girişimi sırasında, içinde kolera bakterisi bulunduğunu düşündüğü bir örnekten içen bir anarşistle ilgili *The Stolen Bacillus* (1894) isimli komik bir öykü de yazmıştır. Örneğin hiç de kolera bakterisi olmadığı ve tek etkisinin de anarşisti maviye çevirmek olduğu ortaya çıkar. *Görünmez Adam'*la daha yakından ilgili bir öykü de, pek çok açıdan (bu öykünün kahramanının da anarşist olduğundan şüphelenilmesi gibi) *Görünmez* Adam ın bir prototipi olan *The Diamond Maket* 'daki yalnız bilimadamının öyküsüdür. Wells'in arkadaşı olan ve *Görünmez Adam'*dan çok etkilenen Joseph Conrad (1857- 1924), kuşkusuz bu etkiyi *The Sccret* Agaıf'taki (1907) ünlü anarşist ve patlayıcı madde müridi profesör portresine de yansıtmıştır.

11

Yeteneğini kullanmak yerine, yerde bir çukur kazan ve yeteneğini bu çukura gömen adam (bkz. Aziz Matta'ya göre İncil, 25:14-30)

12

Paskalya dan elli gün sonraki Pazar günü başlayan ve bütün hafta boyu süren, Ruhülkudüs'ün havarilere göründüğü Pantekot gününün anısına kutlanan yortu.

13

Genellikle kâğıtların uçmasını engellemek için ağırlık olarak kullanılan bir tür kafadanbacaklı fosili.

14

Aynı adlı bitkiden elde edilen alkolsüz bir içki. "Saparna, su katılmış biranın tadındaki ve rengindeki değişimi" gizlediğini belirtiyor Leon Stover, *The Shaving of Kari* M*anc* isimli yapıtında (Lake Forest, Illinois: The Chinon Press, 1982, p. 67.)

15

(Fr.) Pike, kabartmalı pamuk kumaş.

16

Hedef olarak kullanılan hindistancevizlerine tahtadan toplar atarak, düşürmeye çalışmaya dayanan bir oyunun oynandığı çadır, genellikle İngiltere'de dini festivallerde v.s. kurulur. İngilizce hindistancevizi kelimesinin (coconut) kökü coco lspanyolcada sırıtan surat, gulyabani anlamlarına geliyor. Wells burada bir kelime oyunu yapmış olabilir, (ç.n.)

17

Kraliçe Viktorya'nın tahta çıkışının ellinci yılının kutlamaları. Kraliçe Vıkıorya altmışıncı yılını Görünmez Adam tefrika edilmeye başladığı ay içinde (Haziran 1897) kutlamıştı.

18

Pantekot ta (Tevrat'ın verildiği gün) Ruhülkudüs'ün gelişinde oluşan bunun tersi etkilerle ile kıyaslayın: "imanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar. O sırada Kudüs'te, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Bunlar sesi işittikleri zaman büyük bir kalabalık halinde toplandılar. Her biri kendi dilinde konuşulduğunu duyunca şaşakaldılar. (İşler 2:4-7)"

19

Teslis (Üçleme) doktrinini kabul etmeyen bir Hıristiyan mezhebinin üyesi.

20

Shelley'in *"Batı Rüzgârı'na* Övgü" (1819) şiirine gönderme: "Ey, vahşi Batı Rüzgârı, güzün gelişinin soluğu olsan da/ Senin görünmeyen varlığınla kurumuş yapraklar/ Sürüklenir, bir büyücünün önünden kaçan hayaletler gibi..."

21

Marvel: Mucize, şaşırtıcı olay, kişi anlamlarına geliyor. Bay Thomas Marvel: Görünmez Adam'la karşılaşmasında gösterdiği ilk tepki de ismine çok uyan ve Wells'in The *Wonderful Visit* isimli eserinin 30. bölümünde Angel'in "yabani çiçekler arasında huzurla uyuklayan Saygıdeğer Serseri" ile bir benzerlik taşıyan bir karakter. (London, Dent, 1895, s. 141)

22

Marvel umulmadık bir şekilde Latince bir deyişi hatırlıyor: Vox *et praeterea nihi!* (Sadece bir ses, başka bir şey yok!)

23

Eğer bu horoz dövüşünü de geçmezse!: Yani heyecan açısından. Horoz dövüşü yasadışıydı.

24

Denizci dövüş kelimesini öyle okuyor.

25

Tepe köşkü: Evlerin üzerinde özellikle manzara seyretmek için yapılan küçük oda ya da kule.

26

Kansız arabacı: Arabacısı arkada oturan iki tekerlekli ve tek atlı bir tür arabayı kullanan arabacılara verilen ad.

27

Zaman boyutu: Bu dördüncü boyut hakkında “bilimsel” bir açıklama NVells’in *Zaman Makinesi* (1895) isimli eserinin 1. bölümünde Zaman Yolcusu tarafından verilmektedir.

28

Görünmez Adam’ın ismi ilk kez burada geçiyor. Bu ismin romanının konusuyla ilgili olarak, pek çok bağlantısı var gibi görünüyor. İlk bağlantı, kelimenin asıl karşılığı olan “genellikle bir kartalın kafasına ve kanatlarına ve bir aslanın bedenine ve arka ayaklarına sahip bir yaratık olarak tasvir edilen masal yaratığı” (Oxford English Dictionary) tanımı ile kurulabilir. Griffin’i kaıegorize etmek zordur, üstelik aynı derecede korkutucu bir yaratıktır. Ama kelime Hindistan İngilizce’sinde “Hindistan’a yeni gelmiş ve Hindistan’daki yaşam tarzına ve Hindistan’ın özelliklerine alışık olmayan Avrupalı” (OED) anlamında da kullanılmaktadır, ki bu \Vcst Sussex'e gelen Griffin’i de andırmaktadır. Yine de bu bağlantıların nereye kadar uzatılabileceğini bilebilmek zordur: daha karışık (ama romanın çeşitli yerlerinde beden rengi ile ilgilenilmesine bakılırsa belki de daha uvgun) bir bağlantı da, kelimenin Birleşik Devletler’de (özellikle de Louisiana'da) kullanılan anlamı “melez” (OED) ile kurulabilir.

29

University College: University Of London’a bağlı kolejlerden biri.

30

Doğduklarında derilerinde ve saçlarında pigmentleri olmadığı için beyaz renkli, beyaz saçlı ve kırmızı gözlü olan insanlara verilen isim. Bu terim ilk olarak Portekizliler tarafından beyaz renkli Afrikalı zencileri tanımlamak için kullanılmıştır.

31

Nauplius: Sade yapılı kabuklulara ait, bir çift gözü ve üç çift ayağı olan bir larva tipi.

Tomaria: bir lam tipi.

32

Cum grano: Çekincelerimiz saklı kalmak üzere. Latince cum grano salis (bir tuz tanesi ile) deyiminden.

33

Röntgen: Wells burada bilinçli olarak çağını yakalıyor. Wilhelm Konrad von Röntgen (1845-1923) 1895'te X ışınlarının kaşifi olarak üne kavuşmuş ve bu çalışmasıyla ilgili olarak da 1896'da Rumford madalyası ile ödüllendirilmişti. O günlerde Ingiltere'de X ışınlarıyla ilgili pek çok tartışma vardı: 1896'da John Macintyre Glasgow Kraliyet Kliniği'nde ilk röntgen makinesini yapmayı başarmıştı. Aynı yıl, William J. Morton ve Edvrin W. Hammer *The X Ray, or Photography of the Invisible and Its Value in Surgery* (London: Simpkin, Marshall, Hamilton, Kent and Co., 1896) (X ışınlan, ya da Görünmezin Fotoğrafı ve Cerrahideki Kullanımları) eserini yayınlamışlardı, bu eserde Röntgen'in Aralık 1895'te yazdığı YVurzburg Psiko-Medikal Demegi'ne Ön Bildiri' isimli makalesi yeniden yayınlanmıştı ve içinde çoğu insan iskeletine ait pek çok hayaletimsi radvografik plaka yer alıyordu.

34

Bazı omurgalılarda, retinanın arkasındaki yansıtıcı tabaka. Özellikle kedilerde fark edilen bir fenomen; insanlarda ise en açık şekilde fotoğraf çekiminde flaş patladığı zaman görülen 'kırmızı göz' denilen etkide görülür.

35

Kargabüken özünden yapılan güçlü bir zehir. İştah uyandırıcı ya da merkezi sinir sistemini uyana olarak küçük dozlar halinde alınır.

36

İngiltere canlı hayvanlar üzerinde deney yapılmasını yasaklayan kanunlar çıkaran ilk ülkeydi. Günümüzde çok az insan 1876'daki Hayvanlara Karşı Şiddet Yasası'nın sert bir yasa olduğunu düşünür, ama kaldırıldığı 1986'ya kadar bu yasayla ilgili tek bir dava bile görülmemişti.

37

Saydamlaşan göz kapaklarım: ‘El Primer Wells’ (1946) isimli makalesinde, ünlü Aıjantinli yazar Jorge Luis Borges ‘göz kapaklan ışığı dışanda tutamadığı için gözleri sonuna kadar açıkmış gibi uyumak zorunda kalan yılgınlık içindeki Görünmez Adam, yalnızlığımız ve dehşetimizdir’ der, (çev. Ruth L. C. Simms; yeniden basım Patrick Parrinder editörlüğünde, *H. G. Wells: The Critical Heritage* (London: Routledge and Kegan Paul, 1972), s. 331.

38

İbraniceyle kanşık bir Almanca lehçesi. (Alm. jüdish: Yahudice’den)

39

British Museum.

40

William Booth (1829-1912) 1865'te tarafından kurulan, önceleri Hıristiyan Yeniden Doğuş Birliği olarak tanınan ve 1878'de ismini değiştiren Incil’in vazedilmesine dayalı Hıristiyan derneği.

41

Crusoe’nun yalnızlığının farkına varışı: Crusoe’nun ıssız olduğunu sandığı adasında kumsalda çıplak ayaklı bir adamın izlerini arayışı için bkz. Daniel Defoe, *The Life and Times of Robinson Crusoe* (1719; Harmondsworth, Penguin, 1965, s. 162.)

42

‘Külden küle, topraktan toprağa': *Genel Dualar* Kitabının ‘Ölülerin Gömülmesinin Usulü' kısmından yanlış bir alıntı: ‘toprak toprağa, kül küle, toz toza.’ Griffin Usul’ün metnini daha iyi bilseydi içinde bir mısrasının şöyle devam ettiği Mezmur 39’un da bulunduğunun farkında olabilirdi: ‘Esirge beni biraz, gücümü toplayabileyim: buradan gitmeden ve artık görünmez olmadan önce.’

43

Drury Sokağı: Londra’nın batı ucundaki tiyatrolarla dolu ünlü cadde.

44

Benzolin: Saf olmayan benzen için kullanılan ticari bir isim, birçok kullanım alanının yanı sıra, çözücü olarak da kullanılır.

45

Terebentin: Boyayı inceltmek ve temizlemek için kullanılan bir tür beyaz ispirto.

46

Gücünün sırrını öğrendiği zaman bunu, aşkını sınamak için kullanması anlamında. Delilah, gücünü uzun saçlarından alan Samson'un sırrını açığa vurarak ona ihanet etmiştir.

47

Halstead: Velisin doğum yeri Bromley'in güneydoğusunda, Kent'te bir kasaba,

48

Contra mundum: Lat. dünyaya karşı. Yani bir maç gibi, Griffin'e karşı dünya.

49

'Adve'yi öldürdü. Yani vurdu en azından': Tefrika edilen versiyonun ve ilk İngiltere baskısının okurları Adye'nin ölüp ölmediğinde kararsız kalmışlardı. WelIs'in ilk Amerikan baskısına eklediği Sondeyiş'de hayatta kaldığı açığa kavuşturuluyor.

50

Rugby ilk kez 1823'te Warwickshire bölgesindeki Rugby kolejinde oynanmışa . Wells'in büyük harf kullanması da bu ilişkiye işaret ediyor.

51

Tefrika edilen versiyon ve ilk İngiltere baskısı burada sona eriyor. Farklı baskılarda eser şu cümleyle sona erer: Ve işte orada, loş ışıklı, bayağı bir yatak odasındaki eski püskü bir yatağın üzerindeydi. Cahil ve telaşlı bir insan güruhu sarmıştı kendini görünmez kılabilen ilk insan olan, gelmiş geçmiş en yetenekli fizikçi Griffin'in çevresini. Kırgın ve yaralıydı, ihanete

uğramış ve hiçbir şekilde merhamet gösterilmemişti ona. Tuhaf ve korkunç kariyeri nihayetsiz bir felaketle sona ermişti bu şekilde.

52

İngilizlerin değeri yirmi bir şilin, ya da 1.05 pound olan eski altın lirası.

53

Rumi Ridcs isimli kitabın yazan William Cobbett (1763-1835), Surrey, Famham'da doğmuş ve uzun süre Hampshire'da kalmıştı.

54

Marvel'ın, Griffin'in kullandığı cebir notasyonunu okuma çabası 'X2+'dan ileri gitmiyor.

55

Fransız Devrimi sonrasında, 1793-1794 yıllarında binlerce insanın öldürüldüğü kanlı donem, -y/m